Porten til Helvede

William Hope Hodgson

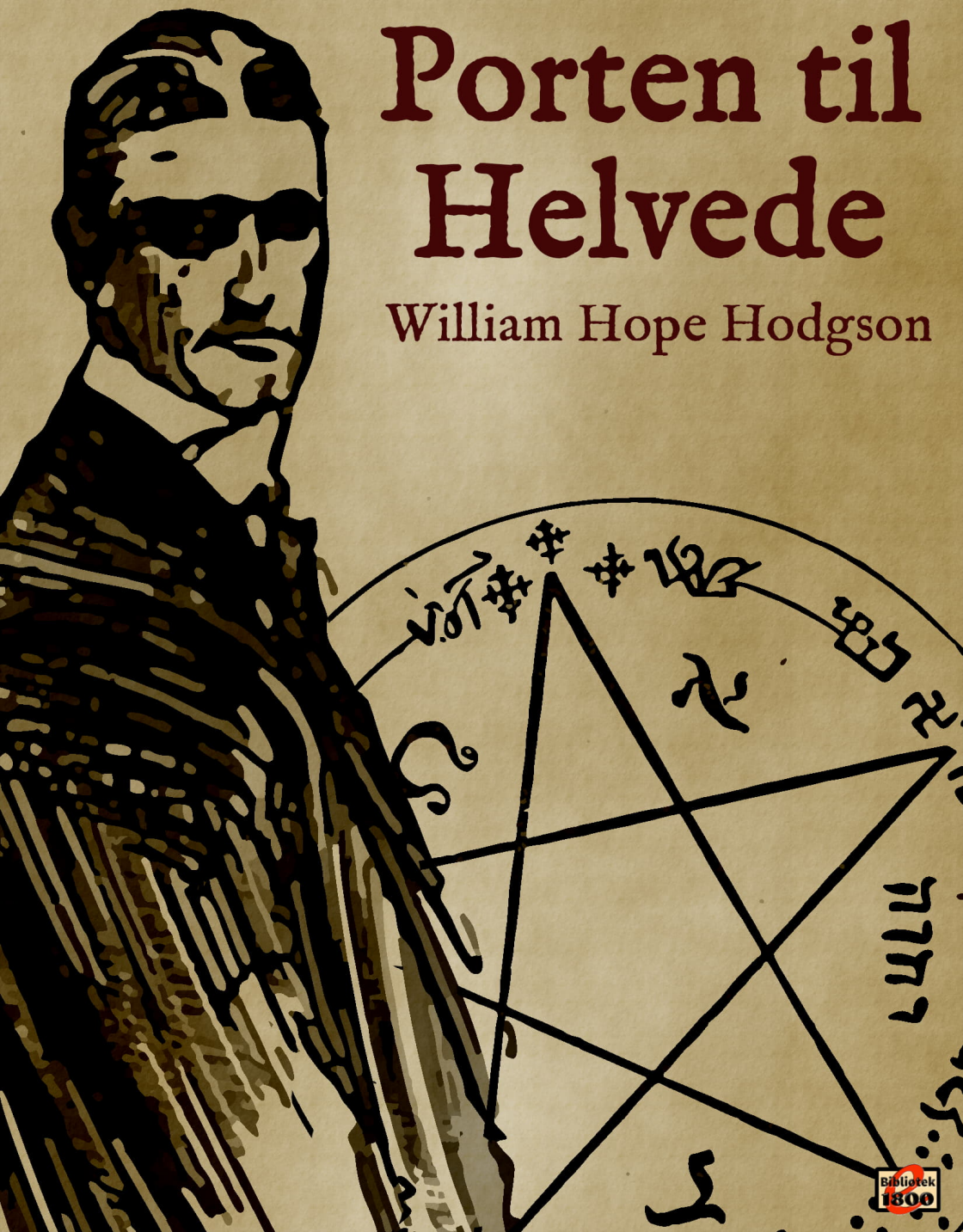

Bibliotek 1800

William Hope Hodgson

Porten til Helvede

Ni fortællinger om spøgelsesjægeren Thomas Carnacki.

eBibliotek 1800

2025

Indhold

Forside
Titelblad
Ophavsret og brugsbetingelser
Indledning
Den flyvende død
Porten til Helvede
Blodregnen
Dian Tiansays sang
Huset ved kirkegården
Spøgelseshesten
Det hjemsøgte skib
Ornen
Et fund
Om "Porten til Helvede"

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af William Hope Hodgson: *Porten til Helvede* er baseret på originaler, som (på udgivelsestidspunktet) er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+70 år eller kortere. Kim N. Jensen har givet tilladelse til distribution af hans oversættelser på samme vilkår som den øvrige del af bogen:

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of William Hope Hodgson: *Porten til Helvede* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+70 years (at the time of publishing). Kim N. Jensen has consented to the distribution of his translations under the same license as the rest of the book:

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

BY NC SA

Indledning

Dette er beretningen om nogle af min ven Carnackis oplevelser, som vi hørte ham fortælle dem om aftenen ved vore sammenkomster, og som jeg genfortæller med hans egne ord.

"Vi" er hans fire venner, Jessop, Arkright, Taylor og jeg selv; uden for denne lille kreds omgikkes han ingen, og hans omgang med os var af ret ejendommelig art. Engang hver tredje-fjerde uge fik vi et telegram, hvor der blot stod: "I aften klokken syv", hverken mere eller mindre. Det betød, at han var vendt tilbage fra en ekspedition og nu ventede os til middag i Cheyne Walk for at fortælle os om dens forløb. Vi blev modtaget med et håndtryk og en fremrakt cigaretæske, men der taltes ikke en stavelse, før vi sad ved det udsøgte måltid, og selv her berørtes hans oplevelser ikke med et ord; kun neutrale emner kom under diskussion.

Efter middagen trak vi os tilbage til rygeværelset og gjorde os det mageligt, hver på sin vis og hver i sin bestemte sofakrog eller lænestol. Carnacki selv sank ned i sin dybe stol foran kaminen, tændte sin pibe og kunne så sidde længe og stirre ind i ilden, før han begyndte at fortælle. Under fortællingen forlod hans blik ikke et sekund de flakkende flammer, og det var som om han på ny så det hele for sig i det rødgule skær. Når beretningen var endt, kunne vi eventuelt tale sammen om nogle enkeltheder, som nærmere uddybedes; men aftenen endte ufravigeligt på en og samme måde, nemlig med et pludseligt: "Forsvind" fra vor vært. I tavshed trykkede vi så hans hånd og gik hver til sit.

Carnacki var magiker i ordets egentlige forstand, og havde han levet for 300 år siden, var han utvivlsomt blevet levende brændt af inkvisitionen. Såvel den vesterlandske som den østerlandske okkultismes dybeste hemmeligheder var ham en åben bog, og hans vidunderlige hjerne havde med lethed løst alle de gåder og gennemtrængt alle de tætte slør af mystik, hvormed magikerne lige fra oldtiden havde omgærdet og tilhyllet deres frygtelige viden.

Udrustet med alle tiders magiske kundskaber og dragende sig alle nutidens tekniske hjælpemidler til nytte havde Carnacki gjort sig til speciale at undersøge og opklare sådanne tilfælde, hvor alle andre måtte give tabt, fordi der var kræfter i bevægelse, som ikke var af denne verden. Ofte viste det sig, at der lå rent fysiske fænomener til grund for disse mysterier; men lige så ofte skyldtes de manifestationer af oversanselig art, og Carnacki måtte da bekæmpe dæmonerne på deres eget gebet. Hvor meget end Carnacki vidste om åndeverdenen, plejede han dog at sige, at han var som en vandringsmand, der var faret vild i en urskov, hvor et eneste fejltrin var ensbetydende med den frygteligste død, og sikkert er det, at han flere gange kun blev reddet ved direkte indgriben af de væsener, der udgør åndeverdenens femte hierarki.

En stor del af sin viden skyldte Carnacki det såkaldte Sigsand-manuskript, som han i sin tid havde fundet indemuret i et ældgammelt walisisk klosters ruiner. Han sagde selv, at det var en forvansket kopi af et endnu ældre håndskrift, som utvivlsomt havde haft selve Merlin til forfatter, og at det indeholdt visdom fra et folk, der var endnu ældre end ægypterne. Herom må læseren selv dømme.

W. H. H.

Den flyvende død

... og vogter eder for de ting, I i Eders dårskab kalder "døde"; for i dem slumrer et liv, som menneskets snildhed eller åndernes lune kan opvække.

(Af Sigsand-manuskriptet.)

Jeg er lige vendt tilbage fra det sydlige Kent, hvor jeg har besøgt sir Alfred Jarnock i Burtontree – begyndte Carnacki. Der var nylig indtruffet en højst mærkelig begivenhed på hans slot, hvorfor George Jarnock, den ældste søn, telegraferede til mig om at komme ned og søge at få mysteriet opklaret.

Straks ved min ankomst fik jeg at vide, at det var "familiespøgelset", som man populært kalder det, der havde været på spil.

Nu er familiespøgelser i almindelighed noget, man ikke tager alt for alvorligt, og det lyder nærmest komisk, at et hidtil skikkeligt og veltjent husinventar med et slag bliver blodtørstigt; men her var spøgelset altså pludselig blevet livsfarligt for sine omgivelser, idet slottets gamle hushovmester en aften på et hængende hår var blevet truffet lige i hjertet af en mærkelig, gammel dolk.

Det er denne dolk, der spøger. I det mindste er det et gennem mange slægtled nedarvet sagn, at den angriber og dræber enhver fjende af slægten Jarnock, der vover at betræde slottets kapel efter solnedgang; men selvfølgelig er dette sagn kun blevet taget netop så alvorligt, som folk i almindelighed tager alle spøgelseshistorier.

Efter mordforsøget på hushovmesteren var der imidlertid ingen tvivl om, at der måtte være i hvert fald noget om det gamle sagn. Givet var det, at dolken havde gennemboret manden; for man havde måttet trække dolken ud af hans sår, og tydeligere kan et attentats realitet ikke bevises. Den almindelige tro var, at enten boede der en uforklarlig, selvstændig kraft i våbnet, eller også var stødet blevet ført af et usynligt væsen, der ifølge sin handling måtte være af ond natur.

Min første gerning var at tage de personer, som kendte sagen bedst, i skarpt krydsforhør, og jeg må sige, at resultatet af dette forhør både overraskede og glædede mig; for jeg var efter det overbevist om, at jeg stod over for et virkeligt udslag af overnaturlige kræfter.

Sagens fakta er følgende: Den foregående søndag havde der som sædvanlig været aftengudstjeneste i kapellet for slottets herskab og tyende, og da andagten var forbi, blev sir Alfred, hans søn George og sognepræsten stående et par minutter ved kapellets dør og snakkede sammen, mens de ventede på hushovmesteren Bellett, som var i færd med at slukke lysene i kandelabrene. Pludselig kom præsten i tanker om, at han om formiddagen havde glemt sin messebog oppe på alterbordet, hvorfor han drejede sig om og bad Bellett hente den, inden han slukkede i koret.

Jeg henleder opmærksomheden på dette særlige punkt, idet denne anmodning blev årsag til, at vi får ikke færre end tre øjenvidner til den mystiske begivenhed, som nu indtraf. Idet præsten nemlig drejede sig om for at tale til Bellett, vendte begge herrerne Jarnock uvilkårlig deres blik i samme retning, og netop i dette øjeblik indtraf katastrofen. Lige for deres øjne, i

fuld belysning af kandelabrene i koret, blev den gamle mand slynget til jorden, gennemboret af spøgelsesdolken.

Således lød den beretning, George Jarnock afgav på egne og faderens vegne; den gamle herre selv var nemlig så rystet af det frygtelige, der var sket, at sønnen bad mig skåne ham.

Derefter gik jeg til sognepræsten. Hans fremstilling var klar og livlig, og det var tydeligt, at han havde været ude for sit livs store begivenhed. Han udmalede for mig, hvorledes Bellett var gået op gennem koret, og lige skulle til at træde ind foran alteret, da pludselig det morderiske slag faldt "ud fra det store intet", som han udtrykte sig. Bellett havde været absolut ene oppe i koret, og stødet var ført med så umenneskelig kraft, at den gamle mand kastedes baglæns gennem koret og ned i gangen mellem kirkestolene. Jeg vil sige jer, at præstens milde, rare øjne skød lyn, således anstrengte han sig for ret at illustrere det, han havde været vidne til, og som stod i så absolut modstrid med alt, hvad han hidtil havde troet på.

Til sidst hjemsøgte jeg Bellett, som naturligvis var slemt medtaget og fuldkommen kraftesløs. Hans beretning stemte på ethvert punkt overens med de to, jeg allerede havde fået. Ved lægeundersøgelsen konstateredes det, at våbnet var trængt ind nogle tommer oven for hjertet, var gået under kravebenet, hvilket var blevet brækket ved det voldsomme stød, og atter trængt ud gennem venstre skulderblad. Der fordredes mere end menneskelig kraft til et sådant stød.

Bellett var på dette tidspunkt meget mat og havde ret besværligt ved at tale, så jeg overlod ham snart til sig selv igen. Jeg ønskede blot at få bekræftet, at der ikke havde været noget levende, synligt væsen i hans nærhed, da dolken ramte ham, og

dette faktum bevidnedes nu af tre uvildige, pålidelige mænd foruden af offeret selv.

Derefter gik jeg over til at undersøge skuepladsen for dramaet. Kapellet er rektangulært, ikke ret stort og bygget af kvadersten omkring begyndelsen af det femtende århundrede. Der er kun en dør, hvortil man kommer gennem en korridor, som fører direkte ind i slottets forhal, og den eneste nøgle til denne dør opbevares af sir Alfred selv. Koret er uden prydelser med undtagelse af to kandelabre samt to våbendekorationer på sidevæggene. Alteret er omgivet af et udskåret rækværk med knæleskammel; i rækværket en lille dør, som åbnes indefter mod alterbordet. Dette er af sort marmor, og ovenover det hænger så dolken.

"Hævneren" kaldes den, og jeg tog den ned og undersøgte den grundigt. Klingen er tveægget, ti tommer lang, to tommer bred ved hæftet, smaller til nedefter og ender i en meget skarp od. På klingen er med munkeskrift indgraveret: "Jeg våger og rammer". Metalskeden, som er naglet til væggen, er også særdeles interessant. Den er formet som et kors med højtsiddende tværstykke, og når dolken er anbragt deri, rager kun den øverste tredjedel af hæftet op over øverste korsarm og kan næsten ikke skelnes fra denne. At dette er gjort med forsæt og for at give det hele udseende af at være et virkeligt kors, turde fremgå af, at der på denne skede er indgraveret en korsfæstet Kristus-skikkelse, under hvilken der på latin står indgraveret: "Min er hævnen, siger Herren; jeg skal gengælde alt". En i grunden højst upassende og nærmest uhyggelig indskrift på et krucifiks!

Jeg undersøgte nu kapellet grundigt, gik mure og gulvflader efter med hammer og pincet, og til sidst lod jeg hente en stige og gennemforskede loftshvælvingerne. Det tog mig tre dage, og da de var ovre, kunne jeg med en vis indre tilfredshed konstatere, at der ikke i hele kapellet fandtes et sted, hvor noget levende væsen kunne holde sig skjult, og at der ikke fandtes nogen anden ind- og udgang end den omtalte dør, hvortil kun sir Alfred havde nøglen.

Jeg havde undersøgt kapellet ved dagslys og fremkom nu over for sir Alfred med det ganske rimelige forslag, at jeg skulle tilbringe en nat i kapellet og holde øje med dolken; men det var der ikke tale om, at den gamle, svagelige, overnervøse herre ville give mig lov til. Han for sit vedkommende var ikke et øjeblik i tvivl om, at overnaturlige, onde magter var sluppet løs i kapellet ved nattetid. Han låsede egenhændigt den svære dør hver aften, så ingen kunne komme derind og blive udsat for de natlige rædsler, og navnlig turde han ikke efter det, der var hændt hushovmesteren, tillade mig at gøre et forsøg. Jeg forstod, at sir Alfred talte i fuldt alvor og ville gå i graven af samvittighedsnag, hvis han gav den ønskede tilladelse, og der så tilstødte mig noget. Jeg opgav derfor at trænge videre ind på ham, og straks efter sagde han godnat og undskyldte sin tidlige bortgang med sin alder, sit skrøbelige helbred og sine medtagne nerver. Han gjorde indtryk af at være en overordentlig høflig og elskværdig, men i tilsvarende grad overtroisk, gammel kavaler.

Ind i kapellet *måtte* jeg imidlertid, og det om natten, så for ikke at gøre sir Alfred ked af det, besluttede jeg mig til, når jeg

næste morgen fik nøglen udleveret, at tage et aftryk af den og få lavet en reservenøgle.

Som sagt, så gjort. Næste morgen fik jeg nøglen for at tage et fotografi af koret ved dagslys, og samtidig benyttede jeg så lejligheden til at tage et aftryk. Derefter låsede jeg atter døren, afleverede nøglen til sir Alfred og tog kassetten med den eksponerede plade med mig; kameraet lod jeg derimod stå som det stod, for om natten at kunne tage et fotografi under nøjagtig samme betingelser. Kassetten og aftrykket af nøglen tog jeg med til Burtontree, hvor en klejnsmed lovede mig en duplikatnøgle i løbet af dagen. Ligeledes fandt jeg en fotograf, i hvis mørkekammer jeg fremkaldte pladen; jeg lod den blive hos ham for at tørre og sagde, at jeg kom igen den næste dag. Jeg afhentede derefter min nøgle og vendte tilbage til slottet.

Da jeg om aftenen kom op på mit værelse, låsede jeg døren, og frem fra klædeskabet hentede jeg en rustning og en ringbrynje, som jeg tidligere på dagen havde bemægtiget mig oppe i riddersalen og gemt i skabet. Ringbrynjen var forsynet med en hætte eller hjelmhue til at trække over hovedet.

Jeg trak i jerntøjet og følte mig svært utilpas i denne uniform, som jo absolut ikke var syet til mig. Over rustningen trak jeg panserskjorten og fuldendte påklædningen ved at iføre mig min slåbrok, i hvis sidelommer jeg stak min revolver, en automatisk magniumslampe og en stærk, elektrisk lommelygte. I dette mærkelige udstyr listede jeg ud i korridoren og lyttede; ikke en lyd hørtes, så slottet var øjensynlig faldet til ro. Langsomt og forsigtigt sneg jeg mig ned i den store forhal og drejede ind i korridoren til kapellet. Min falske nøgle passede, og et øjeblik efter stod jeg derinde og havde aflåset

døren bag mig. Der var dødsstille og bælgmørkt; kun de blyindfattede ruder viste sig som svage, mørkegrå lysninger, der gjorde mørket nede i rummet endnu mere intensivt.

Jeg vil ikke gøre mig bedre end jeg er – jeg var ikke vel til mode, og jeg forsikrer jer, at det var, som om usynlige væsener trådte mig i møde lige inden for døren. Men jeg skød hjertet op i livet og gik til arbejdet; sagen skulle opklares!

Først undersøgte jeg ved lommelampens skær kapellet fra ende til anden, men fandt intet usædvanligt at bemærke. Fra korbuen kastede jeg lyset over hele koret og lod det til sidst strejfe dolken. Jo, den hang på sin plads over alteret, men det var, som udgik der en ubestemt trussel fra den. Jeg skød dog denne fornemmelse fra mig hurtigst muligt; jeg havde ikke brug for flere ubehagelige tanker og følelser end strengt nødvendigt. Jeg fortsatte min undersøgelse af stedet, mere og mere betaget af dets frastødende tomhed; øde og kulde rugede i hver krog og hver skygge, og den dybe stilhed blev til sidst helt deprimerende.

Endelig kom jeg hen, hvor jeg om morgenen havde opstillet mit kamera og rettet det mod koret. Efter at have taget et billede ved magniumslys fjernede jeg pladen og satte en anden i, men lod der være afblændet, så jeg til enhver tid kunne tage et nyt billede.

Jeg tog nu plads i en af kirkestolene nær ved fotografiapparatet. Jeg kan ikke forklare, hvad jeg ventede, der skulle ske; men jeg havde en besynderlig forudanelse om, at der snart vil hænde noget rædselsfuldt; jeg næsten vidste det! På den måde gik der en time i dyb tavshed, og jeg hørte svagt slotsuret slå et. Kapellet var ikke forsynet med

varmeindretninger af nogen art, så der var bitterlig koldt, og denne iskulde bidrog ikke til at gøre mine tanker fornøjeligere. Hele atmosfæren udenom mig åndede kulde og frygt, og det var som om den fortættedes og lagde sig klam og fugtig på mit ansigt.

Da var det, som om noget begyndte at røre sig ude i rummet, og med et hørte jeg med rædselsfuld tydelighed en dump, hul, metallisk klang, som om en jernklædt fod sagte trådte på kapellets marmorgulv.

En panisk skræk jog igennem mig, og min første bevægelse var at dække hoved og ansigt med mine pansrede arme for at beskytte mig mod det slag, jeg ventede skulle ramme mig "ud fra det store intet". Et par minutter sad jeg således sammenkrøbet, fuldkommen lammet, og skrækken isnede mig ind til hjerteroden, fordi tiden gik, uden at slaget faldt. Til sidst samlede jeg med en voldsom viljesanspændelse alle mine kræfter, rev armene fra mit ansigt og vendte blikket ud i mørket. Jeg var sikker på, at døden, den flyvende død, hang over mit hoved; men dø i frygt og angst ville jeg ikke; så hellere se skæbnen lige i øjnene. Der skete imidlertid intet, og lidt efter lidt blev jeg mig selv igen.

Der gik måske en halv snes minutter – så hørte jeg igen den samme lyd af en jernklædt fod, der forsigtigt flyttede sig. Lyden kom oppe fra koret, og med et slog den tanke ned i mig, at det var dolken, som rørte sig i sin skede. Nu bagefter er jeg klar over, at denne lyd i så fald ville have været ganske anderledes, men i den første, uvilkårlige skræk indbildte jeg mig, at et eller andet usynligt væsen var ved at drage våbnet af skeden, og atter randt præstens ord mig i minde – "ud fra det store intet". Det

var mig umuligt at tvinge tankerne til at gå ad andre og hyggeligere veje!

Hurtigt og lydløst famlede jeg efter min lampe og lod lysstrålen svinge hen over kirkegulvet, op i koret, tilbage igen, langs kirkestolene på begge sider, ind i hver krog og hver niche, hen over loftet.

Intet uden det tomme, øde, tavse, kolde kirkerum, hvor usynlige kræfter drev deres spil!

Jeg havde rejst mig op, mens jeg lod lyset spille. Nu trak jeg min revolver frem, tvang mig selv til at slukke lyset og satte mig så ned igen i mørket, fast bestemt på ikke at ville lade mig skræmme til at forlade min post. Måske kan I forestille jer situationen, som jeg sad der i mørket i panser og plade, ude af stand til at bevæge mig frit, med den ene pegefinger på revolverhanen og den anden på knappen til lommelygten!

Så, netop som jeg var blevet en smule roligere, slog frygten på ny ned i mig, og jeg synes at høre noget røre sig. Det gav et sæt i mig; blodet hamrede i mine øren – og så syntes jeg atter at høre nogen bevæge sig ude på gulvet. Jeg bøjede mig frem og stirrede anspændt ud i rummet – mørke, dybt mørke, undtagen hvor vinduerne dannede deres mørkegrå felter, og her syntes sorte, lydløse skygger uophørligt at jage forbi. Atter og atter hørte jeg den uldne, uvirkelige lyd, og nærmere og nærmere syntes den at komme; det var som om nogen listede sig imod mig med bløde, sagte, stjålne trin.

Hele mit hoved smertede, og jeg følte en vild lyst til at styrte ud med hænderne for øjnene. Jeg betvang mig imidlertid, men jeg vil blot sige jer, at den kolde sved sprang ud af alle porer. Nærmere og nærmere sneg det usynlige noget sig; nu var det

helt henne ved fotografiapparatet, standsede og syntes at ville gå lige løs på mig. Et øjeblik herskede der dyb tavshed, og så hørte jeg henne fra apparatet en ækel, skurende lyd, der brat endte med et skarpt klik. Ude af mig selv tændte jeg lampen og vendte strålen mod apparatet. Lampen dirrede i min hånd, og jeg kastede ganske planløst lyset rundt over alt i kapellet; men intet som helst var der at øjne!

Jeg bestemte mig nu til at gå op i koret og se, om dolken var på sin plads. Jeg trådte ud på gulvet, men standsede uvilkårligt; hele den øverste del af kirkerummet syntes at sætte sig imod min indtrængen. Det prikkede ned langs min rygrad, og en kvælende følelse af kommende rædsel snørede mit hjerte sammen, mens jeg stod der og kæmpede med mig selv. Fem minutter stod jeg således, forpint på legeme og sjæl, før jeg kunne gøre en bevægelse. Så endelig kom jeg over det, gik frem mod koret med stive, tvungne skridt, og ustandselig lod jeg lyset spille omkring mig, op over mit hoved og ned for mine fødder. Det lyder ikke egentlig heltemodigt, men sandt er det!

Jeg gik ind i koret og nåede trinet, som fører op til den lille dør i rækværket om alteret. Her blev jeg stående og kastede lyset mod dolken. Jo, dér hang den, tilsyneladende urørt, og dog – manglede der ikke noget? Jeg gik op på trinet, lænede mig over rækværket og stirrede og stirrede. *Dolken var borte!* Kun den tomme korsskede hang på væggen, og i et glimt så jeg indskriften: "Min er hævnen …"

For mit indre øje så jeg "Hævneren" svæve hid og did i rummet og søge efter mig i mørket, enten styret ved egen kraft eller af en intelligens, der unddrog sig menneskelig erkendelse. Rædselsslagen støttede jeg mig til rækværket og drejede

hovedet over venstre skulder for at spejde ned i kirken – og i samme nu var den flyvende død over mig! Jeg følte et voldsomt stød i venstre side af brystet og kastedes fra trinet og ned i kirken, så pladerne sang om mig. Jeg faldt på ryggen og gled henad de polerede marmortavler, indtil min skulder stødte imod hjørnet af en kirkestol og standsede farten. Syg og elendig af rædsel, halvt bedøvet af slaget og rystet i det inderste af min sjæl kom jeg på benene og hang et øjeblik fuldstændig sanseløs over træværket; revolveren og lampe havde jeg tabt, og i det dybe mørke anede jeg ikke, hvor i kapellet jeg befandt mig. Jeg styrtede vaklende af sted, fuldkommen i blinde, tørnede mod en kirkestol, fandt derved den rigtige retning og løb så, alt hvad jeg kunne, ned gennem kirkegangen, med armene over mit hjelmdækkede hoved, jeg brasede lige ind i fotografiapparatet og væltede det, så jeg kunne høre glasset knuses; derefter fik jeg et slemt skub af døbefonten og nåede så endelig udgangen. Med besvær fik jeg nøglen fisket op af lommen, men tabte den ud af min svedige hånd og styrtede så på knæ og ragede vildt efter den i mørket, mens jeg, dækkende mig med min venstre arm, angst spejdede ned mod koret. Endelig fandt jeg den, famlede med rystende hånd efter nøglehullet, traf det til sidst og fik døren lukket op. Som et lyn var jeg ude i korridoren, smældede døren i efter mig med et brag og stemmede mig hårdt imod den, mens jeg låsede af for det, der huserede derinde. Så krøb jeg på mine knæ ind i den store hal, klavrede op ad trappen og nåede endelig mit værelse, hvor jeg kastede mig i en lænestol og trak vejret ned til bunden af mine lunger.

Et kvarters tid efter var jeg kommet så meget til mig selv, at jeg kunne rejse mig og afføre mig rustningen. Da jeg kom til

ringbrynjen og brystharnisket opdagede jeg, at begge var gennemborede i venstre side af brystet, og det slog ned i mig, *at "Hævneren" med djævelsk sikkerhed havde sigtet lige efter mit hjerte!* Jeg kastede harnisket og ganske rigtigt! Lige under femte ribben piblede blodet frem og plettede min skjorte, og hele min brystkasse var svullen og øm af det frygtelige slag. Havde det ikke været for panseret, så lå jeg nu død på marmorgulvet dernede i kulden og mørket, og I kan forstå, at jeg takkede skæbnen for min redning.

Jeg var ikke menneske for at gå til ro, men sad resten af natten i min lænestol og tænkte. Hvad var der i grunden sket? Dolken havde været i skeden, da jeg kom ind i koret første gang; men hvorledes kunne den være kommet fri, og hvem var det, der havde sigtet efter mit hjerte med den? Hvad var det for et væsen, der havde sat sin jernhæl i korgulvet, og hvorfor havde jeg kryster ladet frygten overmande mig i stedet for at have tændt magniumsbomben? Pladen kunne måske have set det, der var skjult for det menneskelige øje, og jeg vidste jo i forvejen, at dolkens bærer var usynlig for mig. Stødet var blevet ført med overmenneskelig kraft, og jeg bebrejdede mig selv, at jeg ikke havde beskyttet mig med de midler, Sigsand-manuskriptet foreskrev, men stolet på en fattig panserplade. Og dog – panserbeskyttelsen havde ikke været så ringe endda, så måske ...!

Således sad jeg og tænkte, indtil det grå morgenlys stjal sig ind gennem vinduet. Da det var blevet lyst nok, rejste jeg mig og gik tilbage til kapellet; jeg måtte jo fjerne de forskellige spor, jeg havde efterladt, at ikke sir Alfred skulle opdage noget.

Jeg kan ikke sige, at jeg havde synderlig hast med at få døren åbnet, og hyggelig var jeg egentlig ikke til mode, da jeg stod på dørtærsklen og betragtede skuepladsen for nattens begivenheder. Stilheden og uhyggen slog mig i møde, og jeg turde bogstavelig talt ikke betræde rummet, før den første solstråle faldt ind gennem det malede korvindue og belyste kapellet i dets fulde længde.

Først gik jeg hen til den kirkestol, hvorfra jeg så stativet til fotografiapparatet stritte ud med benene. Jeg havde ventet at finde kameraet i stumper og stykker, men heldigvis var kun den matte glasplade knust; selve apparatet havde ingen skade taget. Jeg fik det på benene, tog kassetterne med de eksponerede plader ud og stak dem i lommen. På gulvet lidt derfra fandt jeg min lommelygte og min revolver; lampen var knust, men våbnet fejlede intet. Endelig gik jeg op i koret for at se, hvorledes det stod sig med dolken, men da jeg kom halvvejs derop, fo'r jeg tilbage med et sæt; for dér, lige foran mig på gulvet, knap en yard fra, hvor jeg var blevet ramt om natten, lå "Hævneren", og atter havde jeg følelsen af, at der udgik en ubestemt, skummel trussel fra dens mørke metal. Jeg kunne ikke gøre for det – men ved synet af det frygtelige våben sprang jeg instinktmæssigt frem og satte min fod tungt på det, og et fuldt minut stod jeg med det under mig og åndede dybt, før jeg kunne tage det op. Endelig gjorde jeg det, undersøgte dolken grundigt fra øverst til nederst og vendte og drejede den i hænderne. Jeg var rent ud sagt overrasket ved at se den ligge så stille og rolig i min hånd; jeg følte mig langt fra sikker i dens nærhed og holdt om den med et fast greb af ren og skær frygt for, at den pludselig skulle blive levende igen og vende sig imod

mig. Der var i øvrigt intet særligt at iagttage ved den; kun var den del af klingen, som havde gennemboret panseret, en ubetydelighed lysere end resten.

Da jeg havde undersøgt dolken, gik jeg gennem den lille dør i rækværket ind foran alteret og krøb op på dette for at anbringe dolken i dens skede, hvorefter jeg trak mig tilbage igen, men baglæns og uafbrudt stirrende på våbnet. Jeg følte uvilkårlig en vis skræk, da jeg atter så den på dens gamle sted. Korset deroppe talt højt om hævn og gengældelse, langt mere end dolken selv, da den lå på kirkegulvet, og da så den sandelig skummel nok ud! Til sidst bed jeg hovedet af al skam og *løb* ned gennem det tomme, solbelyste kirkerum, og først på den rigtige side af den aflåsede dør følte jeg mig rolig på ny.

Klokken halv otte var jeg i Burtontree og bankede fotografen op. Jeg havde to plader med mig. Den første var taget ved magniumslys; den anden havde siddet i apparatet hele resten af natten, mens jeg havde været i mørke, altså dengang, da dolken angreb mig. Jeg har jo eksperimenteret en del med fotografering ved "mørkt" lys og var spændt på, om denne plade havde observeret noget, der lå uden for min synsvidde. Dette var imidlertid ikke tilfældet, hvorfor jeg lagde pladen til side og tog fat på den anden. Billedet kom smukt frem og var fuldstændig kongruent med det, jeg havde taget om dagen; kun var belysningen jo anderledes.

Jeg forstørrede nu de to billeder og sammenlignede dem omhyggeligt, og så slog det mig pludselig, at billedet af koret ved nattetid i en meget væsentlig ting var afvigende fra det tilsvarende dagbillede. Jeg fik luppen frem – ganske rigtigt, *dolken var ikke i sin skede!* Jeg vidste, at jeg havde kastet lyset fra

min lampe derop, kort før jeg tog billedet, og da var den der; men på billedet så man kun den tomme korsskede! Jeg fik atter noget af den frygtelige rædsel over mig, som jeg var blevet betaget af, da jeg stod foran alteret og indbildte mig at se den flyvende død søge mig "ud fra det store intet".

Dette var nok en nærmere undersøgelse værd, og jeg foretog nu en minutiøs udmåling af alle detaljer i de to billeder. Jeg målte og jeg sammenlignede stump for stump, og da – netop som jeg var ved at opgive det hele – skød pludselig blodet op i mine kinder; *jeg havde løst "Hævneren"s gåde!*

Så snart jeg var kommet tilbage til slottet og havde lagt fotografierne til side, gik jeg nedenunder for at komme til at tale med sir Alfred. På trappen mødte jeg imidlertid George, som kom for at meddele mig, at hans fader ikke befandt sig vel og næppe stod op den dag; han skulle sige mig fra ham, at jeg ikke kunne få adgang til kapellet, før han selv var i stand til at gå med. På et direkte spørgsmål fra mig svarede Jarnock, at faderen altid havde været lige ængstelig og forsigtig, også forinden den sørgelige begivenhed med hushovmesteren; han bar altid nøglen hos sig og tillod aldrig, at døren åbnedes undtagen ved gudstjenester samt den ene time om dagen, hvor der blev gjort rent i kapellet.

Jeg nikkede, fuldtud forstående sir Alfreds stilling; men da Jarnock var gået, tog jeg alligevel min falske nøgle frem og lukkede mig ind i kapellet – denne gang uden spor af uhyggefornemmelser. Jeg tilbragte så en højst lærerig halv time med nogle særdeles interessante eksperimenter, hvilke vakte en dyb respekt hos mig for menneskeåndens snilde. Derefter gik jeg ind i dagligstuen, hvor jeg traf George Jarnock, og på min

anmodning fulgte han mig op i riddersalen, hvor jeg udvalgte et solidt harnisk, hvilket vi ved fælles hjælp bar ned i kapellet med samt det stativ, det hang på.

Efter at have anvist ham plads til venstre i koret tog jeg rustningen og placerede den midt for rækværket med forsiden op mod alteret og lige ved den lille dør. Selv stillede jeg mig over til højre, godt ud til siden, og gav så figuren et lille puf, så den faldt forover mod døren og skubbede denne op. I samme sekund ramtes rustningen af et voldsomt slag og slyngedes med et frygteligt rabalder langt ned ad kirkegulvet.

"Store Gud!" hviskede Jarnock og fløj tilbage fra rækværket, som om han havde brændt sig på det; han var blevet bleg som et lig.

"Ja, kom skal De se!" svarede jeg og trak ham hen til det sted, hvor rustningen lå med sine leddede arme vredet rundt på den mest groteske måde. Jeg pegede ned på den, og i venstre brystplade sad "Hævneren", drevet frem med så djævelsk kraft, at det svære stålpanser var fuldstændig gennemboret.

"Store Gud!" gentog Jarnock; "gennemboret nøjagtig som stakkels Bellett!"

Han skottede ned til kapeldøren og var lige ved at flygte som en skræmt hare; men han tog sig i det, det må jeg lade ham!

"Nu skal jeg vise Dem, hvorledes det er gået for sig," sagde jeg og førte ham tilbage til alterdøren. Fra våbendekorationen på venstre side af alteret hentede jeg et kort spyd, hvorefter jeg anbragte den spidse ende i et hul, som sad oven i dørstolpen til venstre i rækværket, og brugte spyddet som løftestang. Herved skiltes bjælken på langs, og halvdelen ind mod alteret bøjedes ned mod gulvet, som om den drejede om et hængsel; den anden

halvdel blev stående. Da jeg havde tvunget træstykket helt ned, lød der et klik, og en smal stribe af gulvfladen gled til side og åbenbarede en lang, smal fordybning, der lige kunne optage træbjælken. Jeg tvang den derned, og straks lød der et skarpt smæld som en lås, der smækkede i; bjælkestykket sad nu fast.

Jeg gik så hen til rustningen, vred med besvær dolken ud af brystpladen og tog den med tilbage til alterdøren. Her stak jeg hæftet ned i et hul i bjælken, så den sad løseligt deri med spidsen pegende opad, hvorefter jeg ved et nyt tryk på vægtstangen tvang bjælke og dolk ned i nichen. Der lød et nyt smæld; bjælken sad nu fast dernede, og da jeg trak vægtstangen til mig, gled den smalle stribe gulv tilbage og dækkede hullet så nøjagtigt, at der ikke var den mindste revne at se.

Så lukkede jeg den lille dør; vi stillede os begge på højre side af den, og med spyddet gav jeg den et lille puf, så den åbnedes. I det samme lød der et dumpt brag; "Hævneren" susede hvislende gennem hele kirkerummet og ramte kapeldøren med så utrolig kraft, at den borede sig langt ind i det gamle egetræ. Jeg viste så Jarnock, hvorledes den anden halvdel af dørstolpen var sprunget tilbage på sin plads, så de to dørbjælker til højre og til venstre nu var samme tykkelse.

"Se," sagde jeg til ham og bankede på venstre dørstolpe. "Herfra er det, den flyvende død lurer på sit offer. Kan *De* nu sige mig, hvem der sætter fælden op og spænder fjederen til kastemaskinen?"

Med disse ord så jeg ham skarpt ind i øjnene, men han så blot på mig og enten kunne eller ville ikke forstå mig.

"Hør nu, mr. Jarnock," vedblev jeg, måske med mindre skånsomhed end jeg burde have udvist, "tror De, at sir Alfred er

ganske ved sin fornufts fulde brug? Har De ikke nu og da bemærket et eller andet ved ham, der ikke var som det skulle være? De skal ikke være bange for at tale rent ud over for mig!"

"Nå ja," sagde han til sidst langsomt. "Jeg skal gerne tilstå, at jeg ikke anser ham for altid at være ganske normal; men De forstår – jeg holder så uendelig meget af min gamle fader, og jeg havde allermindst troet, at hans unormalitet ville give sig sådanne udslag som dette. "

"Der tænker og taler De som gentleman og god søn," sagde jeg og trykkede hans hånd med varme. "Der er ikke mindste grund til at gøre noget yderligere ud af denne historie og få skandale og avisskriveri på halsen, og Bellett kommer også levende fra det. Hvad der skal gøres, det kan vi gøre uden at vække opsigt, og først og fremmest må De nu gå op til Deres fader og rent ud sige ham, at "Hævneren"s gåde er løst."

Han gengældte i tavshed mit håndtryk og gik. Samtalen varede det meste af en time, og da han kom tilbage igen, bekræftede han min formodning om, at sir Alfred var skyld i al ulykken. Det var ham, der havde gjort den frygtelige maskine klar til funktion ikke alene den aften, Bellett nær var blevet dræbt, men også hver aften siden da, endog mens mine undersøgelser stod på, og han havde gjort det i mange år. Beskrivelsen af mekanismen havde han fundet i et gammelt manuskript i slotsarkivet, og af dette var fremgået, at "Hævneren" gennem århundreder havde tjent til beskyttelse af kirkekarrene, der opbevaredes i et hulrum i alterbordet. Denne oplysning havde sir Alfred draget sig til nytte og brugt "Hævneren" til at vogte sin hustrus smykkeskrin. Lady Jarnock var imidlertid afgået ved døden for tolv år siden; men fra det

øjeblik havde sir Alfred ikke rigtig været sig selv, og "Hævneren" var blevet hans fikse idé.

Det havde slået mig som noget ganske mærkeligt, at maskinen var gjort klar hin sørgelige aften før gudstjenesten, men den gamle herre havde forklaret sønnen, at det skyldtes ren og skær distraktion, og der er ingen tvivl om denne forklarings korrekthed, når man tænker på sir Alfreds nervøsitet. Desværre havde denne distraktion nær kostet et menneskeliv!

Ja, så har jeg ikke mere at berette. Sir Alfred var egentlig ikke, hvad man til daglig kalder sindssyg; hans nerver har blot altid været nedbrudt, og siden hans elskede hustrus død var denne nervøsitet slået over i hypokondri. Sønnen fortalte, at han siden da var blevet mere og mere tavs og indesluttet og timer igennem kunne lukke sig inde i kapellet, hensunken i bønner og sorgfulde betragtninger.

"Men hvorledes fandt du ud af hemmeligheden med dørstolpen?" spurgte jeg.

"Jo, da jeg sammenlignede de to forstørrede fotografier og udmålte alle enkelthederne, opdagede jeg, at på det billede, der var taget ved dagslys, var den venstre dørstolpe dobbelt så svær i gennemsnit som den højre. Der måtte altså være en eller anden mekanisme ved den, og det stod mig straks klart, at hele spøgeriet kunne forklares ved en ren og skær kastemaskine. Jeg undersøgte derefter dørstolpen, og så var resten let nok."

"Hvorledes forklarer du de forskellige natlige lyde, du hørte, og først og fremmest den metalliske lyd oppe i koret?"

"Med fuld sikkerhed kan jeg ikke udtale mig," svarede Carnacki, "men jeg kan tænke mig, at den mekanisme, der holdt træbjælken på plads, må have givet sig lidt nu og da under det mægtige pres og i så fald have frembragt denne metalklang. En svag lyd kan nå langt i nattens dybe stilhed, navnlig når man sidder alene i mørke og er indstillet på spøgeri."

"Men de andre lyde?"

"Jeg kan kun forklare dem på baggrund af den dødsstilhed, der herskede i rummet. Det kan have været svage trækvinde inde i kapellet, det kan have været en dæmpet susen i træerne udenfor – og det kan endelig have været ren indbildning. Hvad støjen fra kameraet angår, da er jeg temmelig overbevist om, at et af stativets ben må være gledet en smule på det glatte gulv og så have grebet fat i en revne mellem fliserne; det forklarer både den skurende lyd og det svage klik bagefter."

"Men hvorledes kunne dolken sidde i skeden, da du undersøgte koret første gang med din lommelampe? Sad den på det tidspunkt i maskinen, eller spadserede den måske derned af sig selv?" spurgte Jessop spydigt.

"Hm! Jeg slipper altså ikke uden om at måtte skrifte mine dårskaber," brummede Carnacki. "Selvfølgelig sad dolken ikke i skeden på det tidspunkt, skønt jeg troede at se den med mine egne øjne; det var den korsformede skede, der skuffede mig – den var jo beregnet til det samme. Når man ikke så sig godt for, var det næsten umuligt at observere, om dolken sad deri eller ej, eftersom hæftet kun ragede en ubetydelighed op over øverste korsarm. Først da jeg anden gang undersøgte stedet, overbeviste dolken selv mig om min fejltagelse; den fotografiske plade havde imidlertid ikke ladet sig narre, husker I. Men – for

øvrigt har jeg intet at anføre til min undskyldning; jeg skulle have set mig bedre for! Forsvind så!"

Porten til Helvede

... higer derfor din hu mod det skjulte, da være seglet din beskyttelse! Af de fire elementer skal du bygge din mur, og i seglets lignelse skal den være gjort. Fem er sikkerhedens og beskyttelsens høje, og udsletter du dem, da giver du dæmonerne magt og åbner vej for alt, hvad som ondt og ilde er.

(Af Sigsand-manuskriptet.)

Pentagrammet, den femtakkede stjerne, var det symbol, hvormed magikerne siden tidernes morgen tvang dæmonerne til lydighed. Skulle det tjene som beskyttelse mod de onde magter, benævnedes det "pentakel" og anvendtes i forbindelse med visse magiske tegn og besværgelser, alt efter dæmonernes karakter.

Det på forsiden delvist afbillede pentakel skriver sig fra det 15. århundrede og anvendtes af rosenkreuzerne. Inderst ses selve det store symbol, og imellem takkerne står Jehovah's navn samt betegnelserne for hans almagt, de første og sidste bogstaver i det hebraiske og græske alfabet, aleph og tau, alpha og omega. I ringen står navnene på de fem store ånder, Raaae, Scheheth, Gedulah, Dahoud og Leuuam, hver omgivende sit tegn, atlantikernes svastika, ægypternes pyramidetegn, sumerernes kors, kaldæernes liggende kors og de sidste magikere, rosenkreuzernes femdobbelte kors.

W. H. H.

For et par uger siden – begyndte Carnacki – fik jeg anmodning om en konsultation fra en vis godsejer – vi kan jo kalde ham Saunders, navnet er ligegyldigt – og da manden kom, viste det sig, at han gerne ville have mig til at opklare et mangeårigt og efter hans eget udsagn absolut tilforladeligt tilfælde af, hvad han selv kaldte "spøgeri". Han fortalte mig, hvad det drejede sig

om, og da hans beretning i mange punkter var ret enestående, indvilligede jeg i at tage mig af sagen.

Et par dage efter rejste jeg ned til herregården, en gammel ejendom, omgivet af en stor park. Jeg ankom temmelig sent på eftermiddagen og modtoges af butleren, der overrakte mig et brev fra ejeren, i hvilket denne bad undskylde, at han ikke selv kunne være nærværende, men i øvrigt gav mig fuldmagt til at gøre og lade som jeg ville med hele huset.

Butleren var på forhånd indviet i hensigten med mit komme, og mens jeg indtog mit ensomme aftensmåltid udspurgte jeg ham flittigt og indgående. Han kendte til punkt og prikke hver eneste enkelthed i "det grå værelse"s mysterium, og tilmed fik jeg af ham nøjere besked om to omstændigheder, som Saunders selv var gået let hen over. Den ene var, at man midt i nattens stilhed kunne høre døren til værelset først blive revet op og dernæst smækket i med et tordnende brag, til trods for, at butleren ikke alene bestemt vidste, at han selv havde aflåset den, men endog havde nøglen hængende i sit nøgleskab. Den anden var, at sengeklæderne hver morgen var revet af sengen og lå i en bunke henne i værelsets hjørner. Dette sidste, hvor ejendommeligt det så var, tog butleren sig ikke synderlig nær; men til gengæld pinte fænomenet med døren ham så meget mere, og han udmalede for mig, hvorledes han kunne ligge nat efter nat uden at kunne få søvn i øjnene, når smældene kom fem-seks gange i rækkefølge.

Spøgeriet havde strakt sig over de sidste to hundrede år, og tre mennesker, en af Saunders' forfædre samt dennes hustru og barn, var fundet aflivede i værelset, kvalt på den mest dyriske, brutale måde. Jeg havde forud ved at undersøge familiearkivet

konstateret, at dette forholdt sig rigtigt og kan derfor ikke nægte, at det var med en vis følelse af at stå over for noget ganske usædvanligt, at jeg gik op for at underkaste "det grå værelse" en foreløbig undersøgelse.

Det gav et chok i butleren Peters, da han så mig begive mig på vej. Han henstillede alvorligt til mig at afstå fra mit forehavende og forsikrede med megen højtidelighed, at ingen i de tyve år, han havde tjent på gården, havde turdet betræde værelset, når mørket var brudt frem. Jeg forklarede ham imidlertid, at jeg var vant til at omgås spøgelser; men han rystede kun på hovedet og sagde med en vis stolthed: "Det kan være meget godt alt sammen; men vort spøgelse er nu vidt forskelligt fra alle andre."

Senere begivenheder viste, at manden havde ret!

Jeg stak et par lys til mig og gik derop, fulgt af Peters, som var så nervøs, at nøgleknippet raslede i hans hænder. Jeg gav ham tegn til at gå med mig indenfor, men han var ikke til at formå til det; tværtimod syntes hans frygt at tiltage, og han bad mig indtrængende om at opsætte min undersøgelse til den følgende dag.

Jeg lod ham da stå vagt uden for døren og tog fat på mit arbejde. Værelset var meget rummeligt og smukt møbleret, blandt andet med et rent pragtstykke af en gammel, udskåret himmelseng, der stod ved værelsets ene langside med hovedgærdet op mod væggen. På kamingesimsen og på hvert af værelsets tre borde stod en stage med to lys; jeg tændte dem alle otte, og rummet fik straks et lidt mere tiltalende udseende. Skønt værelset nemlig i sig selv var smukt og der var udluftet og

i enhver retning rent og propert, så det alligevel i første øjeblik lidt skummelt ud.

Efter at have taget et almindeligt overblik over lokaliteterne trak jeg bånd tværs over vinduesåbningerne, over væggene, over kaminåbningen og over vægskabene, og alle disse bånd forsynede jeg med mit segl. Til sidst trak jeg også bånd tværs over gulvet, et lille stykke fra gulvfladen, og fæstede dem til væggene med så let forsegling, at den svageste berøring ville rive seglet af. Dermed havde jeg spærret af overalt, og hvis der i nattens mørke skulle komme et eller andet materielt væsen og lege spøgelse, ville han ikke undgå opdagelse.

Disse forberedelser havde taget adskillig mere tid end beregnet, og pludselig hørte jeg klokken slå elleve. Jeg havde trukket min jakke af og lagt den på sengen for at kunne bevæge mig mere frit og gik netop nu, da mit arbejde var endt, hen for atter at iføre mig den. Jeg havde akkurat fået det ene ærme på, da Peters, som hidtil ikke havde ytret en stavelse, pludselig med angst og spænding talende ud af hvert ord stønnede: "Mr. Carnacki! Kom, for Guds skyld! Å – nu begynder det!"

Det gav uvilkårligt et lille sæt i mig ved den uventede lyd, og i samme sekund slukkedes de to lys, som stod på bordet til venstre for himmelsengen. Et øjeblik var jeg lige ved i et spring at sætte tværs over gulvet og ud ad døren, men jeg tog mig i det for ikke at røbe nogen uværdig frygt. Jeg trak min jakke på i ro og mag, gik med betænksomme skridt hen og slukkede de to lys på kaminen og gjorde dernæst det samme ved lysene på det ene af bordene. De to sidste lys tog jeg i hånden og gik hen for at undersøge bordet ved siden af sengen, hvor jo lysene allerede på uforklarlig måde var slukket. Der var intet at se; men mens

jeg stod der, hørte jeg atter Peters' angstfulde stemme: "Å mr. Carnacki, skynd Dem dog! Skynd Dem!"

"Ja, nu kommer jeg, Peters! Nu kommer jeg jo!" sagde jeg beroligende; men jeg kunne høre på min egen stemme, at jeg selv var alt andet end ligevægtig, og da jeg endelig vendte mig om og bevægede mig hen imod døren – ja, jeg løb ikke, men mine skridt var mere end drabelige! Netop da jeg nåede døren fik jeg en fornemmelse af, at en kold vind ramte mig fra siden, som om der pludselig var blevet åbnet et vindue, og Peters mærkede det samme, for han tabte ganske kontenancen, greb mig i kraven og halede mig ud på gangen, hvorefter han udbrød i et dybtfølt: "Å, Gud ske lov!"

"Tag lysene, Peters! Her, for pokker!" udbrød jeg hæst og stak stagen i hans hånd, hvorpå jeg snurrede rundt på hælen, greb dørhåndtaget og smældede døren i med et brag. Og nu må I tro mig om I vil – men gennem støjen kunne jeg høre dunket af noget blødt, der i det samme ramte indersidens fylding! Jeg drejede nøglen to gange om i låsen og forseglede døren med to bånd fra hængsel til dørsprække, oppe og nede. Til sidst anbragte jeg mit visitkort over nøglehullet, satte det fast med to segl og kunne så betragte forberedelserne som endt. Omkring midnat trak jeg mig tilbage og gik i seng; efter egen anmodning havde jeg fået et værelse, som vendte ud til samme korridor som det grå værelse, således at dette lå for enden af gangen, mens der mellem det og mit eget lå en trappeafsats og fem andre værelser, hvis døre åbnedes fra korridorens langsider.

Jeg kan ikke have ligget ret længe, før jeg blev revet ud af min søvn ved et dumpt knald ude fra korridoren. Jeg satte mig over ende og lyttede spændt; men der var atter blevet stille. Jeg strøg

så en tændstik og skulle lige til at tænde lyset, da jeg atter hørte braget udenfor, og denne gang var der ingen tvivl; det var en dør, der blev knaldet voldsomt i.

Jeg sprang ud af sengen, greb min revolver og gik ud i korridoren, idet jeg holdt lyset over mit hoved og spændte revolverens hane, fast bestemt på at ville hen til det grå værelse. Men – så følte jeg det samme som dengang i kapellet, da jeg ville gå op mod "Hævneren", blot i endnu højere grad. Jeg kunne ikke gå et skridt; rummet foran mig stemmede sig imod mig og bandt mine fødder; jeg stod minsandten og rystede af angst for det, der lurede henne for enden af korridoren, men følte dog, at skrækken i dette tilfælde var en ligefrem advarsel. I ved jo, at der er gode ånder, som våger over os og mere eller mindre direkte beskytter os mod de onde magter, og jeg lystrede derfor og gik tilbage til mit værelse. Hele den lange nat igennem sad jeg oprejst i sengen og hørte smæld på smæld derude fra, undertiden fem-seks gange i træk og så voldsomme, at hele huset genlød af det.

Lidt efter lidt kom bragene med større og større mellemrum, og til sidst hørte de op. Det blev dag, og jeg stod op, gjorde toilette og gik med revolveren i hånden hurtigt ned ad korridoren. På vejen skulle jeg passere trappeafsatsen, og netop da jeg kom derhen, kom Peters op ad trappen med min morgenkaffe. Jeg drak den på stående fod, og vi gik så begge hen mod det grå værelse. Da vi kom derhen, var kortet og de to segl over nøglehullet ganske vist på sin plads, men de andre segl var brudt! Jeg lukkede døren op og trådte ind, forberedt på alt; men værelset var tomt og tilsyneladende ganske urørt. Peters var også trådt ind, og mens jeg undersøgte seglene for at

konstatere, om noget af dem var brudt, gik han hen til sengen, hvorfra jeg pludselig hørte ham sige: "Der kan De selv se! Her ligger sengeklæderne!"

Jeg gik hen til ham og så efter, og der lå ganske rigtigt sengeklæderne i en bunke henne i hjørnet til venstre for sengen. Der havde altså været nogen i værelset om natten, og jeg stod ganske fortabt og stirrede fra sengen til tøjbylten, opfyldt af en vis ulyst til at røre nogen af delene. Gamle Peters var derimod tilsyneladende vant til fænomenet; for han gik roligt hen til bunken og ville til at samle den op, og man kunne se på ham, at han havde gjort de samme bevægelser hver evige dag i tyve år. Jeg standsede ham imidlertid, da jeg ønskede, at alt skulle være urørt, indtil jeg var færdig med min undersøgelse. Denne strakte sig over en stiv time, og først da lod jeg Peters rede sengen, hvorefter vi gik og låsede døren efter os.

Efter frokost aflagde jeg på ny værelset et besøg, og hjulpet af Peters ryddede jeg værelset for alt bohave; kun sengen lod vi blive stående. Jeg undersøgte nu vægge, loft og gulv på det mest indgående med hammer, pincet og lup, men fandt intet usædvanligt og måtte deraf slutte, at et eller andet ubegribeligt havde været på spil derinde om natten. Endelig forseglede jeg alt ligesom den foregående dag og spærrede døren på samme måde.

Da det var blevet mørkt, stillede jeg mit fotografiapparat og min magniumslampe op i korridoren i passende afstand fra værelsets dør og forbandt med en tynd snor dørhåndtaget med lampens aftrækker. Hvis døren virkelig åbnedes om natten, ville trækket i snoren antænde bomben, og så ville jeg antagelig få et

mærkeligt fotografi at se den næste morgen. Til sidst blændede jeg af og gik så ind i seng, men havde stillet mit vækkeur til klokken tolv; ligeledes lod jeg lyset brænde.

Præcis på slaget stod jeg op, tog et par morgensko på og trak i min slåbrok, hvorefter jeg greb revolveren og gik ud i korridoren, hvor jeg satte mig på en stol med revolveren i hånden og uafbrudt stirrende op mod det grå værelse.

På den måde gik der cirka en halv time i dyb tavshed, da jeg med ét hørte en svag støj oppe i korridoren. Jeg anspændte alle mine nerver og stirrede og lyttede – og så knaldede bomben af og kastede et blændende lys over det hele; *døren var altså blevet åbnet!* Efter det grelle lysglimt syntes mørket dobbelt sort, og uden at tænke over det gik jeg frem i korridoren og spejdede med fremrakt hoved. Da smældede døren i med et brag, der syntes at opfylde hele huset og rulle som torden hen under loftet. Igen og igen lød det, tre gange efter hinanden; jeg hørte døren blive åbnet for fjerde gang, og nerverne krympede sig allerede i forventning om den støj, der ville følge på, men – denne gang stilhed, stilhed så rædselsfuld, at støjen var for intet at regne imod det.

Pludselig syntes jeg at høre noget langsomt arbejde sig hen imod mig, og da først opdagede jeg, hvad jeg havde gjort; *jeg havde frivilligt nærmet mig den usynlige magt og derved tiltrukket den!* I ved nok, at et spøgelse altid er begrænset til at virke inden for et bestemt område; men nærmer man sig det frivilligt, da trækker man det hen mod sig, og det var dette, jeg var i færd med! Situationen gik op for mig med rædselsfuld klarhed, og i to spring stod jeg på ny bag min låsede dør, krummet sammen i spænding og angst og med revolveren strakt frem for mig. Jeg

hørte gennem den lukkede dør, hvorledes *det* besværligt famlede sig frem langs væggen. Nu måtte det straks være ved døren, men – denne var jo ingen hindring, og heller ikke min revolver ville være til nogen nytte. Jeg hørte en svag kradsen på dørkarmen, og i sidste øjeblik samlede jeg så al min kraft, vendte min fulde viljestyrke mod *det* derude og udtalte Saaamaaa-ritualets tredje besværgelse. En tid lang var der dødsstille – så smældede døren igen dernede, atter og atter, og jeg syntes at kunne høre skuffelse og raseri klinge gennem støjen. Jeg var reddet!

Jeg sad i min lænestol lige til daggry, da smældene hørte op; så gik jeg ud i korridoren, satte blænderen for apparatets linse, tog pladen ud og vendte tilbage til mit værelse, hvor jeg lagde mig til at sove, indtil Peters en times tid efter kom med kaffen.

Vi gik sammen gennem korridoren hen mod det grå værelse; her var, som dagen før, de fire segl brudt, mens kortet sad urørt over nøglehullet; snoren fra håndtaget til magniumslyset var også sprængt. I selve værelset overbeviste jeg mig om, at alt var, som det skulle være, og alle segl og bånd på plads; kun henne i venstre hjørne lå sengeklæderne i en bunke, ganske som dagen før.

Efter frokost fremkaldte jeg pladen, men blev meget skuffet; for den viste blot den halvåbne dør til det grå værelse. Der var altså intet andet at gøre end at tilbringe en nat i selve værelset, selv om det kostede mange og omhyggelige forberedelser og jeg til syvende og sidst risikerede både legemets og sjælens fortabelse. Jeg bestemte mig alligevel dertil og tog så ned til jernbanestationen, hvor jeg havde endnu en kuffert stående,

ligesom jeg i stationsbyen købte forskellige ting, hvoraf den mindst mærkelige var en levende kat i en lukket vidjekurv.

Klokken halv fem kom jeg tilbage, og Peters hjalp mig med at bære alle mine sager op og lægge dem i bunke midt på gulvet i det grå værelse; til bunken føjede jeg også mit fotografiapparat og min magniumslampe. Da alt dette var gjort, sagde jeg til Peters, at han godt kunne gå og ikke skulle vente mig til aftensmad. Jeg låsede og forseglede døren indvendig fra, borttog alle bånd og segl på gulvet og anbragte kurven med katten i det fjerneste hjørne af værelset.

Derefter begyndte jeg at bygge min mur efter Sigsand-manuskriptets forskrifter. Allerførst udmålte jeg på gulvet en cirkel, enogtyve fod i diameter og trak den op med kalk, men passede nøje på ikke at træde over dens periferi, hvorefter jeg røgede hele omkredsen med visse urter. Da dette var gjort, tog jeg en lille krukke med væske af bestemt sammensætning, dyppede min venstre pegefinger deri og skrev på gulvet, lige inden for den hvide cirkel, Saaamaaa-ritualets anden beskyttelsesformular, idet jeg omhyggeligt forbandt de forskellige tegn med en buelinje. Dermed havde jeg bygget den første beskyttelsesmur og fuldførte den nu ved at anbringe et tændt lys mellem hvert tegn.

Inden for kredsen tegnede jeg derpå pentaklet, så hver af stjernens fem spidser berørte periferien; i hver spids lagde jeg et stykke brød, indhyllet i linned, og i hver af stjernens dale, hvor takkerne mødes, satte jeg endelig en lille skål med den væske, hvoraf jeg havde dannet vandkredsen.

Dette er, hvad manuskriptet kalder "den fulde elementernes beskyttelse"; men jeg nøjedes ikke med det. Den havde vist sig

at være fortræffelig, indtil jeg kom ud for mysteriet med den indiske slange, som nær havde dræbt mig midt i selve pentaklet, og var altså alligevel ikke fuldt pålidelig. Men kort efter fik jeg fat på professor Gardners bog "Mediumistiske Forsøg", og denne hjalp mig.

I husker, hvorledes Gardner ved at omgive sit medium med en elektrisk strømkreds af bestemt bølgelængde isolerede dette medium fuldstændigt, så det blev afskåret fra enhver forbindelse med åndeverdenen; en betingelse var det dog, at strømmen arbejdede i det tomme rum. Herfra fik jeg idéen til mit elektriske pentakel, som indtil dato ikke har svigtet mig, men flere gange reddet mit liv. Jeg var nu overbevist om, at hovedpersonen i denne sag var en afgjort ond magt, som på en eller anden måde havde fået adgang til yderverdenen, og måtte følgelig tage enhver optænkelig forsigtighedsregel over for den frygtelige risiko. Derfor opstillede jeg mit pentakel med største omhu og passede på, at de lufttomme glastuber nøjagtigt fulgte hver linje og hver krydsning i den tegnede stjerne; til sidst satte jeg strømmen til og var nu omgivet af de svage, blåhvide stråler. Dermed havde jeg gjort alt, hvad der stod i menneskelig magt.

Med et lettelsens udbrud løftede jeg for første gang blikket fra mit arbejde og så mig om i værelset, hen over min "fæstning". Det var blevet mørkt; luften omkring mig stank af brændte urter, og jeg havde en ækel fornemmelse af, at et eller andet ondt lå i atmosfæren og var ved at fortættes og antage synlig form. Jeg så efter, om kamera og magniumslys var rede, og prøvede revolverens hane, forberedte mig kort sagt på alt, men vidste kun ét, nemlig at den foreliggende sag var mere end almindelig farlig og frastødende.

Mens jeg tumlede med denne tanke skred natten frem, og lidt over midnat mærkede jeg et koldt pust, der ramte min nakke og fremkaldte en sær, krybende fornemmelse i hele mit legeme. Jeg snurrede rundt og vendte mig mod det sted, hvorfra vinden kom; den syntes at have sit udspring i krogen til venstre for sengen, hvor sengeklæderne plejede at ligge bunket sammen. Jeg stirrede, så øjnene var ved at træde ud af deres huler, og ventede bestemt at se panelet åbne sig og afdække en løngang; men intet, absolut intet, kunne jeg opdage.

Det blev ved at blæse, ikke vindstød efter vindstød, men en konstant voksende susen, der til sidst blev så stærk, at lysene begyndte at flakke og vifte. Det var som om den afskyelige luftstrøm stivnede mig fra isse til hæl, og så – puff! puff! puff! gik lysene ud et for et, med svage, blafrende gisp. Jeg så de røde tander krummes og udslukkes, og til sidst så jeg intet andet end det elektriske pentakels blegblå lysstriber.

Jeg sad så stille som en mus med alle sanser anspændt, men i lang tid mærkede jeg intet andet end den kolde blæst. Så fortalte min underbevidsthed mig, at et eller andet begyndte at forme sig i den mørke krog, hvortil pentaklets svage skær ikke kunne række. Jeg følte, hvorledes det mystiske væsen derhenne tiltog i vækst og fasthed, og snart kunne mine øjne opfatte noget af ubestemmelig form, men levende og bevægeligt og af dybsort farve, mørkere end selv de dunkleste skygger i værelset. Kun et øjeblik så jeg det; så forsvandt det for mine øjne og jeg stirrede hid og did i mørket for at genfinde det, mere og mere klar over, at jeg var ude for noget umenneskeligt og rædselsfuldt.

Så kunne jeg *høre* det. Det var henne ved sengen, og jeg hørte, hvorledes der sagte blev famlet ved sengetæppet og dette til sidst blev trukket til side med en forsigtig, snigende håndbevægelse. Jeg kunne opfatte, hvorledes tæppet efterhånden blev trukket helt af og en hånd famlede hen over lagen og puder, søgende efter noget at gribe fat i, og jeg siger jer ærligt, at jeg i det øjeblik svedte angstens kolde sved!

De svage lyde vedblev, men tydeligere og præget af synlig utålmodighed; det var som om *det* derhenne arbejdede sig op til raseri over, at der intet levende var at få tag i, og pludselig blev alle sengeklæderne med et vildt ryk flået af og kylet hen i hjørnet til venstre for hovedgærdet. Der talte en sådan utøjlet, dyrisk vildskab ud af denne handlings udførelse, at jeg blev ganske stiv og kraftesløs. *Hvis* nu min beskyttelse ikke strakte til ...?

Så blev der stille, dødsstille, i det mørke værelse, men kun et minut eller to. Da hørte jeg *det* bevæge sig henne ved døren, først på gulvet og så op ad karmen, med en dæmpet, skrabende, kradsende bevægelse, som endte med en lyd, der ikke var til at tage fejl af; *det var seglet, som blev brudt!* Jeg anstrengte mine øjne til det yderste og syntes atter at kunne skimte en kæmpemæssig, begsort skygge af ubestemmelig form bevæge sig i mørket. Nu hørte jeg døren blive lukket op, trods lås og slå, og rakte ud efter magniumslyset. Men inden jeg havde fået det tændt, smældede den tunge dør i med et bulder så frygteligt, at det rullede som torden gennem hele huset, og støjen bragte mig halvt fra sans og samling. Atter et udbrud af djævelsk, tøjlesløst raseri, ud over alt menneskeligt begreb!

Igen dyb stilhed, men kun et par minutter; så hørte jeg på ny *det* famle sig frem over gulv og vægge indtil det nåede kurven. Der tumledes med den derude i mørket; låget blev revet af, og så genlød værelset af en ynkelig, klagende mjaven, der afbrødes brat, som om lyden blev skåret over med en kniv. Jeg antændte magniumsbomben. For sent! I det skærende lys så jeg blot den åbnede kurv og katten liggende halvt ude af den – stendød! *Det* var altså sluppet løs ene og alene for at myrde og ødelægge!

De følgende minutter kunne jeg intet som helst se, fordi jeg havde været blændet af det voldsomme lys; hele værelset var som et sort, bundløst hul, hvori den femtakkede stjerne svævede frit og bar mig oppe i sin midte. Det var en modbydelig fornemmelse, og jeg kastede mig ned på hænder og knæ og gjorde krampagtige forsøg på at grave hænderne ned i det glatte gulv for at holde mig fast. Således lå jeg et stykke tid, hvorefter jeg kom til mig selv igen, rejste mig op på knæene og drejede mig rundt og rundt for at få øje på *det*. Endelig bemærkede jeg det som noget kolossalt, kulsort, der befandt sig umiddelbart uden for den yderste kreds, svævende og svingende frem og tilbage som en kæmpeedderkop, der hang ned i en tråd fra loftet. Så begyndte det at svæve rundt uden for kredsen, hurtigere og hurtigere og mere og mere optændt af lydløst raseri. Jeg kunne se, hvorledes det atter og atter forsøgte at trænge inden for kredsen og få fat i mig, men kun for hver gang at blive kastet tilbage af min usynlige fæstningsmur. Det var en gruopvækkende situation, og jeg var i min knælende stilling nødt til at følge *dets* kredsende bevægelse, så jeg til sidst blev ganske ør i hovedet.

Pludselig standsede det lige ud for et af de steder i kredsen, der lå midt imellem to af pentaklets spidser, og hvor den mellemliggende "dal" beskyttedes af skålen med den magiske væske. Jeg stirrede stift på det og bemærkede, hvorledes det syntes at samle sig sammen til en mægtig kraftanstrengelse. Det ligesom trak sig tilbage for at tage tilløb – *og så styrtede det løs på mig!* Jeg mærkede, hvorledes bevægelsen styredes af en overmægtig vilje, som ikke ville lade sig holde tilbage af nogen hindring, og med voldsom anstrengelse brød det igennem elementkredsen og fløj ind mellem stjernens takker, lige ind mod mit fremrakte ansigt. Jeg gav et skrig fra mig og kastede mig tilbage, mens jeg instinktivt famlede efter revolveren, som jeg i samme øjeblik havde tabt. Men – med samme kraft, som det var kommet, slyngedes det tilbage, netop som det nåede inden for pentaklets svage lyskreds; det mægtige symbol, i hvis linjer selve verdensæteren pulserede, lod sig ikke bryde, men afslog det morderiske angreb.

Jeg må have ligget halvt bevidstløs i nogen tid, før jeg blev klar over, at jeg var frelst for denne gang. Så kom jeg op igen, rystende og bævende, og kravlede med besvær ind i pentaklets midte, hvorfra jeg med øjnene slørede af navnløs rædsel så ud i rummet. Der var intet at se, men jeg vidste nu, hvad *det* var, der hærgede og myrdede i det grå værelse. *Det var en kæmpemæssig, klolignende hånd!*

Lidt efter viste skyggen sig igen uden for kredsen og syntes at forberede et nyt stormløb fra samme sted; den ligefrem dirrede af koncentreret ondskab og energi. Jeg stirrede skrækslagen ud imod den – og opdagede så med et, hvorfor det første angreb nær var lykkedes. Mens jeg drejede mig rundt på den snævre

plads, var jeg kommet til at flytte en af de skåle med væske, som bevogtede netop den "dal", hvor hånden havde ført sit angreb, så der her var en breche i fæstningsmuren. Jeg flyttede øjeblikkelig skålen tilbage på plads, hurtigt nok til at undgå et nyt angreb, og nu vidste jeg, at min fæstning var uindtagelig.

Hånden forsvandt, og i lang tid sås ikke andet end en skygge, der svævede forbi vinduets grå flade eller aftegnede sig på baggrund af den hvidmalede dør. Jeg hørte den famle rundt om i værelset, og en enkelt gang havde den fat i liget af katten og klaskede arrigt den døde krop mod gulvets brædder. Fy, hvor det lød afskyeligt!

Så gik den tilbage til døren, knaldede med denne tre-fire gange i træk, men fløj pludselig løs på mig med så rasende vildhed, at jeg faldt baglæns om og derved heldigvis fik min hånd væk fra det elektriske pentakel, som jeg i et anfald af tankeløshed havde rørt ved. Derved mislykkedes angrebet; djævlehånden kastedes atter tilbage med voldsom kraft og slyngedes uden for den yderste kreds, som jeg tåbe på ny havde givet den magt til at overskride. Sveddryppende krøb jeg ind i midten af symbolet og anbragte mig dér med benene over kors, fast bestemt på ikke at ville røre mig.

Jeg sad bomstille og sammenkrøben og kæmpede med mig selv for ikke at røre mig af stedet. I gør jer ikke begreb om, hvad kamp det kostede og hvor stærk kontrol jeg måtte have over mig selv, og trods al min påpasselighed var det på et hængende hår gået mig galt, da jeg fik krampe i mit ben og uvilkårligt strakte det ud. Jeg tog mig ikke i agt og kom til at vælte en af skålene, så væsken flød hen ad gulvet. Som et lyn var jeg oppe og fik den stillet på plads, og heldigvis var en smule væske blevet tilbage,

men hånden var næsten lige så hurtig. Den kom susende ud fra mørket med de klolignende fingre krummede af mordlyst og blodgriskhed, og så nær kom den mig, at den næsten berørte mit ansigt og for tredje gang kastede mig baglæns om. Det var det værste angreb af alle, og – hvis I kan forstå mig – angrebet gjaldt både legeme og sjæl. Slaget ramte mig ikke i kødet, men det var som om min nøgne sjæl sønderflængedes af en rå, brutal kraft, der ville rive den ud af sit hylster og fordømme den til evig pine og fortabelse. Det var en lidelse uden lige, langt værre end selv den frygteligste legemlige smerte!

Efter det greb jeg til den sidste udvej. Jeg anbragte mig i stilling som en indisk fakir med hænderne under knæhaserne og øjnene stift fæstet på jorden foran mig, mens jeg stræbte efter at gøre mig uimodtagelig for enhver pine inde fra og enhver påvirkning ude fra. Jeg vidste, at hvis jeg rørte mig det mindste, var jeg redningsløst fortabt.

Således sad jeg resten af natten uden at gøre en eneste bevægelse. Jeg havde på fornemmelsen, at hånden kredsede uden om mig, parat til at tilintetgøre mig; men jeg gjorde alt for at glemme dens tilstedeværelse. Jeg hørte døren knalde og buldre gang efter gang; jeg hørte liget af det stakkels dyr blive mishandlet, så hvert ben i dets krop blev knækket og knust; men jeg gjorde alt for at døve mine sanser. Blot holde ud til morgenen gryede; det var min eneste tænken og stræben!

Efterhånden syntes hånden at tabe sin kraft. Smældene af døren blev mindre hyppige og mindre støjende, og den susende blæst henne fra krogen stilnede mere og mere af. Ved solens første lys holdt alt op, og jeg mærkede intet mere til fænomenet; men først da hele værelset var helt lyst, tog jeg mod til mig,

sprang med et vildt sæt ud af pentaklet og skyndte mig, så meget mine stive, afkræftede ben tillod det, hen til døren, lukkede mig ud og låsede efter mig. Så sank jeg om på gulvet, ødelagt og hulkende hysterisk af ubetvingelig rædsel, og jeg lå længe, før jeg kunne vakle ind i mit værelse, hvor jeg kastede mig på sengen, dødtræt på legeme og sjæl. Kun fem minutter efter kom Peters med kaffen; jeg drak den mekanisk og betydede ham, at han blot skulle gå og lade mig sove – blot sove!

Det var blevet over middag, før jeg vågnede. Efter frokost gik jeg alene op i det forbandede værelse, og min første gerning var at afbryde strømmen til det elektriske pentakel og omhyggeligt udslette alle spor af dets indretning. Ligeledes fjernede jeg liget af den stakkels kat; ingen skulle have lov at se, hvorledes den var død! Endelig lagde jeg selv sengetøjet på plads.

Først derefter begyndte jeg en grundig undersøgelse af det mystiske hjørne, hvorfra alt det onde stammede. Jeg bankede på panelet, men intetsteds lød det hult, og alle de huller, jeg borede ind i træværket, ramte den faste mur. Til sidst undersøgte jeg selve panelets fodliste, og da jeg førte min pincet ind i en revne mellem listen og gulvet, syntes den at støde på noget hårdt og metallisk. Jeg fiskede tingen ud; den var ganske lille og kantet, og jeg tog den hen til vinduet for at se nærmere efter. Det var en ring, smedet af et eller andet gråligt metal, som ikke i sig selv så særlig mærkeligt ud; selve dens form gav mig noget at tænke på; for den var ikke rund af omkreds som andre ringe, men dannet som en regelmæssig femkant, med andre ord som det indvendige af et pentagram uden de fem takker, der giver

stjerneformen. Den var ganske uden inskriptioner eller prydelser af nogen art.

Jo mere jeg så på ringen, jo mere underlig blev jeg til mode; for jeg vidste, at jeg havde genfundet slægten Saunders' for mange år siden tabte talisman, som familiepapirerne flere gange havde hentydet til, og nu kunne jeg bedre forstå spøgeriets opståen. Denne talisman var i korstogenes tid bragt hjem fra Østerland af en af Saunders' forfædre, som under Richard Løvehjerte havde kæmpet mod sultan Saladin. Der knytter sig en højst mærkelig historie til dens erobring; men denne er for lang til at komme ind på her. Ringen gik i arv fra fader til søn gennem mange slægtled, og så længe den var i familiens værge, skærmede den sin ejer mod alle ulykker og farer. Men i følge traditionen måtte den ikke *bæres* af nogen; for "sætter du ringen på din finger, da har du brudt seglet for porten, og da er du i ulykkens vold" – således stod der i familiekrøniken.

I følge samme krønike havde sir Hulbert Saunders, der levede i begyndelsen af det attende århundrede, en aften i drukkenskab svoret, at han ville bære ringen et døgn igennem og derved gøre ende på "den dumme overtro". Han gjorde det; men om morgenen den første dag fandtes hans hustru og datter, der sov i samme værelse, kvalte i deres senge. Man troede, at sir Hulbert havde begået det frygtelige dobbeltmord i sanseløs drukkenskab; men han besvor sin uskyldighed og ville som tegn på denne overnatte endnu engang i samme værelse ved hustruens og barnets lig. Næste morgen fandtes sir Hulbert liggende kvalt ved siden af sengen, og alle tre lig var mishandlet på det gyseligste. Ringen var sporløst forsvundet. Siden den nat

spøgede det i det grå værelse, og ingen havde turdet være der efter mørkets frembrud. Ringen glemte man til sidst og beholdt kun et tåget sagn tilbage, så I kan forstå, at det var med ejendommelige følelser, jeg nu stod med den ældgamle talisman i hånden.

Mens jeg stod og betragtede den, faldt krønikens ord mig ind: "Sætter du den på din finger, da har du brudt seglet for porten ..." Var ikke denne ring mon en port ind til den ukendte verden? Når seglet blev brudt, var man i ulykkens vold. Da sir Hulbert havde ringen på fingeren, da beherskede de onde magter ham, og han myrdede hustru og barn uden selv at vide af det i sin drukne tilstand. Den næste nat, da han var ædru, har han til sin rædsel mærket mordlysten komme over sig og har ikke kunnet tvinge sin hånd bort fra sengen, hvor de døde lå; skrækslagen kastede han ringen fra sig, men faldt da selv som offer for den ondskabens magt, for hvem han havde åbnet adgang til menneskeverdenen! Siden den dag stod porten åben, og så længe den gjorde det, susede blæsten fra dæmonverdenen herind, og portens vogter kunne inden for visse grænser af tid og rum drage mennesker til sig. Endelig var der ringens mærkelige form, pentaklet uden de fem takker, der danner det fuldkomne stjernesymbol. "Fem ere sikkerhedens og beskyttelsens høje, og udsletter du dem, da giver du dæmonerne magt og åbner vej for alt, hvad som ondt og ilde er!"

Jeg var temmelig sikker på her at have truffet det rette, men ville dog helst have fuld vished, hvilket jeg da også med forholdsvis lethed og uden at løbe nogen risiko kunne få. Jeg bestemte mig derfor til at tilbringe endnu en nat sammen med

ringen under samme forhold som sidst. Om aftenen låsede og forseglede jeg døren, hvorefter jeg på ny lagde det elektriske pentakel udenom mig selv *og ringen*.

Forstår I mit ræsonnement? Ringen var en port til dæmonverdenen; men når den indelukkedes i en magisk kreds, da var den så at sige isoleret og kunne ikke benyttes som adgang til vor verden. Den magt, der for os manifesterede sig som en hånd, ville finde porten spærret, og mislykkedes det blot en gang at benytte ringen som mellemled ved materialisationen, da var håndens magt brudt; porten var da blevet forseglet på ny, og ringen var atter blevet en virkelig talisman for sin besidder. Jeg satte mig altså i midten af pentaklet, ikke opfyldt af angst, men snarere af frydefuld forventning ved at skulle gøre nye, vigtige erfaringer. Ringen lå ved min side, og jeg sad med ansigtet vendt mod den krog af værelset, hvorfra blæsten skulle komme.

Således gik der to timer, og da klokken slog elleve, begyndte den modbydelige susen igen; men denne gang kom den til min forbavselse ikke henne fra hjørnet, men fra et eller andet sted i min umiddelbare nærhed. Forbløffet og forskrækket vendte jeg mig om til siden, og nu slog blæsten lige op i mit ansigt. Jeg så ned for mig, hvor ringen lå – du godeste Gud! *Ringen!* Jeg stirrede ganske lamslået på den og så da, hvorledes der stod en svag røgsøjle op fra den, og hvorledes denne røg bølgede og klumpede sig samme til sære, ubestemte figurer. Vinden susede ud fra selve ringens åbning som gas af en gasledning, og med vinden fulgte denne mystiske damp, der ikke fordelte sig i rummet, men blev ved gulvet og for hvert sekund blev mere og mere tæt. Mens jeg stirrede i måbende forbavselse på det

besynderlige fænomen, antog dampen fastere form, *og jeg så nu djævlehånden materialiseres inde i selve pentaklet!* Jeg elendige tåbe! Jeg havde med hud og hår givet mig selv i dæmonens vold og med egen hånd bragt uhyret inden for den fæstningsmur, der skulle beskytte mig mod den! Jeg var redningsløst fortabt, hvis jeg ikke bragte mig i sikkerhed med det samme!

Ude af mig selv af frygt og rædsel greb jeg efter ringen for at slynge den ud af pentaklet; men den vristedes brutalt fra mig, og jeg så den vældige, begsorte skyggehånd famle ud i luften og nærme sig mig! Med et vildt, hæst hyl sprang jeg ud af pentaklet og hen til døren; jeg kunne ikke tvinge mit blik bort fra det rædselsfulde fænomen, men stod med hænderne på ryggen og følte efter dørnøglen. Nu langede hånden ud efter mig, og hjertet standsede sine slag i mit bryst; men – som hånden den foregående nat ikke havde kunnet komme *inden for* pentaklet, således forhindrede dette den nu i at komme ud.

Den var bundet til ringen og denne atter i dette øjeblik til pentaklet; det morderiske uhyre var lagt i lænker!

Spørg mig ikke, hvorledes jeg kom ud og fandt ind i mit værelse; jeg ved det ikke selv! Jeg fandt det imidlertid og fik også tændt mit lys; men så faldt jeg besvimet om på sengen og vågnede først op, da Peters fortvivlet dundrede på døren.

Jeg lagde mit ansigt i de roligst mulige folder og drak min kaffe – den gjorde godt! – hvorefter vi begge gik hen til det grå værelse. Jeg lukkede forsigtigt døren på klem og kiggede ind. Dér i værelsets midte brændte lysene roligt og klart; det elektriske pentakels blegblå linjer lyste på det mørke gulv, og inden i pentaklet lå ringen, uhyggelig og truende. Intet var rørt

i selve rummet, så djævlehånden havde ikke haft magt til at bryde muren indefra.

Jeg lod som om jeg ikke bemærkede Peters' forbavsede miner, men låsede døren af og gik tilbage til mit værelse, hvor jeg sov dybt i flere timer. Derefter aflagde jeg besøg i en nærliggende maskinfabrik og medbragte ved min tilbagekomst en knaldgasblæser, som jeg stillede op i pentaklet ved siden af ringen. Fem minutter efter var porten til Helvede lukket for evigt, og familien Saunders' talisman kun en lille klat metal, som jeg tog til mig som erindring om en af mine mærkeligste oplevelser.

Med disse ord sluttede Carnacki sin fortælling og tog op af sin lomme en lille silkepapirspakke, som han rakte mig. Jeg åbnede papiret og fandt en lille, rund klump metal, der lignede bly, men var lysere og hårdere end dette.

"Holdt så spøgeriet op?" spurgte Arkright.

"Ja," svarede Carnacki. "Jeg sov de tre følgende nætter i det grå værelse uden at der skete det allermindste. Gamle Peters var ved at gå ud af sit gode skind, da jeg meddelte ham mit forehavende, og jeg har ham mistænkt for, at han trods sin spøgelsesfrygt lå uden for døren, i hvert fald de to første nætter. Så endelig blev han overbevist om, at forbandelsen var veget fra den gamle gård; men for resten er jeg ikke sikker på, om han ikke nu og da savner den uorden, han nu gennem tyve år havde været vant til hver morgen at finde i spøgelsesværelset!"

Blodregnen

... men ofte er det vanskeligt at se, hvad der skyldes dæmonen fra åndeverdenen og dæmonen i mennesket.

(Af Sigsand-manuskriptet.)

Jeg er lige vendt tilbage fra en højst mærkelig og i flere end en henseende lærerig ekspedition – begyndte Carnacki. En af mine bekendte ved navn Wentworth arvede fornylig herregården Gannington Manor, som ligger ved landsbyen Korunton i det vestlige Irland; den har stået tom og ubeboet i mange år, og som så mange andre ubeboede huse sagdes den at være hjemsøgt af spøgelser. Da Wentworth rejste til Irland for at tiltræde arven, fandt han godset yderlig forsømt og hovedbygningen næsten faldefærdig, og da han gik sin første runde gennem bygningen, blev han mere og mere uhyggelig til mode, jo længere han vandrede rundt i de tomme sale og værelser. Når et hus imidlertid har stået tomt og øde i en menneskealder, skal det nok vække ubehagelige følelser og tanker hos et menneske, der vandrer alene rundt i det, så den omstændighed lagde jeg ikke synderlig vægt på.

Efter at have foretaget den første inspektion af hus og jord opsøgte han den tidligere godsforvalter for at tale med ham om, hvad der skulle gøres for atter at bringe godset på fode, og forvalteren var meget villig til atter at indtræde i sin gamle stilling. Dog vægrede han sig bestemt ved at bo i den gamle hovedbygning, selv om den blev repareret og sat i beboelig

stand, og han rådede ejeren til at lade den gamle kasse rive ned og bygge en helt ny hovedbygning.

Wentworth blev højst forbavset over dette, for ydermure og skillerum var solide nok til at man kunne genopbygge huset uden at sløjfe det til grunden. Han gik derfor godsforvalteren nærmere på klingen og fik til sidst presset den forklaring ud af ham, at huset var berygtet for spøgeri, og to gange i løbet af de sidste syv år var mennesker fundet døde inden for dets vægge. I begge tilfælde havde det været landstrygere, som ikke i forvejen havde kendt noget til husets mindre heldige rygte, og de uindbudne gæster var om morgenen fundet døde i den store forhal uden at udvise mærker efter legemlig vold.

Mens godsforvalteren fortalte Wentworth dette, var de spadseret ned ad landsbyens hovedgade og trådte nu ind i kroen, hvor Wentworth boede. De fik sig en forfriskning i skænkestuen, og Wentworth erklærede nu, at han absolut ikke troede på spøgelser og ville anse det for sin pligt at bevise, at rygterne om hans ejendom var ganske og aldeles grundløse. Hvad landstrygernes død angik, da kunne dette ikke tjene som bevis på spøgelsers tilstedeværelse; det var ganske givet, at hundreder af landstrygere havde overnattet i det gamle hus i løbet af de sidste syv år, og de to, der havde fundet døden inden for dets mure, var sikkert ikke dræbt på overnaturlig vis. Også for landstrygere kom jo det tidspunkt, hvor de måtte af med livet, og en dødssyg landstryger ville i hvert tilfælde finde det behageligere at dø under et hustag end i en landevejsgrøft. *Han* for sit vedkommende ville ikke tage i betænkning at tilbringe et par nætter på Gannington Manor og dermed én gang for alle tage livet af alle ammestuehistorier.

Godsforvalteren blev nærmest askegrå i ansigtet ved disse ord, og hvad han ikke blev, det blev kroværten Dennis. De tiggede og tryglede ham på det mest indstændige om ikke at styrte sig i fortabelse, og øjensynlig talte de begge i dybeste alvor. Wentworth affærdigede dem imidlertid kort og erklærede, at han ville tilbringe den kommende nat i husets forhal og dreje halsen om på ethvert spøgelse, der ville forstyrre hans nattero; til sidst skammede han dem ligefrem ud og sagde, at hvis de ikke ville anses for gamle kællinger, så skulle de gøre ham selskab. Gamle Dennis gav sig til at tudbrøle ved den blotte tanke, og godsforvalteren mumlede noget om, at han ikke frivilligt lagde hovedet på blokken.

Da det blev aften, var rygtet om Wentworths forehavende blevet spredt ud over hele landsbyen, og hele den mandlige befolkning stillede foran kroen for at se ham drage ud på sin natlige ekspedition. Hans bagage bestod af en pakke lys, en dobbeltløbet riffel og et velfyldt patronbælte, og disse sidste genstande viste han den forsamlede mængde og betydede med det samme de tilstedeværende, at de ikke ville have nogen fornøjelse af at spille halløj med ham, da han ville skyde på det første, der kom ham for øje i nattens løb.

Øjensynlig nærede ingen af landsbyens folk nogen tanke om at ville have Wentworth til bedste; tværtimod anså de hele sagen for at være højst betænkelig, og landsbyens ældste kom trækkende med en kæmpemæssig blodhund, som han bad Wentworth om at tage med sig som ledsager. Wentworth rystede på hovedet, men den gamle mand erklærede, at skydevåben ikke ville være til ringeste nytte.

"Hunden vil derimod mærke spøgelserne længe før De selv kan mærke dem," sagde han, "og så vil De få tid til at bringe Dem selv i sikkerhed. Jeg mister min hund; men hellere det, end at vor herremand skal miste sit liv."

Wentworth blev helt rørt ved disse trohjertige ord og tog hunden med sig; men denne hændelse undlod ikke at gøre ham betænkelig ved sagen, og han greb sig selv i at ønske, at han ikke var fremturet i sit forehavende. Nu var det imidlertid for sent at vende om, hvis han ikke ville udsætte sig for spot og latter, og han drog derfor af sted til herregården.

Til hans store forbavselse fulgte imidlertid hele hoben ham lige til husets hoveddør, hvor folkene stillede sig op for at se ham gå ind i bygningen. Det så nærmest ud, som om de skammede sig ved at gå deres vej og lade ham ene tilbage, og han gik da hen i døren og spurgte, om de ikke alle sammen ville holde nattevagt sammen med ham. Først lød der et enstemmigt nej; men da han udviklede sin tanke for dem, begyndte de alligevel at lytte efter ham. Han foreslog, at de skulle forsyne sig med nogle flasker whisky, et par pakker lys og et læs brænde og tørv; derefter skulle de tænde bål i kaminen, anbringe lys overalt i rummet, tage hul på whiskyen og få et gemytligt nattesæde ud af det.

Til sidst fik han dem virkelig overtalt, og hele processionen drog tilbage til kroen og begyndte på forberedelserne. Mens vognen blev læsset, havde Dennis endnu en gang fat i Wentworth og gjorde sit bedste for at få ham fra at overnatte i slottet; men da Wentworth hårdnakket holdt på sit, opgav Dennis forholdsvis hurtigt at overtale ham.

"Jeg vil dog sige Dem, mr. Wentworth, at det ikke vil nytte Dem noget at søge at få slottet renset for spøgeri," sluttede han, "for det er plettet af uskyldigt blod. *Men hvis De endelig vil være der i nat, så hold hoveddøren åben og pas på, når blodregnen falder! Falder der blot så meget som en dråbe, så løb Deres vej, om så der blev budt Dem alverdens kostbarheder for at blive!"*

"Blodregnen?" spurgte Wentworth forbavset.

"Ja, blodregnen!" genmælede Dennis. "Det er blodet af dem, som Sorte Michael myrdede, mens de sov. Han ville hævne sig på slægten O'Hara, og så indbød han dem alle halvfjerds som sine gæster. Og han gav dem god mad og meget at drikke; men om natten overfaldt han og hans folk dem og myrdede dem. Således fortalte min faders bedstefader, og lige siden den dag er det den sikre død at være i slottet, når blodregnen falder. Den slukker både lys og ild, og når mørket ruger, vil selv den hellige jomfru ikke være i stand til at beskytte Dem!"

Wentworth trak blot på skuldrene og manede til opbrud. Det var en procession på fyrretyve mennesker, der drog tilbage til huset, alle bevæbnet med knipler, og når hertil kom, at Wentworth medbragte sin riffel, så skulle man tro, at denne hær med lethed kunne afslå ethvert angreb af kød og blod. De lejrede sig i den store hal, tændte lysene og fyrede op i kaminen, så det store rum kom til at se helt festligt og hyggeligt ud. Wentworth stod selv for udskænkningen af drikkevarerne, for folkene skulle holdes lystige hele tiden og ikke begynde at spekulere. Blev der først tavshed, så ville tavsheden medføre tanker, og tankerne kunne blive til allehånde, ræsonnerede han.

Den svære indgangsdør stod åben; men aftenen var så stille, at lysene ikke viftede det mindste, og alle mændene var svært

oppe. Da der var taget hul på den anden kasse whisky, blev en af dem endog så overstadig, at han med høj røst kaldte på spøgelserne, men stemmen kvaltes i hans hals, *da døren i det samme langsomt lukkede sig og smækkede i lås med et skarpt klik.*

Wentworth stirrede forbløffet hen imod døren og kastede derefter sit blik ud over mændene. Nogle af dem var pludselig blevet slået af stumhed og så frygtsomt hen mod den lukkede dør; men de fleste havde intet bemærket og fortsatte deres sang og lystighed. Han greb efter sin riffel, og i samme øjeblik lød der en så rasende gøen fra den store hund, at alle blev tavse.

Jeg må her indskyde, at forhallen danner en aflang firkant. På vestvæggen sidder hoveddøren, mens samtlige vinduer er anbragt på sydvæggen; de to andre vægge er egentlig kun to lange rækker døre, der fører ind til de forskellige værelser og trapper i huset. Alle disse døre var lukket, og det var mod en af nordvæggens døre, hunden stormede løs under bestandig gøen; men lige som den kom i dørens nærhed, lukkede denne sig langsomt op, som bevæget af en usynlig hånd. Hunden stak øjeblikkelig halen mellem benene og søgte tudende og klynkende tilbage til menneskeklyngen, hvor den borede sig ind i dens midte; mændene stod som ramt af lynet ved den mærkelige hændelse, og omtrent et minut var der dyb tavshed.

Tavsheden blev brudt af Wentworth, der med hævet riffel trådte frem fra klyngen, sigtede ind i den mørke korridor og råbte: "Kom frem, hvem det så end er, eller jeg skyder!"

Der kom intet svar, og Wentworth affyrede begge løbene ind i mørket; men som om dette havde været et aftalt signal, svingede alle dørene på de to vægge langsomt om på hængslerne og åbenbarede to rækker sorte, tavse åbninger.

Wentworth ladede hurtigt sin riffel igen og kaldte på hunden; men denne krøb sammen og klynkede inde midt i hoben, og – sagde Wentworth – denne hundens rædsel gjorde ham mere bange end noget andet. Og så kom dertil, at der netop nu skete noget ganske mærkeligt. Uden varsel slukkedes lysene i hallens ene hjørne og derefter fem-seks andre på forskellige steder i rummet, så mørke skygger begyndte at lægge sig hen over gulvet.

Mændene stod tavse af skræk, men med næverne krampagtigt knyttet om våbnene, og Wentworth stod foran klyngen, lige så tavs og lige så bange, men dog uden at bære sin angst til skue. Da mærkede han pludselig noget vådt falde ned på sin højre hånd, og da han så efter, var bagsiden af hånden plettet af en rød væske, der sivede ud mellem hans fingre. En mand, der stod lige bagved ham, så det og brød ud i et hæst råb: *"Blodregnen! Blodregnen kommer!"*

I det samme faldt der også en dråbe på ham, og et øjeblik efter dryppede den røde væske ned over dem alle. Der lød et enstemmigt rædselsskrig fra hele klyngen, som hunden sluttede sig til med en uhyggelig tuden. Da tilmed i samme øjeblik alle lysene gik ud, og ilden på arnestedet sank ned til en svag, blå flamme, tabte de den sidste rest af deres besindelse og styrtede i vild forvirring mod døren. Med møje og besvær fik de den op og væltede hovedkulds over hinanden ud i grusgangen, og næppe var sidste mand kommet ud, før døren smældede i med et brag. Hunden nåede ikke at slippe ud, for de hørte den udstøde et frygteligt hyl inde bag den lukkede dør; men ingen vovede at lukke døren op igen for at lukke den ud.

Således var i korte træk den historie, Wentworth fortalte mig, og straks morgenen efter min ankomst vandrede vi sammen ned til herregården, en stor klodset, firkantet kasse, der lå midt i et fuldstændigt vildnis af laurbærtræer og laurbærbuske. De stod så tæt, at bygningen ligefrem syntes at vokse op af et grønt hav, og nu, da det blæste lidt, skrabede og bragede de tørre blade og grene mod hinanden med en sær, raslende lyd. Selv i det klare morgenlys så slottet og dets underlige omgivelser alt andet end hyggelige ud.

Vi gik gennem den lange allé op til bygningen. Hoveddøren var lukket, men ikke aflåset, og det første, vort blik mødte, var liget af en vældig hund, der lå lige inden for døren med knækket hals. Jeg kunne ikke andet end føle mig ilde berørt over dette syn; for det fremgik heraf, at hvad enten der var menneskelige eller overmenneskelige kræfter på spil, så var det i hvert fald forbundet med livsfare at opholde sig inden for slottets mure.

Jeg foretog en nøje undersøgelse af hallen, mens Wentworth holdt vagt med riflen parat. Hele gulvet var oversået af flasker, glas og glasskår fra den foregående nats drikkelag, og rundt omkring langs væggene og i alle hjørner stod der lysestumper. Ingen af dem var imidlertid brændt helt ned, og i kaminen lå endnu halvforkullede brænde- og tørvestykker som bevis på, at bålet var blevet slukket og ikke brændt ud af sig selv. For så vidt stemte det hele overens med Wentworths beretning, kun var det ikke muligt at finde mindste spor af blodregnen. Wentworth sagde også, at pletten på hans hånd kun havde været rød et øjeblik og så var fuldstændig forsvundet uden at efterlade noget spor. Ved den første overfladiske undersøgelse kunne jeg ikke finde andet usædvanligt end den døde hund;

men naturligvis bestemte jeg mig til at fortage en omhyggelig og indgående efterforskning af hele stedet, ikke alene hallen, men hele bygningens indre.

Jeg tilbragte ikke mindre end tre samfulde uger derovre, og arbejdede hver dag fra solopgang til solnedgang – efter solnedgang ville hverken Wentworth eller jeg være der; det var en stiltiende aftale – men undersøgelserne førte ikke til noget resultat, og Wentworth, som altid gik vagt over mig med sin ladte riffel, bemærkede heller aldrig noget usædvanligt.

Herefter var der intet andet at gøre end at tilbringe en nat i den store hal og komme uvæsenet direkte ind på livet, naturligvis under enhver form af beskyttelse både mod synlige og usynlige magter. Udrustet med et anbefalingsbrev fra Wentworth drog jeg derfor til den nærliggende by Gaunt og traf aftale med den derværende politiassistent om at låne mig seks riffelbevæbnede politibetjente. Denne aftale var naturligvis ganske uofficiel, men da jeg kunne stille en god løn i udsigt, kom det ikke til at mangle på frivilligt mandskab, og jeg udvalgte de seks, der så ud til at have flest kræfter og færrest nerver.

Tidligt på eftermiddagen vendte jeg tilbage til landsbyen med min lille hær og drog af til gården. Vi medførte fire små vogne, de tre læsset med lys og brændsel, den fjerde med alle mine sager; endvidere havde vi to glubske hunde med os. Da vi nåede bygningen, lod jeg politibetjentene læsse af, mens Wentworth og jeg traf den forsigtighedsforanstaltning at forsegle samtlige døre, undtagen hoveddøren, med bændler og laksegl. Da vi var færdige med det stykke arbejde, var betjentene også færdige med at aflæsse vognene og stod nu og ventede spændt på, hvad

der skulle ske. Allerførst lod jeg to af dem fyre godt op i kaminen. Derefter blev den ene hund ledet hen i det hjørne af hallen, der lå længst borte fra hoveddøren, og lænket til et øsken, som blev drevet ned i gulvet. Uden om hunden tegnede jeg med kridt et pentakel og slog uden om dette igen en cirkel, hvis omkreds jeg røgede med visse urter. Det samme blev gjort med den anden hund, kun at den blev bundet i hallens nordøstlige hjørne, hvor de to rækker døre stødte sammen.

Da det var besørget, lod jeg alle mine sager stable op på gulvet under den store loftsroset, hvorefter jeg personlig gik hen og lukkede den store hoveddør op på vid gab og fastgjorde den til væggen med en lang krog, der hvilede i et øsken i væggen. Endvidere lod jeg betjentene sætte et tændt lys foran hver af de forseglede døre, og endelig lod jeg dem alle forsamle sig midt på gulvet, hvor mine sager lå, med streng ordre til ikke at røre sig, undtagen jeg gav dem lov til det.

Så udmålte jeg en cirkel på gulvet, ni og halvfems fod i omkreds, og markerede den med stødt kalk. Da cirklen var færdig, røgede jeg uden om den og lod derefter folkene efterhånden række mig lysene, som jeg tændte et for et og klæbede fast på gulvet i rundkreds, fem tommer inden for den store cirkel. Hvert lys var omtrent en tomme i gennemsnit, og der gik 198 lys med. Naturligvis har hvert mål og hvert tal sin særlige betydning. Til sidst fuldendte jeg den yderste beskyttelsesmur ved uden om lysene at lægge en lang tråd af menneskehår, der rørte ved hvert enkelt lys, og hvis ender, der var forsynet med sølvtråde, stak fast i det sidst anbragte lys.

Med allerstørste omhu byggede jeg så den indre forsvarsmur ved at lægge det elektriske pentakel således, at stjernens fem

spidser netop berørte cirklen, og da jeg var kommet så vidt og kunne sætte strømmen til, så det blegblå lys fuldstændig omgav os, kan jeg ikke nægte, at jeg følte mig lidt roligere til sinds end før. I ved, at det elektriske pentakel danner en næsten usvigelig sikker beskyttelse, og jeg har vist også fortalt jer, hvorledes jeg fik ideen fra professor Gardners bog "Mediumistiske Forsøg". Jeg skal ikke komme ind på indviklede, tekniske enkeltheder; hvis I vil studere forholdet nøjere, så kan I læse Gardners afhandling "Astralsvingninger og deres Forhold til Atomsvingninger over og omkring 6.000.000.000.000-grænsen".

Til sidst gjorde jeg vor "fæstning" så stærk, det overhovedet lod sig gøre. Mændene satte sig på gulvet i en kreds med fødderne strakt ud imod lysene, og med kompasset i hånden lod jeg dem indtage deres pladser således, at de overalt fulgte jordens magnetiske strømninger. Ud for deres fødder skrev jeg de syv af Saaamaaa-ritualets otte besværgelser og forbandt dem med en buelinje. Den ottende plads lod jeg stå åben til mig selv.

Så kastede jeg et sidste undersøgende blik over det store rum. I de to hjørner lå hundene. I kaminen brændte ilden lystigt og klart, og der var dynget brændsel nok op til, at den ville holde ilden ved lige i mange timer. Foran hver af de forseglede døre brændte lysene stille og jævnt, og seglene var i orden overalt. Hoveddøren var åben og haspen sat på. Uden for barrieren var følgelig alt, som det skulle være.

Jeg henvendte mig nu til de syv mænd inden for pentaklet og formanede dem endnu en gang på det alvorligste. Jeg forklarede dem, at pentaklet ydede dem fuld beskyttelse, så de ikke behøvede at blive bange, hvad der så hændte, og fremfor alt

måtte intet, selv om det var nok så rædselsfuldt, friste dem til at bryde ud af kredsen. De skulle blot sidde roligt med fødderne strakt frem mod de tegn, jeg havde skrevet på gulvet, og selv om de naturligvis skulle holde riflerne parat, måtte der ikke løsnes et skud, før jeg gav ordre til det. Så først indtog jeg min plads i kredsen, skrev den ottende besværgelse ud for mine fødder og sluttede cirklen. Ved min venstre side sad Wentworth; ham gav jeg en lille ekstra opmuntring, forvissede mig om, at fotografiapparat og revolver var klare til brug og satte mig så til at vente.

Vi havde måske siddet en times tid, da min sjette sans med et trådte i virksomhed og meddelte mig, at der nu ville hænde noget; denne fornemmelse er mig noget tilvant, og endnu har den aldrig bedraget mig. Lidt efter hørte jeg en svag lyd henne ved hallens vestlige væg, og de andre hørte den også; for der gik et ryk gennem hele kredsen.

"Sid stille!" råbte jeg strengt, og ganske vist lystrede mændene, men jeg tror, at min stemme snarere skræmte end beroligede dem. Så hørte jeg pludselig hundenes lænker rasle, og jeg så nu, at de begge var kommet på benene og med spændt opmærksomhed stirrede hen mod indgangsdøren; de "stod" for døren akkurat som for et stykke vildt! Pludselig holdt deres knurren op, de spidsede øren, og i den derpå følgende dybe stilhed hørte vi tydeligt en svag, metallisk lyd. Jeg stirrede stift på krogen, og nu rørte den sig i øskenet, som om en usynlig hånd rokkede ved den for at få den løs. Vi vidste alle, hvad der nu ville ske, og ganske rigtigt: *Krogen løftede sig ganske langsomt ud af øskenet, uden at noget synligt væsen rørte den!* I en fart satte jeg magniumsbomben oven på kameraet, løftede dette op over mit

hoved, rettede linsen mod døren og trykkede af. Et blændende glimt oplyste hele rummet, og hundene brød ud i en rasende vild gøen.

Nogle sekunder var det bælgmørkt for mine øjne, og i dette mørke hørte jeg krogen slæbe hen ad gulvet. Da mine øjne på ny genvandt deres sekraft, så jeg, at den store dør allerede var halvt lukket, og i løbet af fem-seks sekunder gled den helt i.

Jeg vendte hovedet og så på Wentworth. "Det var dog egentlig besynderligt," sagde jeg med tilkæmpet ro.

Han nikkede og så sig frygtsomt om i hallen. "Ja!" hviskede han så. "Akkurat således lukkede den sig også sidste gang. Jeg forstår ikke, hvorledes det går til!"

Politibetjentene sad så stille som mus, men jeg kunne forstå, at de var endnu mere rystede over det, der var sket, end Wentworth. Selv var jeg også betaget af det mærkelige fænomen uden dog at lade mine fæller mærke med det. Tværtimod opmuntrede jeg dem og forsikrede dem endnu en gang, at så længe de blot holdt sig inden for pentaklet, ville der ikke vederfares dem noget ondt, selv om så hele huset syntes at rokke i sin grundvold og true med at styrte sammen over deres hoveder. Dette sagde jeg med fuldt overlæg; for den usynlige verdens kræfter er virkelig i stand til at fremkalde sådanne fænomener og mere til. Mine ord syntes at berolige dem, og så gik der et langt stykke tid, hvor tavsheden kun blev brudt af hundenes angstfulde klynken.

Pludselig slukkedes lyset i det hjørne, der lå fjernest fra hoveddøren, og et øjeblik efter lyset foran en af de forseglede døre. Jeg holdt kameraet parat; men nu slukkedes lys efter lys, så hurtigt og på så forskellige steder i rummet, at det var

umuligt at tage et enkeltbillede. Jeg tog derfor et billede af hallen i dens helhed. Det gav et ryk i hele kæden, da det blændende lys flammede op, og jeg måtte på ny råbe min advarsel om at sidde roligt; men jeg følte selv, at min stemme dirrede af uro og frygt.

Nu var kun kaminilden, lyscirklen og pentaklet tændt; men mens jeg så hen på kaminen, bemærkede jeg, hvorledes flammerne sank ned. Det var, som om selve ilden trak vejret dybt og ved hvert åndedrag sugede flammerne ind; *ilden døde langsomt hen,* og til sidst var hver gnist slukket. Aldrig har jeg set noget så uhyggeligt og uforklarligt i mine dage!

Betjentene rykkede sig uroligt på deres pladser, og et par af dem var i færd med at rejse sig op for at flygte. Jeg betvang min frygt og talte roligt og med sikker stemme til dem, idet jeg endnu en gang forklarede dem, at al faren lå *uden* for pentaklet, mens de var i fuldstændig sikkerhed, når de blot blev siddende. Der faldt atter ro over dem; men hvis de havde vidst det samme som jeg, nemlig at der ikke findes nogen *absolut* sikker beskyttelse mod den usynlige verden, så var de flygtet ud i natten, vilde og gale af rædsel.

Vi sad endnu en time i dyb stilhed, netop længe nok til, at en alt overvældende frygt kunne isne os ind til hjerterødderne. Så var det pludselig, som om der brød en orkan løs over vore hoveder, og et eneste, vældigt stormpust slukkede alle lysene, så vi nu kun sad omgivet af det svage lys i pentaklets lufttomme tuber! Jeg blev som lynslagen; for aldrig før var det hændt mig at have truffet ånder, hvis magt strakte sig inden for tryllekredsens periferi, når ellers alt var i orden! Et øjeblik tænkte jeg på at bryde ud, inden blodregnen kom; men med en

kraftanstrengelse tvang jeg min frygt ned; hellere holde ud til det sidste og lade som intet!

Jeg lagde kameraets rem over min skulder og holdt mig parat. Wentworth skælvede nu over hele legemet; riflen gled ud af hans svedige hænder og faldt til jorden med et uhyggeligt smæld, og mens denne lyd endnu genlød i vore øren, hørte jeg svage klak-klak-klak fra to af hallens vægge. *Det var seglene, der blev brudt, og nu åbnedes dørene.* Jeg løftede kameraet og tændte bomben. I det korte glimt så jeg de to rækker døre stå på vid gab, *og i samme nu hørte jeg blodregnens dryppen!*

Jeg hørte dråberne falde på stengulvet udenom os, nærmere og nærmere; jeg så dem falde på selve pentaklets lystuber og forsvinde med det samme, men mærkværdigt nok faldt der ikke en dråbe på os, der sad i den inderste kreds. Der var altså alligevel håb om, at beskyttelsen var stærk nok!

Med et hørte vi blodhunden ovre i rummets fjerneste hjørne udstøde et jammerhyl, der brat blev afbrudt af en modbydelig, knagende lyd; hvis I nogen sinde har knækket halsen på en kanin, så kender i lyden i mindre format.

Det havde altså brudt pentaklets magt og dræbt hunden, og vi var alle udsat for den frygteligste livsfare! Jeg tabte fuldstændig hovedet, og den hånd, jeg havde løftet kameraet med, sank kraftesløs ned; hvad skulle vi dog gøre?

Da gav pludselig en af de betjente, der sad med ryggen til mig, et rædselsskrig fra sig og styrtede ud af pentaklet, hen mod døren og fik denne åbnet. Jeg råbte til de andre om at blive siddende; men de blev grebet af panisk skræk, stavrede på benene og løb skrigende samme vej. En af dem trampede på det lysende pentakel, knuste tuben og afbrød strømmen. Dér sad

jeg alene tilbage i bælgmørke, ganske ubeskyttet og med hud og hår overgivet til Gud må vide hvilke djævelske kræfter! Med et vildt spring kom jeg op, løb som en gal mod dørens tågede lysfirkant, og jeg tror nok, at jeg skreg lige så frygteligt som nogen af de andre. Jeg hørte *noget* løbe efter mig; men i et spring stod jeg ude i grusgangen!

Jeg kunne se flygtningene foran mig, og jeg stormede efter dem ned gennem den raslende, hvislende laurbærallé; hele tiden lød det, som om nogen holdt skridt med mig inde i de bragende buske, og uafbrudt dryppede regndråberne ned på mit ansigt – eller forfulgte blodregnen mig?

Jeg nåede de andre nede ved indgangsporten, men vi løb i et stræk til landsbyen og stoppede ikke, før vi nåede kroen, hvor gamle Dennis stod og ventede os, omgivet af den halve landsby. Jeg tør bande på, at den svagest mulige skygge af et smil gled over hans læber, da han så os komme; men hans: "Å Gud og den hellige jomfru være lovet!" lød, som kom det fra hans inderste hjerte.

Alle mine folk tumlede ind i gæstestuen og segnede om på bænkene, og jeg gav mig lige tid til at beordre en stiv whisky serveret pr. mand, før jeg selv famlede mig op ad trappen til mit værelse. Her satte jeg mig ned på min seng og stirrede ud i mørket, mens jeg gentog et og samme spørgsmål for mig selv gang efter gang: "Hvad smilede gamle Dennis af?"

Til sidst tændte jeg min mørkekammerlampe og gav mig til at fremkalde pladerne. Apparatet havde jeg heldigvis fået med; men jeg indrømmede overfor mig selv, at dette udelukkende skyldtes den omstændighed, at remmen havde ligget over min skulder. De to plader viste intet, men den tredje, som jeg havde

taget, da indgangsdørens haspe lettedes af krogen, viste mig noget, der fik mig til at dirre af ophidselse og spænding. Jeg havde opdaget *noget*, og jeg måtte nu tilbage til huset for at få min antagelse bekræftet. Et øjeblik tænkte jeg på at meddele Wentworth og politiet min opdagelse; men så kom jeg til at huske på gamle Dennis og indså, at jeg hellere måtte klare sagen selv, for ikke at tale om, at jeg alligevel næppe fik folkene til at følge mig tilbage til slottet en gang til, før jeg havde noget sikkert at holde mig til.

Det øsregnede, da jeg ad bagtrappen var listet ned på vejen, men jeg arbejdede mig frem gennem mørket og æltet med lange skridt og stod snart foran gitterdøren til laurbærparken. Den var lukket, til trods for at jeg selv var gået igennem den som sidste mand og ladet den stå åben efter mig. Jeg gik derfor et stykke hen langs muren og klavrede over.

Jeg holdt mig væk fra hovedvejen og gik gennem buskadset om til husets bagside, hvor der tæt ved jorden sad et lille vindue, som jeg havde bidt mærke i under min første gennemgang af huset. Her smuttede jeg lydløst igennem og stod nu på køkkentrappen. Naturligvis kendte jeg hver trappe og hver krog af huset, så jeg listede op i stueetagen, sneg mig gennem et par værelser og ind i en af de korridorer, der mundede ud i den store hal, og hvis dør jeg om aftenen havde forseglet. Straks da jeg kom ind i korridoren, så jeg et svagt lys for enden af den, og lyden af menneskestemmer nåede mit øre; lyden blev tydeligere, og pludselig hørte jeg en skraldende latter. Jeg gik så nær, jeg turde, og inde midt i hallen stod en halv snes mænd, alle velklædte og af kultiveret udseende, men alle bevæbnede med rifler og revolvere. De betragtede de sørgelige rester af mit

elektriske pentakel, og hver eneste af deres hånlige ytringer om mig og mine forsvarsmidler mod de overnaturlige kræfter sved som ild i min sjæl. Aldrig har jeg været så skamfuld og vred på mig selv som ved denne lejlighed!

Det stod mig nu klart, at det var en bande af en eller anden art, der gennem mange år havde anvendt det tomme hus til fremme af deres egne planer, hvad nu disse kunne være. Da Wentworth havde overtaget godset, og de mærkede, at han ville krydse deres planer, havde de kogt den gamle overtro op og sat hele det maskineri i gang, de opretholdt bygningens ry for at være befængt med spøgeri med, og regnede dermed at få lov til at beholde deres hovedkvarter i ro og fred. Foreløbig var jeg dog hverken af deres udseende eller samtale klar over, om de var falskmøntnere, indbrudstyve, smuglere eller noget af den slags.

Nu forlod de pentaklet og gik hen til den endnu levende hund, der lå lænket på sin gamle plads. De diskuterede en stund, hvorvidt de skulle lade det stakkels dyr leve eller ej; men til sidst blev det vedtaget at dræbe det for at gøre slottet så afskrækkende som muligt. De brækkede så halsen på hunden, og jeg skal forskåne jer for at beskrive fremgangsmåden nøjere. Jeg kan kun sige, at jeg blev i høj grad imponeret over den resoluthed, hvormed de førte ethvert vedtaget forslag ud i praksis. Det menneske, der opdagede deres hemmelighed og faldt i deres hænder, ville være ilde faren, så meget er sikkert!

Da hunden var dræbt, fik en af mændene ordre til "at trække snorene ind". Han gik lige hen mod den døråbning, hvor jeg stod og lurede, og jeg trak mig tilbage til mørket, dog ikke længere end jeg kunne se manden lange op efter noget, der sad fast i dørens overkant, og høre den svage, ringlende lyd af

messing- eller ståltråd. Da han var færdig, gik jeg tilbage til døren og så mændene forsvinde under hoveddørens brede marmortærskel, der lod sig løfte som et låg, og da den sidste mand var forsvundet, gled tærsklen til igen uden at efterlade sig ringeste antydning af nogen åbning. Det var et brillant smuthul og så glimrende gjort, at det ikke var til at opdage. Gud ved, hvor mange gange jeg havde stampet på den marmorplade, bearbejdet den med min hammer og stukket pincetten ind i enhver revne!

Nå, så er der egentlig ikke stort mere at fortælle! Jeg skyndte mig tilbage til kroen, mobiliserede hele min styrke og marcherede tilbage til slottet. Vi klavrede over muren og forsøgte at få pladen løftet; men den modstod alle vore anstrengelser, så vi til sidst måtte slå den itu. Naturligvis blev banden advaret af støjen; for da vi endelig nåede det underjordiske værelse, var alle fuglene fløjet.

Politiet var rasende, for det var fuldstændig på det rene med, at man endelig havde fundet tilholdsstedet for den berygtede "Irske Uafhængighedsforening", der i lang tid havde huseret i hele Irland og gjort tilværelsen usikker for landets administration. *Jeg* for min part var lige glad, for jeg havde afsløret "spøgelset", og dermed var *mit* arbejde endt; og politiet havde ikke noget at skulle le af, for dels havde det været mere skræmt end både Wentworth og jeg selv, dels havde jeg opklaret mysteriet uden dets hjælp.

Fra det underjordiske værelse strålede et helt net af hemmelige gange og trapper ud gennem alle de svære mure i bygningen, og vi fandt også udgangen, en lang tunnel, der endte under en stenkiste et godt stykke hen ad landevejen. En

snæver trappe førte op til et lavt rum over hele forhallens loft, og i hvert eneste loftsornament var der en fin revne. Deroppe fandt vi en beholdning af rødfarvet, flygtig væske, der fordampede ved at komme i berøring med luften; den blev nok så nydeligt hældt ud over hele gulvet og præsterede den mest fuldendte "blodregn" undtagen over den massive loftsroset. Der stod også en mægtig luftpumpe, hvormed man både kunne sende en stormvind ned fra loftet og suge luften ud under ildstedet.

Hele dette skelet af huset skrev sig naturligvis fra ældgamle dage, og det samme gjorde den klokke, der stod i forbindelse med parkporten og averterede banden, når der kom nogen. Naturligvis har den også haft sine spioner i landsbyen, så man kunne træffe forholdsregler mod uvelkomne gæster.

"Hvad var der da at se på fotografipladen?" spurgte Jessop.

"Hverken mere eller mindre end en fin ståltråd med en hage i enden, som de fiskede efter haspen på døren med! De havde ikke forudset, at jeg ville sætte krog på, så de var nødt til at lange en ståltråd ned gennem et af ornamenterne og få krogen af på den måde. Tråden var for fin til, at vi kunne se den; men kameraet lod sig ikke snyde. Dørene åbnedes og lukkedes simpelthen ved et snoresystem, der fjernedes efter brugen uden at efterlade sig spor. Hundene blev dræbt af mændene selv, når det var blevet tilstrækkelig mørkt, og hvis jeg bangebuks blot havde tændt bomben i samme øjeblik, den første hund hylede, så var hele sagen blevet opklaret!"

"Men landstrygerne da?" spurgte jeg.

"Ja, der tror jeg at måtte give Wentworth ret i hans antagelse; de var såmænd nok døde alligevel! Der har sikkert overnattet hundreder af landstrygere i de sidste syv år, og der er ikke det mindste mærkelige i, at et par stykker af dem er døde af udmattelse og sygdom. Men naturligvis kan de jo også være blevet myrdet!"

"Hvem tror du, har været bandens spion i landsbyen?" spurgte Taylor til sidst.

"Hm! Jeg angiver ingen! Men jeg skal aldrig glemme gamle Dennis' smil, da vi første gang kom tilbage fra "spøgelsesslottet"!"

Dian Tiansays sang

... og da kan Raaaees store præst give dig en frist af tyve hjerteslag, at du kan redde dit usle liv; men er din hensigt ikke ren, da femfold ve over dig, over din sjæl og over din sjæls bolig.

(Af Sigsand-manuskriptet.)

Da spøgelsesværelset på Iastrae Castle blev nedbrudt, fandt man i væggen en stentavle med oldkeltisk indskrift, som gav oplysning om spøgeriets opståen. Inden den blev tilintetgjort, tegnede Carnacki en faksimile, hvor mar kunne genfinde genfinde navnene på oldtidsdramaets hovedpersoner.

W. H. H.

I grunden burde jeg være i Irland – begyndte Carnacki – men jeg har været nødt til at tage et par dage her til London for at få afsluttet en sag, og jeg rejser tilbage til Iastrae Castle i morgen. Jeg sidder midt i en affære derovre, og jeg vil for en gangs skyld bryde mine principper og fortælle jer begyndelsen af en endnu ikke afsluttet historie. Måske vil jeg se klarere i sagen, når jeg har gennemgået den for jer; for øjeblikket er jeg rent ud sagt bragt lidt ud af fatning, for jeg er faldet over det mærkværdigste tilfælde af spøgeri, der tænkes kan.

Iastrae Castle ligger nogle mil nordøst for Galway og har i den sidste månedstid tilhørt amerikaneren Sidney K. Tassoc. Han havde imidlertid ikke ejet det en uge, før han sendte bud efter mig, og da jeg kom derover, boede kun han selv, hans halvvoksne broder og hans tjener på slottet; hele det indfødte tjenerskab var udvandret et par dage i forvejen. Ved middagen satte Tassoc mig ind i sagen, og hans beretning var højst

mærkværdig; kun i tilfældet med "Den talende Sfinks" havde jeg før hørt noget lignende.

Som god amerikaner begyndte han midt i historien: "Vi har et værelse her på slottet, hvor det fløjter noget så ganske forbandet. Lyden siges at kunne komme på enhver tid af døgnet, men foreløbig har vi kun hørt den om aftenen og om natten, og man kan blive angst og bange ved at høre på det. Det er ikke vinden, der piber; De vil selv få det at høre inden ret længe, og så kan De jo dømme. Alle tjenestefolkene er stukket af med halen mellem benene."

"Og vi går alle tre bevæbnet," tilføjede hans broder, idet han klappede sig på revolverlommen.

"Er det virkelig så slemt?" spurgte jeg, og Tassoc nikkede.

"Det er meget værre," svarede han. "Undertiden tror jeg, at det er den lede Satan selv, der giver fløjtekoncert her; men – undertiden tror jeg, at det blot er mine rivaler, der vil skræmme mig."

"Deres rivaler?" spurgte jeg.

"Ja! Hør nu her! Da jeg kom hertil for et par måneder siden, blev jeg forelsket op over begge øren i Irlands smukkeste dame, Susan Donnehue, og hun har gjort mig den ære at indvillige i at ville blive min hustru. Jeg opdagede imidlertid, at jeg havde stukket næsen i en irsk hvepserede af værste slags; for alle giftefærdige mandfolk i fire mils omkreds havde gjort haneben til hende i to år, og nu kom en amerikaner og erobrede Irlands stolthed! De er rasende forbitrede på mig og søger nu på enhver måde at komme mig til livs. Kan De forstå, hvad jeg mener?"

"Tildels, ja! Men hvorfor netop ville *fløjte* Dem ud af huset?"

"Jo! Da alt var klappet og klart mellem miss Donnehue og mig, måtte jeg se mig om efter hus og hjem, og dette herlige, gamle slot lå lige på min vej og var tilmed billigt til salg. Jeg fortalte min forlovede om købet selv samme dag, og ved middagsbordet kom hun så med det mærkelige spørgsmål, om jeg da ikke var bange for det fløjtende værelse. Jeg svarede, som sandt var, at den lokalitet ikke havde været nævnt i kontrakten, og ved disse ord så jeg det øvrige selskab veksle betydningsfulde smil og øjekast. Jeg spurgte mig derfor nærmere for og fik at vide, at slottet uafbrudt havde skiftet ejer i de sidste tyve år og altid var averteret til salg. Der var adskillige af de før omtalte unge mennesker til stede, og de begyndte at drille mig og tilbød at ville vædde med mig om, at jeg ville være ude af slottet inden et halvt år. Jeg kunne se på Susan, at hun tog sagen højst alvorligt, og dels af denne grund, og dels fordi jeg ærgrede mig lidt over drilleriet, vedtog jeg med mig selv, at de kære børn nok skulle få deres lyst styret. Da vi efter middagen sad for os selv, samlede jeg derfor væddemålene sammen. Jeg sørgede for, at der ikke blev væddet om småpenge, og alt blev protokolleret og underskrevet, så hvis jeg ikke taber, da er jeg bange for, at de fleste af dem må sætte deres sædvanlige levefod et par numre ned i de første par år. Ja, der de hele historien."

"Ikke så ganske," svarede jeg. "Jeg har endnu ikke hørt noget om den mystiske fløjten."

"Fløjteriet! Jo, det indfandt sig den første nat, vi var her! Så snart jeg kom hjem fra Arlestrae – det er miss Donnehues hjem – gik jeg en runde i hele den gamle østfløj, der er den ældste del af slottet, og undersøgte i særdeleshed spøgelsesværelset. Ærlig talt følte jeg mig lidt ilde tilpas ved at være derinde! Omkring

klokken ti sad Tom og jeg så i biblioteket, da vi pludselig hørte en nederdrægtig fløjten skingre ned gennem den lange korridor i fløjen. "Der har vi hr. spøgelset," sagde jeg til Tom, og vi gik ud i korridoren for at se væsenet lidt efter i sømmene. Jeg vil blot sige Dem, mr. Carnacki, at da vi gik op ad gangen, var det, som om noget snørede min strube sammen, så modbydeligt var det at høre på! Det lød nok som en slags melodi, men så indædt ondt, som om vedkommende havde mest lyst til at komme bagpå mig og slå tænderne i min nakke. Føj for pokker! Vi gik imidlertid lige løs på værelsets dør og smækkede den op, og i det samme ramte lyden os lige i ansigtet som en knyttet næve! Vi stod foran tærsklen, rystende og forskræmte som små børn, og *turde* ikke gå ind; og imedens fløjtede Fanden selv os indbydende lige ind i ansigtet, og – ja jeg lyver ikke! – jeg bildte mig ind at kunne se ham smække med kæberne! Til sidst slog vi døren i og løb tilbage til biblioteket, hvor vi tog os hver en ordentlig opstrammer. Da vi kom til hægterne igen, skammede vi os en smule og tog derfor hver en forsvarlig knippel og listede os ned i parken. Jeg var på det tidspunkt klar over, at det ikke kunne være andet end et par af mine irske venner, der var på spil, og så fortjente de vel nok deres musikanterløn! Der var imidlertid ikke et menneske at øjne, hvorfor vi vendte tilbage og gik hele slottet igennem. Vi endte med spøgelsesværelset; men ikke så snart havde vi lukket døren til østfløjen op, før vi atter hørte den forbandede lyd, og da jeg lettede døren derind til på klem, slog lyden os atter lige i ansigtet, så vi smurte haser, som var vi besatte. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal forklare det; men jeg havde en fornemmelse af, at vi begge var i dødelig fare, og fra det øjeblik har vi ikke lagt revolveren fra os. Næste dag

foretog vi en ordentlig undersøgelse af slottet, i særdeleshed spøgelsesværelset, og vi gik endog udhuse og parken grundigt igennem, men til ingen nytte."

"Har De foretaget nogen undersøgelse siden da?" spurgte jeg.

"Ja, vi har blodhunde gående rundt om slottet hver nat og har undersøgt værelsets vægge og gulv med hammer og stemmejern. Vi har gjort alt, hvad der stod i vor magt, men forgæves. Nu begynder det at slide lidt på vore nerver, og derfor sendte vi bud efter Dem."

Under denne samtale var vi blevet færdig med middagen, og netop da vi rejste os fra bordet, gav det et sæt i Tassoc, og han hviskede: "Hør! Nu er det der allerede, og det er min salighed næppe mørkt endnu. Tag lysene, drenge, og lad os komme ud til det!"

Vi greb lysestagerne og stod et øjeblik stille ude i korridoren og lyttede. Da hørte jeg lyden for første gang, en skærende, vild, umenneskelig fløjten med en understrøm af jammer og klage, men gennemsyret af indædt ondskab og hån. Tassoc førte os gennem nogle værelser ind i billedsalen og åbnede her en kæmpemæssig, jernornamenteret egetræsdør. En lang, hvælvet korridor med stengulv lå foran os, og den syntes fyldt fra ende til anden med lyd. Vi løb ned gennem korridoren, og Tassoc vred nøglen om i døren til spøgelsesværelset og rev den op. Ja, jeg ved ikke hvorledes jeg skal forklare mine fornemmelser! Der var mørkt derinde, men hele rummet syntes at være i vild bevægelse, vægge, loft, gulv, ja selv den tomme luft. Hele værelset ligesom bugnede ud mod os og bevægede sig i takt til den afskyelige, øredøvende, alt overvældende fløjten, og – *det var et levende væsen der fløjtede!* Jeg kunne høre med det samme, at

der var en personlighed bag lyden, og denne personlighed holdt øje med os. Da lyden slog imod os, hørte jeg tydeligt, hvad der lå i tonefaldet; det var noget lignende som: "Kommer du endelig! Jeg har ventet længe nok på dig! Nu er du min!"

Et øjeblik tudede *det* os ind i ørene, som om det stod lige inden for tærsklen og tog os i øjesyn. Så trak det sig tilbage; bevægelsen lige indenfor døren hørte op; lyden blev mere dæmpet og ligesom mildere i udtrykket.

Jeg tog mod til mig og trådte et skridt indenfor døren, og de andre fulgte mig og stod ligesom jeg med lysene over hovedet og spejdede ind i rummet. Lyden sænkede sig endnu mere; men så lød pludselig en indre stemme for mit øre: "Gå! Gå, hvis du ikke vil evig fortabes!"

Jeg lystrede – som jeg altid lystrer den slags advarsler. Undertiden er det kun nerverne, der er rystet; men I ved nok, at til tider griber andre magter ind i vor tilværelse, og jeg har aldrig angret at lytte efter disse stemmer. Jeg vendte mig om, puffede de to andre ud i korridoren og råbte: "Ud med jer! For Guds skyld! Ud med det samme!"

Ikke et sekund efter stod vi derude, og i samme øjeblik voksede lyden til en bedøvende tuden, der afsluttedes af et hæst, dyrisk hyl, ikke ulig brølet af et rovdyr, der har forfejlet sit bytte. Derefter dyb stilhed. Jeg smældede døren i, låsede den og vendte mig om mod de andre; de var kridhvide i ansigterne af rædsel.

"Lad os komme væk fra dette her og gå ned og få en whisky," sagde Tassoc med en stemme, hvis dirren han forgæves søgte at beherske. Vi gik nedenunder og tog os en stiv grog, og så fortsatte han: "Det er et nydeligt husdyr at holde sig i et

ordentligt hjem, hvadbehager? Hvordan i alverden kom det over Dem at smide os på porten lige i rette øjeblik, Carnacki?"

"Jeg adlød min indre stemme," svarede jeg simpelthen, "og De må gerne kalde det sort overtro, hvis De har lyst. Selvfølgelig kan dette fænomen godt være bevirket af Deres rivaler; men inderst inde er jeg overbevist om, at der stikker noget andet og over al beskrivelse frygteligt bagved."

Jeg fortalte dem nogle af mine oplevelser, der øjensynlig gjorde svært indtryk på dem; derefter foreslog Tassoc et spil billard, og vi spillede – men under spillet lyttede vi alle spændt. Der var imidlertid ikke en lyd at høre, og til sidst bød vi hinanden godnat og planlagde en gennemgribende undersøgelse af værelset til næste dag.

Mit værelse stødte op til billedsalen, og jeg pakkede straks min kuffert ud med de forskellige instrumenter og redskaber, eftersom jeg påtænkte endnu samme nat at foretage nogle foreløbige undersøgelser. Da alt var roligt omkring mig, listede jeg derfor ud af mit værelse, åbnede den svære egetræsdør og stod i den stensatte korridor. Der var tomt og stille, og jeg sneg mig lydløst hen til spøgelsesværelsets dør med revolver og lommelampe parat til brug.

Jeg lukkede forsigtigt døren op, kastede lyset ind i værelset og trådte ind, men blev straks slået af den frygtelige stilhed og ro, der herskede derinde. Værelset var absolut tomt og uden et eneste møbel, og dødsstille var der; men jeg følte, at noget iagttog hver eneste af mine bevægelser. Husker I mysteriet om "De dødes Have"? Jeg genkendte straks denne ildevarslende tavshed; der var noget, som iagttog mig og var sikker på, at det havde mig i sin magt. Jeg stod måske et kvart minut uden at

foretage mig noget, og i denne korte tid kunne jeg mærke, hvorledes de usynlige fluider opsamledes og tog form. Jeg var efter al sandsynlighed kommet i lag med et af den usynlige verdens frygteligste fænomener, Saiitii-materialisationen!

Med feberagtig hast gav jeg mig til at arbejde. Først trak jeg tynde snore af menneskehår tværs over de to vinduer og forseglede dem til vinduesrammen. Derefter gik jeg hen til kaminen. Ildstedet var større og rummeligere end man ellers ser det, og ud fra bagvæggen ragede en svær, fastmuret jernrist; jeg har aldrig før set en så mærkværdig indretning – jeg trak i en fart seks snore på tværs over kaminåbningen og anbragte en syvende fra overkant til fodstykke.

Netop som jeg fæstnede det sidste vokssegl, begyndte en sagte fløjten at høres i værelset; jeg syntes, at den kom fra selve kaminen, og fløj med et sæt tilbage fra åbningen. Med skrækindjagende hurtighed voksede lyden ud af selve rummet, en gyselig, på engang menneskelig og umenneskelig fløjten, en sær melodi, fyldt af smerte og jammer, men ond og grusom i tonen. Jeg greb min lampe og styrtede mod døren, og næppe var jeg kommet over tærsklen, før den skrækkelige tuden nåede sin kulmination og afsluttedes med det samme hæse, gurglende skuffelsens brøl som før.

Jeg smældede døren i, forseglede den og tegnede på fyldingen og karmen otte pentakler, hver med et af Saaamaaa-ritualets store tegn i; men lyden blev ved, og da vidste jeg med sikkerhed, at det var Saiitii. *"Der gives ingen sikkerhed når dæmonen har magt til at tale gennem træ og sten,"* siger Sigsand-manuskriptet, og sagen med "Den sorte Marmordør" beviste rigtigheden af dette. Her nytter ingen beskyttelse, for

dæmonen kan bruge selve beskyttelsesmaterialet til at skabe sin synlige form med, ja kan endog materialisere sig inden i selve pentaklet. Overfor Saiitii er man fortabt, med mindre Saaamaaa-ritualets ukendte niende bevægelse lader sig høre. I kan forstå, at man løber en frygtelig risiko!

Inden for den lukkede dør var den gyselige tuden sunket ned til en stille jamren og klagen og ophørte endelig helt, og der herskede nu en forventningsfuld tavshed – ja, netop *forventningsfuld*. Jeg blev stående og lyttede, men gik så tilbage til mit værelse og sov, indtil jeg blev vækket af en banken på min dør. Jeg sprang ud af sengen og hørte på ny den skingrende fløjten genlyde i hele huset, da døren gik op, og Tassoc trådte ind i pyjamas og slåbrok.

"Nå, jeg troede ellers, at mit patentvækkeur dernede havde fløjtet Dem vågen," sagde han, "og så ville jeg over til Dem og snakke om sagerne, for *jeg* kan sågu ikke sove i det spektakel! Det lyder forresten kønt, ikke? Nu kan jeg snart repertoiret udenad!"

Jeg svarede ikke på dette, men rakte ham i tavshed mit cigaretetui. Vi sad en times tid og snakkede om alt muligt andet end den forfærdelige fløjten, der uophørlig plagede vore øren, men til sidst blev det for meget for Tassocs nerver.

"Lad os få fat på vore revolvere og gå ned og slå det udyr ihjel!" brød det ud af ham, og han rejste sig og gik hen imod døren.

"Nej, ikke for alt i verden!" råbte jeg ude af mig selv og stillede mig i vejen for ham. "Jeg kan selvfølgelig ikke sværge på det, men jeg tror bestemt, at De er dødsens, hvis De forsøger den galskab!"

"Så tror De virkelig, at det er ånder eller dæmoner?" spurgte han i en tone, hvorfra alt friskfyrsvæsen var bandlyst.

Jeg nikkede blot, og så satte han sig stille ned, mens jeg fortalte ham så meget, han kunne tænkes at forstå, om ånde- og dæmonverdenen. Dermed gik omtrent en time; så hørte lyden pludselig op, og Tassoc gik ind til sig selv, mens jeg atter lagde mig til ro.

Tidligt næste morgen undersøgte jeg værelset; alle forseglinger var urørt, kun var det syvende hår ned over kaminåbningen knækket. Jeg stod lidt og spekulerede på det; for naturligvis kunne det være mig selv, der i skyndingen havde taget for hårdt fat, men det kunne også være noget andet, kun ikke et menneske af kød og blod, dertil var mellemrummene for trange. Jeg gik ind i selve kaminen; den havde sin egen skorsten, og jeg kunne se lige op i den blå himmel; iført overalls klavrede jeg igennem hele skorstenen, men kunne kun konstatere, at den var solid mur overalt. Så inddelte jeg gulv, loft og vægge i felter og undersøgte hvert felt for sig på det grundigste med hammer, pincet og lup, men der var intet usædvanligt at bemærke.

Tre uger i træk undersøgte jeg værelset og østfløjen på denne måde, men forgæves. Jeg forsøgte så en mikrofonprøve for at forstærke lyden og eventuelt høre, om den frembragtes af et eller andet maskineri. Men – ja, det lyder utroligt – mikrofonen var ikke i stand til at forstærke lyden! Jeg prøvede at opstille en grammofon med optagelsesplade; men den lod, som om lyden slet ikke eksisterede! Den afskyelige fløjten satte altså ikke luftbølgerne i bevægelse, men forplantede sig fra intelligens til intelligens ad telepatisk vej. Jeg prøvede at tilstoppe mine øren

med vokskugler og pakke hele hovedet ind i tykke puder; men jeg hørte lyden fuldt så skingrende som før! Sikkert var det Saiitii af værste slags!

Nat efter nat stod jeg op og gik ud i korridoren, listende på strømpesokker og i bælgmørke. Hver gang skete det samme; så snart jeg trådte ind i gangen, voksede lyden, og kom jeg hen til den forseglede dør, da blev den til en djævelsk hylen og tuden, ret som om det derinde så mig komme, trods mørke og trods stenmur og egetræsdør. Det vidste, at der blev truffet forholdsregler imod det; det spottede og hånede mig i min magtesløshed, og til sidst antog lyden ligefrem monstrøse former. Materialisationen derinde blev øjensynlig mere og mere fuldkommen, og samtidig tiltog raseriet og galskaben.

Én nat blev det ganske uudholdeligt, og melodien genlød i den grad af svidende hån og spot, at jeg, ude af mig selv, rev døren op. Store Gud! Hele rummet syntes at buge sig frem mod døråbningen og snappe efter mig, og lige indenfor tærsklen lød et hyl så gyseligt og vildt, at jeg øjeblikkelig smældede døren til og syntes at føle knoklerne smelte til vand i mit legeme. Ja, I ser på mig, fordi jeg udtrykker mig således, at noget snappede efter mig! Naturligvis var det indbildning; men jeg kan ikke forklare det bedre!

En skønne aften fik jeg et telegram, der kaldte mig til London, så jeg måtte rejse næste morgen. Om natten ved ettiden gik jeg en runde, og netop som jeg drejede ind i skyggen af østfløjen, tog det fat deroppe i mørket. Jeg blev stående et øjeblik og lyttede, og så hørte jeg pludselig en stemme lige ved siden af mig sagte udbryde: "Hvad siger I til det, drenge? *Jeg*

skulle ikke have noget af at byde min hustru et hjem med den slags musik i!"

Jeg kom uvilkårligt til at gøre en bevægelse; ved denne lyd opskræmtes mændene, og jeg hørte dem forsvinde i løb.

Det var altså hele spøgeriet! Det var alligevel Tassocs rivaler, der havde arrangeret det hele og kom ved nattetid og godtede sig ved resultaterne af deres arbejde! I tankerne gennemgik jeg hele sagen endnu engang, og straks dukkede der snese af småting frem, som talte for spøgeriets naturlige årsag. Nå, alligevel var det nok værd at undersøge til bunds, hvad enten det så var det ene eller det andet!

Jeg gik straks op til Tassoc og underrettede ham om min opdagelse, og han svor mig til, at han under min fraværelse ville lade hele parken bevogte hver eneste nat. Han lovede mig endvidere med hånd og mund, at han ikke under nogen omstændighed ville betræde værelset, hverken ved dag eller nat i den tid. Jeg tog denne forsigtighedsregel, fordi jeg stadig var på usikker grund, og *hvis* det endelig var Saiitii, så måtte Tassoc hellere skyde sig en kugle for panden end gå over værelsets tærskel.

Ja, der har I historien på dens foreløbige udviklingstrin. Jeg ville som sagt gerne repetere den, inden jeg vender tilbage til Irland, og I forstår min tvivl, ikke? På den ene side står Tassocs irlændere; men på den anden side siger hele min fornuft mig nu, at det *er* Saiitii, og først og fremmest begriber jeg ikke, at lyden hverken øver nogen virkning på mikrofon eller fonografplade, men høres lige tydeligt under alle omstændigheder! Nå, om fjorten dage tænker jeg at have sagen på det rene, og så skal I høre fra mig. I mellemtiden kan I jo

tænke over sagen og forsøge at klare den; jeg kan det i hvert fald ikke – endnu. Forsvind så!

Nøjagtig fjorten dage efter kom Carnackis telegram, og vi stillede fuldtalligt. Efter middag tog han fat på fortsættelsen af sin beretning:

Ja, nu er sagen altså afsluttet! Jeg rejste herfra morgenen efter, at 1 havde været her sidst, og jeg havde ikke underrettet Tassoc om min ankomst, eftersom jeg ville komme til Iastrae i al ubemærkethed. Jeg kom dertil sent om natten og listede mig ind i parken; hverken Tassoc eller hans broder var at spore, så antagelig var de blevet trætte af at holde vagt og var gået til ro.

Det var fuldstændig måneklart, og da jeg drejede om ad østfløjen, skinnede fuldmånen lige på fløjens endevæg. Oppe fra det klart belyste vindue lød den fordømte fløjten ned til mig, og den lød helt anderledes end før. Der var ingen ondskab og spot i dens tone, men nærmest et udtryk af forventningsfuld ro og sikkerhed. Jeg fik den samme følelse, som jeg havde haft engang før; det deroppe havde tiden for sig og behøvede kun at vente på sit bytte, som nok skulle indfinde sig før eller senere! Mens jeg stod og så op mod vinduet, fik jeg pludselig den tanke at sætte en stige til og krybe derop. I det klare månelys ville værelset være fuldstændig overskueligt, og jeg ville da få at se, hvad der var at se. Som sagt, så gjort. Omme ved et af udhusene lå en lang stige, som jeg med meget besvær fik slæbt hen til muren og stillet op; jeg krøb op ad den, og lidt efter stod jeg deroppe og pressede ansigtet mod vinduesruden.

I begyndelsen kunne jeg ikke skelne noget derinde; jeg hørte blot en sagte, eftertænksom, ensformig fløjten, præget af ro,

men med en understrøm af smerte og raseri. Der var ingen tvivl; det var en personlighed, der beboede dette rum, en overmenneskelig og umenneskelig personlighed, der ventede – men på hvem eller hvad?

Så fik jeg pludselig øje på "ham"! Midt inde i det vældige, tomme værelse bugnede gulvet op og dannede en besynderlig, blød ophøjning, der bevægede sig, delte sig, steg og sank, akkurat ligesom en kæmpemæssig mund, der trak vejret og atter stødte det fra sig med en sær, fløjtende lyd, hvori fandtes en antydning af melodi. Jeg stirrede og stirrede – jo, det var to kolossale læber, tilhørende et levende væsen!

Lige med et antog fænomenet en frygtelig, over al beskrivelse rædselsfuld karakter. *Det* svulmede op i mandshøjde fra gulvet; jeg så de vældige, sorteblå, halvt menneskelige, halvt dyriske læber skilles, og på baggrund af den kulsorte mundhule skinnede to rækker spidse, skarpe tænder. Fra det åbne gab lød et hæst, gurglende, dyrisk brøl, der næsten skræmte mig fra vid og sans og fik mig til krampagtigt at klynge mig til gesimsens ornamenter – og så var det hele borte! Jeg så kun det blanke, tavlede stengulv, der lyste i det kolde, blege måneskin, og ikke en lyd var at høre!

Jeg prøvede på at komme ned ad stigen, men kunne ikke røre et lem. Jeg klamrede mig krampagtigt til gesimsen og forsøgte at blive herre over mig selv, da jeg pludselig hørte et jamrende råb indenfor vinduet: "Hjælp! Hjælp!" *Det var Tassocs stemme!* Så havde han alligevel brudt sit ord til mig og vovet sig ind i værelset, og gennem min forvirrede hjerne fløj nu den vanvittige tanke, at alt det, jeg havde set, var hallucinationer, og at Tassoc var blevet overfaldet inde i værelset af sine irske

uvenner! Igen lød det ynkelige råb, og i et spring stod jeg pludselig inde i værelset og løb hen mod det store ildsted, hvorfra stemmen var kommet.

"Tassoc! Tassoc!" råbte jeg; "hvor er De henne?" Min stemme genlød hult fra rummets stenhvælvinger og besvaredes af en dæmpet knurren som fra et vilddyr, der er ved at springe løs på sit bytte. *I samme sekund vidste jeg, at jeg var blevet lokket i en fælde!* Jeg styrtede som en gal hen mod vinduet, men ud af det tomme rum voksede nu et vildt, rasende brøl; væggen mellem ildstedet og vinduet bugnede ud mod mig, og ikke en meter fra mit ansigt gabte de modbydelige, savlende læber og skinnede de grådige tænder! Jeg greb efter min revolver, ikke for at forsvare mig, men for at jage mig selv en kugle gennem hovedet og sætte min sjæl i frihed, at den ikke skulle overgives til de onde magter. Netop havde jeg fingeren på hanen, da en alt overvældende magt lammede hele mit legeme. Jeg stod som en stenstøtte med revolveren mod tindingen, og i den dybe stilhed lød Saaamaaa-ritualets ukendte, niende besværgelse. Én gang før var dette hændet mig, og fænomenet ytrede sig nu på samme måde som den gang. Jeg følte det, som om en tæt, fin støvregn faldt omkring mig, og jeg vidste, at nu blev min skæbne lagt på vægtskålen; om nogle sekunder var det afgjort, om der blev givet mig frist til at redde mit liv, eller om jeg var overgivet med legeme og sjæl til pinen. "Er din hensigt ren ..." står der i Sigsand-manuskriptet, og i de korte sekunder jog det gennem min hjerne, at jeg uberettiget var trængt ind i åndeverdenens største mysterier; eller ville mon åndeverdenens strenge dommere betænke, at jeg var *lokket* inden for dens

grænser i dette øjeblik? Jeg siger jer, at de få øjeblikke var århundreder af vanvittig angst!

Pludselig følte jeg, at jeg atter var i stand til at bevæge mig. Der var altså givet mig "en frist af tyve hjerteslag" til at bringe mig i sikkerhed, men spørg mig ikke, hvorledes jeg kom gennem det knuste vindue og ned ad stigen! Jeg ved blot, at jeg et par sekunder efter lå i græsset med klæderne i pjalter og blodet strømmende fra sår og rifter over hele min krop. Oppe fra vinduet lød en dæmpet, jamrende fløjten.

Jeg bankede Tassoc op, satte ham ind i hele affæren og forklarede, at det eneste, der var at gøre, var at tilintetgøre værelset som sådant, dvs. indeslutte det i et pentakel og brænde det ud. Dagen efter var en hel arbejdshær i gang; loft og gulv blev renset med en knaldgasblæser; alle vægpaneler blev revet ned og brændt, og kaminen blev brændt ud og muret til. Ti dage efter var værelset "renset", og siden da har der ikke været nogen som helst tale om spøgeri; jeg sov selv derinde de sidste nætter af mit ophold på Iastrae.

Da arbejdsfolkene tog panelet over kaminen ned, opdagede vi grunden til det hele. Bag panelet var nemlig i væggen indemuret en stentavle, dækket med keltiske skrifttegn og indeholdende en beretning om, at i dette værelse og på kaminens jernrist brændtes kong Alzofs hofnar, Dian Tiansay, som havde digtet "Dårekvadet" om kong Ernore.

Tassoc og jeg gik i fællesskab slotsarkivet igennem og i et ældgammelt pergamentmanuskript fandt vi historien i alle detaljer.

Af manuskriptet fremgik, at kong Alzof og kong Ernore lige fra begyndelsen havde været bitre fjender, men at fjendskabet

dog først flammede op i lys lue, da kong Alzofs hofnar, Dian Tiansay, digtede "Dårekvadet" og sang det for sin herre. Kvadet blev kendt over hele Irland, og kong Alzof var så glad over det, at han gav narren en af sine hofdamer til hustru. Kong Ernore blev imidlertid så rasende, at han fejdede mod kong Alzof, dræbte ham med egen hånd og nedbrændte hans slot. Dian Tiansay blev taget til fange, hans giftige tunge blev udrevet af hans hals, og han blev indespærret i den gamle stenstue. Hans hustru beholdt kong Ernore; for hun var meget smuk.

En nat forsvandt hun imidlertid, og de fandt hende den næste dag død i Dian Tiansays arme; men selv sad han og *fløjtede* "Dårekvadet", for synge kunne han jo ikke mere.

Så brændte de Dian Tiansay – stegte ham levende på kaminristen; men mens han lå og pintes, fløjtede han "Dårekvadet", indtil han endelig, med et vildt skrig og skærende tænder ad kong Ernore, opgav sin ånd. Siden den dag spøgede det i stenstuen, og kong Ernore flyttede til et andet slot; for han kunne aldrig sove for den frygtelige fløjten.

Det er hele historien, og jeg har vel nok lov til at kalde den noget af det besynderligste, der tænkes kan?

"Ja," svarede jeg på alles vegne, "men hvorledes kunne fænomenet til sidst antage så kolossale dimensioner?"

"Naturligvis har Dian Tiansays hævngerrige sjæl i århundredernes løb vundet mere og mere herredømme over den omgivende materie. Det var et ægte Saiitii-fænomen af dimensioner, som man heldigvis kun sjældent træffer."

"Hvorledes gik det til, at det syvende hår over ildstedet knækkede?" spurgte Taylor.

"Jeg ved det ikke! Måske har det været mig, der i skyndingen trak lidt vel hårdt, måske ikke!"

"Men sig mig," sagde Arkright, "hvem er det, der har magt til at udsige Saaamaaa-ritualets niende besværgelse? Jeg ved naturligvis, at det er den af de store ånder, der kaldes "Raaaees store præst"; men hvorledes går det til?"

"Læs Harzams monografi om "Astralkurver og deres Interferens" samt mit tillæg til den om deres skæringspunkter med de menneskelige sjælekurver. Jeg kan ikke gå i enkeltheder; men jeg har påvist, at det, vi i almindelighed kalder sjæl, undertiden træder i forbindelse med astralverdenens sjæle, så kurverne skæres. Et sådant sammenstød kan imidlertid bringe fordærv over den menneskelige sjæl, og derfor må astralverdenens herrer gribe beskyttende ind. Der råder imidlertid streng retfærdighed, og er menneskets indtrængen uberettiget og ikke dikteret af en ren hensigt, da er sjæl og legeme forsvarsløst."

"Du mener altså, at Dian Tiansay har gjort sig til ét med sit pinested, og at hans hævnsyge og had har været stærkt nok til at overvinde materien! Men hvad ventede han da på? Kong Ernore er jo for længst død!"

"Hm! Ja, jeg er helt klar over, at det gamle ord om at fædrenes synder nedarves på børnene, er rigtige. Da Tassoc blev forlovet med miss Donnehue, voksede fænomenet ud over alle grænser, og – miss Donnehue er den eneste levende efterkommer af kong Ernore; hvad der var sket, hvis miss Donnehue nogen sinde var draget ind på Iastrae Castle som herskerinde, tør jeg slet ikke tænke på! Husk, hvor mange århundreder Dian Tiansay havde ventet, og hvor hans had mod kong Ernore og

hans slægt er blevet koncentreret i den tid! Nu gik alt jo godt. Tassoc skal snart giftes – jeg skal desværre være forlover – og han har med glans vundet sine væddemål. Men hvis miss Donnehue under andre omstændigheder havde betrådt slottet og selv i det klare dagslys var gået ind til Dian Tiansay …!"

Huset ved kirkegården

... men værer glade ved Eders ufuldkommenhed; for kunne I se og høre mere end Forsynet har givet Eder evne til, da ville jordelivet blive eder en byrde af frygt.

(Af Sigsand-manuskriptet.)

Det er i grunden mærkeligt – begyndte Carnacki efter at have fortalt os den korte historie om "Mysteriet i møllen" – at jeg aldrig har fortalt jer om mit allerførste sammentræf med overnaturlige væsner, og I kan lige så godt få den historie med det samme.

Jeg var ganske ung den gang, måske to-tre og tyve år, og boede, efter at have ligget ved universitetet, sammen med min moder i Appledorn, nede ved sydkysten. Vi beboede et lille hus for enden af hovedgaden, omgivet af den dejligste have, der kun med en lav hæk var skilt fra den idylliske kirkegård. Det var et yndigt, lille dukkehus med blyindfattede ruder, svære, gamle egedøre og små, hyggelige stuer, og det var vel nok tre hundrede år gammelt og fuldstændig overgroet af slyngroser. Moder havde boet i det i to år, før jeg kom hjem, og aldrig havde hun mærket til noget uhyggeligt eller overnaturligt; heller ikke skete der noget som helst besynderligt før omtrent en måned efter min hjemkomst.

Jeg sad da en nat ved to-tiden nede i dagligstuen og arbejdede, da jeg hørte døren til moders soveværelse oven på blive lukket op og hende selv gå hen til trappegelænderet og banke to gange hårdt på den.

"Ja, nu skal jeg nok gå i seng!" råbte jeg ud til hende, og lidt efter lukkede jeg mit kollegiehæfte og gik ovenpå, for at min kære moder ikke skulle ligge vågen og vente på, at jeg skulle gå til ro.

Da jeg kom op, bemærkede jeg, at hendes sovekammerdør stod åben, og jeg stak derfor hovedet indenfor og ønskede hende godnat og spurgte, om jeg ikke skulle lukke døren. Der kom imidlertid intet svar, og jeg lukkede derfor sagte døren til, glad over, at hun så hurtigt var faldet til ro igen. Mit eget soveværelse lå lige overfor, og netop som jeg drejede håndtaget om, fangede min næse en sær, ubehagelig, mulden, halvrådden lugt, der hang i atmosfæren. Nå, jeg tænkte ikke nærmere over dette, men gik i seng.

Ved frokostbordet næste dag sagde jeg til moder, at hun ikke behøvede at ligge vågen for min skyld eller som sidste nat stå op og banke mig i seng; jeg lovede, at jeg nok skulle lade være at arbejde så længe om natten. Til min forbavselse erklærede moder imidlertid, at hun havde sovet trygt hele natten, og hun blev højst forbløffet, da jeg fortalte hende, at hendes dør havde stået åben, da jeg kom op. Jeg måtte antage, at hun var gået i søvne; men da hun bestemt erklærede aldrig i sine dage at have været søvngænger, slog jeg hele sagen hen og mente, at det hele måtte bero på tilfældige sammentræf.

Men næste nat klokken halv tre gentog nøjagtig det samme sig. Jeg hørte døren gå op og moder banke på gelænderet; men denne gang hørte jeg hende ikke gå tilbage. Jeg tog derfor mit lys og gik ovenpå; men moder var ikke ude på gangen, og hendes dør stod på ny vidt åben. Det stod mig da ganske klart, at hun var gået i søvne, og jeg gik hurtigt ind til hende for at se,

om hun sov. Jo, hun lå stille henne i sin seng og trak vejret regelmæssigt, så jeg behøvede ikke at være bange. Men i det samme mærkede jeg den samme halvrådne lugt som natten i forvejen, denne gang helt inde i værelset. Jeg gik hen til vinduet for at se, om det stod åbent; for det kunne jo tænkes, at der var noget i vejen med kloakken. Vinduet sad imidlertid fast nok, men uheldigvis kom jeg til at vælte en vase, der stod i vindueskarmen, og støjen vækkede moder. Jeg sagde, at jeg var blevet lidt nervøs, fordi fænomenet havde gentaget sig, og ville se efter, om alt var i orden; om den modbydelige lugt sagde jeg dog intet – hvorfor ved jeg ikke. Jeg tror nok, at jeg allerede på det tidspunkt havde en fornemmelse af, at der var noget galt fat i huset, men ikke ville gøre moder urolig. Hun bemærkede den dog med det samme og spurgte: "Men hvad er det dog, her lugter så modbydeligt af?"

Jeg svarede ikke, men mine tanker må have stået skrevet i mit ansigt; for moder fortsatte med skælvende stemme: "Tror du, at – at det spøger her i huset?"

"Jeg tror det ikke," svarede jeg, "og jeg kan ikke tænke mig andet end at du må være gået i søvne alligevel."

"Ja, men lugten da?"

"Ja, det er det eneste foreløbig uforklarlige ved sagen, og jeg vil derfor hellere gå en runde og se alting efter."

Jeg tændte derefter min lampe og gik hele huset igennem; til sidst undersøgte jeg endog de tre kældre, men intetsteds fandt jeg noget at bemærke, kun syntes lugten at være mere gennemtrængende i kælderen. Jeg gik derfor tilbage til moder, som var meget urolig over det hele, og jeg overbeviste hende om, at det hele skyldtes trækvinden; den kunne både have fået

døren til at gå op og det gamle træværk til at knage, og lugten kunne den føre med sig fra haven eller kirkegården. Moder blev synlig beroliget ved mine ord og lagde sig til at sove igen; men jeg må ærligt sige, at jeg absolut ikke accepterede min egen forklaring. Glad var jeg imidlertid, da moder den næste dag syntes at have glemt hele sagen.

Den følgende nat opskræmtes jeg ved at moders sovekammerdør smældede med et frygteligt brag. Jeg tog min lampe og gik op; denne gang var døren lukket, og da jeg gik ind til moder, lå hun vågen henne i sengen med foldede hænder og hvid i ansigtet af skræk. Hun havde intet set, stammede hun, men var blevet vækket ved støjen, og nu mærkede vi begge en modbydelig stank bølge ind gennem døren. Mens jeg søgte at berolige hende, smældede to døre efter hinanden nedenunder, og det gav et sæt i os begge. Jeg gik derned, helt uhyggelig til mode, for dette begyndte at angribe mine nerver, og jeg kunne ikke med min bedste vilje forklare det ad naturlig vej. Stanken tog til, efterhånden som jeg gik ned ad trappen, og blev til sidst ganske uudholdelig. Jeg gik hele bygningen efter; alt var lukket og aflåset, så moder og jeg var absolut ene i huset; men overalt herskede den skrækkelige stank. Jeg gik så tilbage til moder, men hun var så opskræmt, at jeg måtte sidde med hendes hånd i min, indtil hun endelig faldt i søvn. Først da gik jeg ind til mig selv.

Klokken kan vel have været fire om morgenen, da jeg vækkedes af et brag. Det var min egen dør, der smældede, og umiddelbart derefter smældede alle stueetagens døre i hurtig rækkefølge. Jeg greb min faders gamle sabel, der hang over min seng, og styrtede ud i korridoren, hvor jeg næsten faldt over

min stakkels moder, som var ved at besvime af skræk og ikke turde være inde hos sig selv. Alle døre, med undtagelse af min egen, stod på vid gab, og hele huset var gennemtrængt af stank. Jeg gik endnu engang alting efter, men kunne ikke finde spor efter noget menneskeligt væsen, som kunne tænkes at forstyrre vor nattero, så det kunne ikke være andet end spøgeri. Jeg turde efter dette ikke udsætte moder for yderligere sindsbevægelser, så vi blev hurtigt enige om, at hun med første tog måtte rejse til sin søster i Bristol, mens jeg alene foretog videre undersøgelser, selvfølgelig med al mulig forsigtighed.

Så snart jeg havde set toget forsvinde, styrede jeg mine skridt lige til husets ejer, som jeg satte ind i sagen og af hvem jeg udbad mig nærmere oplysninger om husets historie. Han fortalte mig, at der 14-15 år i forvejen havde været noget snak om spøgelser, og et par lejere havde temmelig brat afbrudt deres lejemål, hvilket havde haft til følge, at huset havde stået ledigt i omtrent to år. Derfor havde han for en meget lav afgift til sidst udlejet det til en vis kaptajn Tobias, men på den betingelse, at han ikke understod sig i at snakke andet end godt om huset, selv om han så spøgelser både dag og nat. Ejeren, *Morris*, indrømmede åbenlyst overfor mig, at hans formål hermed havde været at få huset renset for al uhæderlig omtale og derefter solgt for en god pris. Dette havde han til dels også opnået, da kaptajn Tobias ti år efter fraflyttede ejendommen, og moder foreløbig lejede den på fem år med forkøbsret.

Så meget fik jeg ud af ham i første omgang; men da jeg gik ham på klingen, tilstod han, at flere af de tidligere lejere havde talt om en kvinde, som spøgte der ved nattetid, men ellers ingen fortræd gjorde. Nogle lejere havde set hende, andre ikke,

og kaptajn Tobias havde aldrig nævnt hende med et ord, ligesom han aldrig havde hørt dørene smække af andre end forklarlige årsager. Da jeg omtalte den frygtelige stank, blev han smækfornærmet, da han tog det som en tilkendegivelse af, at der var noget i vejen med kloakken. Til sidst fik jeg ham overtalt til at holde vagt med mig i huset den kommende nat; men det var tydeligt, at han kun indvilligede af frygt for, at jeg skulle bringe huset i miskredit. Han tog også det løfte af mig, at jeg ikke ville omtale sagen til nogen, hvorledes den end faldt ud.

Ved tre-tiden om eftermiddagen kom han over til mig, og vi gik da huset efter fra kælder til kvist og underkastede navnlig kloakforholdene et grundigt eftersyn; alt var imidlertid i den skønneste orden. Derefter gik jeg hen på politistationen og lånte to blændlygter af min ven overbetjenten. Så snart det blev mørkt, kom Morris tilbage, medbringende sin riffel, og med den og min faders sabel syntes jeg, at vi var vel udrustede. Vi spiste lidt aftensmad, talte løst og fast en times tid eller så og trak så på vagt ved midnatstid. Oppe på kvistetagens trappeafsats placerede vi et lille bord og et par stole; på bordet anbragte vi våbnene og lygterne. Derefter forseglede jeg samtlige døre og tog så plads ved bordet og skød skodderne for lyset, så vi sad i mørke. Kun fra blændlygternes hætte kastedes et svagt lysbundt op i loftet.

Således sad vi et par timer i dyb tavshed, uden at der hændte det allerringeste; men jeg sad ærlig talt og blev mere og mere beklemt. En sær frygtens kulde tog sæde et eller andet sted i mig, og efterhånden følte jeg ligesom et tomt rum, en underlig fornemmelse af, at jeg mere og mere tabte følingen med verden uden om mig. Til sidst var det, som om min sjæl sled sig ud af

sit hylster; jeg vidste, at jeg sad ved mit bord og havde et medmenneske ved min side, men samtidig rykkede alt dette tilbage i min bevidsthed, og jeg så ud i rummet med ganske andre øjne end før. Jeg rakte uvilkårligt hånden ud efter lygten for ved dennes lys at blive "normal" igen, da jeg foran mig så hele rummet langsomt skifte farve og antage en mørkviolet tone. Forstå mig vel; det var ikke som om der blev lysere, men som om selve mørket ikke mere var sort, men mørkviolet, og midt i dette lys kom løbende et lille, nøgent barn. Jeg så det træde ud i rummet langt borte; det løb lige hen imod mig med trippende, usikre bevægelser, ganske som et lille menneskebarn, og det violette skær ligesom koncentreredes om den spæde skikkelse. Den kom nu lige ind på mig og løb ind under bordet, og et øjeblik var jeg fuldstændig indhyllet i det violette lys. Og så viste der sig noget ganske sælsomt for mine øjne. Bordet forsvandt! Jeg så barnet *gennem* den usynlige bordplade, og mellem skikkelsen og mig så jeg kun, frit svævende i rummet, nogle skinnende striber og firkantede lysskiver, der aftegnede konturerne af våbnenes og lygternes metaldele, samt to kulsorte, skylignende masser, der udsprang i rummet lige oven over de to lysende skiver og tiltog i omfang opefter. Alt dette så jeg tydeligt, men samtidig opfattede mit øre Morris' korte, tunge, angstfulde åndedrag, og jeg vidste da, *at han intet så*, men sad i bælgmørke og ventede. Det var en ganske mærkværdig situation, således på gang at være i to verdener!

Pludselig syntes barnet at springe til side og gemme sig bag et eller andet, som mit øje ikke kunne opfatte, og netop i det øjeblik forstod jeg, hvad de to kulsorte masser var, der hang i

rummet. *Det var lyset, der strømmede ud fra lygternes hætte og strålede op mod loftet.* Det var første gang, jeg kom ud for, hvorledes det, vi kalder lys, i andre eksistenssfærer er mørke; to gange senere har jeg truffet det samme fænomen, nemlig i sagerne "Morderen i Skyggen" og "Mørkefotografen Maatheson".

Jeg spejdede hen efter barnet, da jeg med ét hørte min ledsager udbryde: "Kvinden! Se, der kommer hun!" og samtidig greb han mig i armen, så det smertede. Jeg så mig om, men kunne intet observere; barnet stod og kiggede frem fra sit mystiske skjul, men om det gemte sig af skræk eller i leg, kunne jeg ikke opdage, og heller ikke kunne jeg se, hvem eller hvad det gemte sig for. Pludselig forlod det sit skjul og løb forbi mig – *og så forsvandt det ind gennem muren,* eller rettere sagt gennem det sted i rummet, hvor der i følge almindelig, menneskelig erkendelse befandt sig en mur. Samtidig tegnede der sig en tyk, sort skygge i det mørkviolette skær; det var Morris, der havde tændt sin lygte, og med et slag vendte jeg tilbage til min normale tilstand. Her var bordet, her lå sablen, og ned gennem korridoren dansede og hoppede lyskeglen fra den lygte, Morris holdt i sin dirrende hånd, og forsøgte forgæves at stå stille foran en af korridorens døre.

"Se dog! Se dog! Å, nu kommer hun lige hen imod mig!" stønnede Morris. Jeg skød skodden fra min lygte og belyste hele korridoren, men så kun de nymalede dørfyldinger og de ubrudte segl. Til sidst kastede jeg lyset ind i Morris' ansigt og bemærkede til min skræk, at han var bleg som et lig og kun med besvær tvang sine skælvende læber til at forme forståelige ord. Han var med andre ord helt fra forstanden af rædsel. Pludselig

syntes hans øjne at træde helt ud af deres huler; han rejste sig, langede et vildt næveslag ud i luften foran sig, men sank så med et uartikuleret udbrud besvimet henover bordet!

Jeg sprang ind i mit værelse og hentede en karaffel vand; men mens jeg stod derinde, hørte jeg en dør blive knaldet voldsomt i nede i stueetagen! Jeg stivnede fuldstændig, og et øjeblik efter knaldede tre døre hurtigt efter hinanden. Derefter dyb stilhed.

Med usikre skridt vendte jeg tilbage til Morris, knappede hans flip op og fik ham med møje og besvær bragt til bevidsthed. Han klyngede sig til mig som et barn til sin moder og stønnede gang på gang: "Å, så De hende? Så De hende?" Jeg måtte hertil svare, som sandt var, at jeg intet havde set til nogen kvinde, og at det hele måtte være en hallucination og et foster af hans opskræmte fantasi, der havde tumlet med de gamle spøgelseshistorier. Dette beroligede ham lidt, og han fortalte mig da, at han tydeligt havde set en kvindeskikkelse komme gennem korridoren, øjensynlig søgende og spejdende efter et eller andet. Til sidst var hun gået ham lige ind på livet; han havde i sin fortvivlelse slået efter hende, men i samme øjeblik var hun forsvundet gennem muren ved hans side. Det allermærkeligste var dog, at hun ikke en eneste gang havde set på ham og overhovedet ikke syntes at have bemærket vor tilstedeværelse!

Jeg var dengang ganske ukyndig i, hvad der rørte sig uden for vore sansers område, og skønt jeg bar et roligt åsyn til skue, var mine nerver i frygteligt oprør. Hvad betød dog alt dette? *Morris* havde set en kvinde, som søgte efter nogen eller noget, og *jeg* havde set et barn, som tydelig nok ville undgå nogen eller noget; men hvad den ene af os havde set, havde været skjult for

den anden! Ét var jeg dog straks enig med mig selv i, nemlig at lade som intet over for Morris; den stakkels fyr var sandelig medtaget nok i forvejen, og hvad ville det nytte at forklare ham noget? Jeg var glad til, at han ikke havde hørt dørene knalde i lige efter det sælsomme syn, han havde haft; for det ville have gjort det helt af med ham.

"Lad os gå ned og undersøge forholdene!" sagde jeg.

Han rejste sig straks og greb sin riffel, og vi gik hen til trappen. En frygtelig stank strømmede os i møde nedefra, og jeg havde mit mas med at få Morris til at gå med. Til sidst fulgte han mig, men han gjorde det tydeligt nok kun, fordi han var bange for at være alene, og han bar sin riffel så kluntet, at jeg svævede i den mest åbenbare livsfare, mens vi bevægede os ned ad trappetrinene.

Stanken var næsten uudholdelig, værre end nogen sinde før; det var som om vi stod foran en åbnet grav, og jeg skyndte mig at stoppe både Morris' og mine egne næsebor til med bomuld, som jeg netop i den anledning havde forsynet mig med. Vi blev stående midt på trappen og belyste derfra hver enkelt dør, men alt syntes urørt. Jeg havde nemlig været så forsigtig at anbringe et hjørne af den måtte, der lå foran hver dør, op mod fyldingen, så man straks kunne se, om døren var blevet åbnet. Til sidst kastede jeg lyset mod kælderdøren, og det gav et voldsomt sæt i mig, *for her lå måtten fladt ud på gulvet.*

Jeg sprang ned i korridoren og belyste gulvet; *det var oversået med spor af en stor, våd fod.* Sporene fandtes overalt i korridoren og førte hen til hver enkelt dør. Jeg prøvede dørene; men de var låsede, og hverken på eller under måtterne fandtes noget spor. Først da jeg kom hen til kælderdøren, fandt jeg det afgørende

bevis på, at denne havde været åbnet, for ikke alene var måtten flyttet, men fodsporet fandtes midt på dørtrinet. Jeg lagde mig ned og underkastede et af fodsporene en grundig undersøgelse; det var af en stor, flad, klodset fod, og det var ikke muligt at skelne de enkelte tæer fra hinanden. En afskyelig ligstank steg op fra den fugtige plet, og denne tog for mine øjne form af en menneskefod i opløsning! Jeg skubbede straks den modbydelige tanke fra mig, men Morris, som fulgte mig lige i hælene, må have tænkt det samme, for han udbrød: "Du gode Gud! Det må komme fra kirkegården!" Slået af rædsel og afsky ved den blotte tanke tabte han riflen ud af hånden; den gik af med et voldsomt knald, og kuglen ramte naturligvis min moders stolthed, det prægtige konsolspejl, der stod i forstuen.

I den dybe stilhed, der fulgte på støjen, hørte jeg ilende skridt op ad havestien, og et øjeblik efter bankede det hårdt på døren. Jeg lukkede op; det var politibetjenten, der var hidkaldt af bøsseskuddet, og mens jeg søgte at forklare ham sagen, viste politiassistent Johnson sig i døren; han var netop på inspektionsrunde. Jeg aflagde ham straks rapport i sagen, men nævnte dog intet om Morris' og mit mærkelige syn i mørket; jeg var bange for, at han ikke ville tage det alvorligt. Derimod fortalte jeg ham indgående om den mystiske knalden med dørene og viste ham fodsporene.

Assistenten skred straks til undersøgelse. Først lod han betjenten trække på vagt foran kælderdøren. Dernæst foretog han en prøve med en af de låsede døre og forvissede sig om, at måtterne ville ligge flade, så snart dørene åbnedes. Så udmålte og aftegnede han de sælsomme fodspor, og til sidst låsede han samtlige stueetagens døre op og undersøgte hvert enkelt

værelse. Og her stødte vi på et besynderligt fænomen. Overalt på værelsernes gulve fandt vi fodspor, og overalt herskede den frygtelige stank, men intet var rørt *og ingen spor vendte tilbage til dørene.*

"Det var mærkeligt," mumlede assistenten. "Kan De sige mig, Carnacki, hvad det kan være for et væsen, der kan smække med låsede døre, gå ind i et aflåset værelse, men gå ud igen uden at efterlade sig spor og uden at dørene viser tegn på at være åbnet? Og, først og sidst, hvad kan det være for et væsen, der efterlader sig sådanne fodspor og en så frygtelig liglugt?"

"Jeg tør ikke sige det, mr. Johnson," svarede jeg, "det må i alle tilfælde være kommet gennem kælderdøren!"

"Rigtigt! Altså ned i kælderen!"

Med disse ord gik assistenten ud i korridoren og skred hen til kælderdøren. Betjenten hilste og hviskede et eller andet til sin overordnede; han var fuldstændig hvid i ansigtet, og sveden perlede på hans pande.

"Hvad er det, De siger?" råbte Johnson. "Tal højt, mand!"

"Javel, hr. politiassistent! Der kom en dame gående gennem korridoren og forsvandt gennem kælderdøren."

"Hvad tror De så, De står der for?" brølede Johnson. "Luk munden op!" Betjenten adlød, og Johnson lugtede til hans ånde. "Nej, De er bemærkelsesværdig ædru! De var vel så høflig at åbne døren for den dame?"

"Nej, hr. politiassistent! Hun gik lige gennem døren uden at lukke den op!"

"Ja, og hun kom heroppe fra," lød Morris' stemme oppe fra kvisten.

"Jamen, jamen – er I da splittergale?" stammede Johnson.

"Nej, det er De ikke," sagde jeg, "og der er mere bag denne historie, end De tror. Jeg har selv i nat set noget højst besynderligt og uforklarligt, og jeg er hverken fuld eller gal."

Johnson rystede på hovedet. Så lukkede han kælderdøren op, og en kvælende, rådden stank strømmede os i møde, frygteligere end nogen sinde før; på hvert eneste trin fandtes de fugtige fodspor, og i lygtens skær så vi noget levende, der rørte sig nede på nederste trappetrin. Vi gik nærmere; det var et stykke kød, helt oversået af kæmpestore maddiker!

"Å," stønnede betjenten, "kirkeg..."

"Hold mund!" tordnede Johnson. "Giv mig Deres riffel, Morris! Og De, betjent, gå foran med lygten! Nå, bliver det så til noget?"

Betjenten tøvede; men Johnson tog ham i kraven og kylede ham midt ind i kælderen. Selv fulgte han efter med riflen, derpå kom jeg med dragen sabel, og bagest kom Morris.

Det forreste kælderrum blev nu grundigt undersøgt; men der fandtes intet at bemærke udover de mystiske fodspor, der fandtes overalt på gulvet og også førte hen til kælderdør nr. 2; nøjagtigt det samme var tilfældet med den tilstødende kælder. Det så højst besynderligt ud! Fodsporene krydsede hinanden fuldstændig planløst, som om vedkommende søgte og spejdede efter nogen eller noget. Jeg tænkte uvilkårligt på barnet, der flygtede for en eller anden og søgte at skjule sig!

Endelig nåede vi ind i den tredje kælder, og her førte fodsporene lige hen til kanten af en gammel brønd i det ene kælderhjørne. Denne brønd havde i sin tid været husets eneste vandforsyning; den var halvfyldt af krystalklart vand, og her stoppede sporene brat. *"Det"* måtte altså komme fra brønden!

Johnson undersøgte hele kælderen og loddede brønden; den var ikke dybere end at et menneske af middelhøjde kunne bunde i den, og måtte altså have sit tilløb fra siden. Johnson førte derfor sin stok langs grundmuren, og ganske rigtigt! Et stykke nede var væggen ind mod kældergulvet brudt igennem og muret op i en bue. Spørgsmålet var altså, hvor den underjordiske kilde udsprang; men ingen af os kunne løse gåden. Vi stod blot og så på hinanden, og imens syntes den grufulde ligstank at blive mere og mere gennemtrængende. Til sidst nikkede Johnson langsomt over til mig, og jeg vidste da, at han nu troede det samme som jeg; vi var kommet over en genganger af den mest frastødende art! Vi skyndte os ud af kælderen, og jeg skammer mig ikke ved at tilstå, at vi gik baglæns ud med lygterne rakt frem for os, og at vi låsede alle tre døre godt efter os!

"Vil De være med til at holde vagt ved brønden i morgen nat?" spurgte Johnson, da vi lidt efter sad ved en velfortjent whisky ovre hos Morris.

"Ja, der er vel intet andet at gøre," svarede jeg, "og jeg skal nok træffe de nødvendige forholdsregler!"

"Jeg vil også gerne være med," sagde Morris til min store forbavselse. "Der kan ikke komme noget værre end jeg allerede nu kan tænke mig, og – det er da endelig mit eget hus!" Jeg vil ærligt sige, at jeg beundrede den brave mand i det øjeblik.

Jeg blev den nat hos Morris, og næste dag tog vi fat på vore forberedelser. Først udluftede vi hele huset; dernæst satte vi alle de lamper, vi kunne skrabe sammen, ned i de tre kældre og anbragte et bord og nogle stole lige ved brøndens kant. Over hele kældergulvet spændte jeg dernæst klaverstrenge i en sådan

højde, at ethvert levende væsen, der ville spille spøgelse, måtte falde over dem. Til sidst låsede og forseglede jeg samtlige døre med undtagelse af gadedøren og kælderdøren.

Mens dette gik for sig, udførte klejnsmeden et stykke arbejde for mig, og da jeg om eftermiddagen kom hen til ham, var det færdigt. Det lignede nærmest et kæmpemæssigt papegøjebur uden bund, godt og vel seks fod højt og lavet af tyk jerntråd. Dets diameter var nøjagtig tre fod, og det var lavet i to halvdele for at kunne transporteres gennem de smalle kælderdøre; jeg beordrede smeden til at bringe det hen til mig og sætte det sammen nede i inderste kælder. Hos isenkræmmeren købte jeg endvidere nogle alen hampereb, en jerntrisse til at skrue fast i loftet og to høtyve.

"Vi skal jo ikke have noget af at røre ved det, vel?" sagde jeg til Morris. Han svarede ikke, men blev dødbleg; først nu syntes den gyselige virkelighed at gå rigtig op for ham.

Vi gik så tilbage til huset, skruede trissen fast i loftet lige over brønden og hængte buret op således, at det i det givne øjeblik ville falde ned i brønden og danne et metalfængsel uden om den, der måtte være dernede. Rebet, hvori buret var ophængt, blev gjort fast ved en murpille midt i kælderrummet, og jeg valgte min plads således, at jeg med et sabelhug kunne skære rebet over og sænke buret. En foretagen prøve faldt ud til vor fuldkomne tilfredshed. På bordet satte jeg to blændlygter samt en flaske whisky og nogle madvarer. Under bordet lagde jeg nogle pakker med desinfektionsstoffer. Endelig stillede jeg høtyvene op ad stolene. Alt var nu parat til modtagelsen.

Ved ellevetiden om aftenen kom Johnson, og med ham en civilklædt opdager, der så ud til at være netop så beslutsom og

så fri for nerver som man vel kunne ønske sig det. Vi gik alle tre ned i kælderen, og efterhånden som vi gik, låsede og forseglede jeg dørene efter os. De to politimænd kastede et undersøgende blik over alle mine forberedelser og nikkede tilfreds til det alt sammen; kun sagde Johnson, da han så høtyvene: "Blot De havde købt et par stykker til af dette sikkert højst nødvendige instrument!"

Så tog vi plads ved bordet og talte sammen omtrent en time, dog uden at berøre det emne, der dog skulle synes at ligge nærmest for. Derefter indtog vi et hastigt måltid, og til sidst – da var det lidt over midnat – ryddede jeg bordet for alt, undtagen våbnene og blændlygterne, og slukkede alle lamperne. Så indtog jeg min plads, og efter at vi var blevet enige om indtil slutningen af vor vagt at bevare absolut tavshed og ikke lukke op for lyset, lagde jeg mit lommeur foran mig på bordet og skød skodden for min blændlygte. Vi sad nu i bælgmørke, fraregnet de svage lysstråler, der skød ud fra lygternes sidevægge og hætter.

Vi kunne måske have siddet således en times tid, da jeg fik den samme fornemmelse som natten i forvejen, nemlig at jeg syntes at rykke ud af den menneskelige tilværelse og kun med et svagt bånd at være forbundet med denne verden. Mere og mere gled min sjæl ud af legemet, og atter syntes rummet foran mig at skifte farve og blive mørkviolet. Denne farve blev dybere og dybere, og langt, langt borte kom en skikkelse til syne og bevægede sig hurtigt hen imod mig. Efterhånden formede den sig tydeligere, og jeg så igen det lille, nøgne barn komme trippende; allerede var det i min umiddelbare nærhed, eller, for at bestemme det nærmere, lige oven over det sted, hvor

brønden lå, da det pludselig standsede, kiggede sig om og sprang til side. Et øjeblik stod det ganske stille; så krøb det sammen og gemte sig, så jeg kun så det lille hoved stikke frem; men *hvor* det gemte sig og *hvad* det gemte sig for, var skjult for mig.

Jeg sad ganske ubevægelig og ventede; jeg kunne høre de tre andre ved bordet trække vejret, og op fra bordpladen lød mit lommeurs dikken; disse lyde var så klare og distinkte, som om jeg hørte dem gennem en mikrofon. Jeg befandt mig altså i to verdener på én gang, akkurat som den foregående nat, men Morris og de to politimænd så intet af det, der åbenbarede sig for mig.

Med ét hørte jeg et svagt udbrud fra Morris, som sad ved min side, og samtidig hørte jeg Johnsons stol knage; jeg forstod, at nu ville de få noget at se, som ikke var for mine øjne. Gennem mørket rakte Morris sin hånd frem og greb mig om armen, idet han stønnede: "Der er hun igen! Der, lige over brønden!" Jeg holdt mit blik fæstet netop på dette sted, men kunne intet se andet end det lille barnehoved; måske var den violette tone en smule mørkere dér end andetsteds, det var det hele.

Så trak barnet pludselig hovedet til sig og var et øjeblik forsvundet for mine øjne; men hurtigt kom hele skikkelsen atter til syne og løb hen ved siden af mig, ind under bordet, hvor det blev stående, og nu sad jeg fuldstændig indhyllet i det violette skær. De besynderligste ting viste sig nu for mit øje. Foran mig, oppe i luften, skinnede burets metaltråde som ild, og helt oppe under loftet lyste en flad skive, jerntrissen. Under buret og foran det svævede tre lysende striber; dette måtte være Johnson, der holdt sit våben løftet mod et eller andet; men helt

modig kunne han ikke være, for spidserne dirrede og dansede. Ved siden af ham sad opdageren, og en underlig formet lysskive et stykke over jorden måtte være en revolver, han bar i sin lomme. Der, hvor bordpladen skulle være, skinnede nogle matte lyspletter, omgivet af kulsorte striber og kronet af mørke, skylignende tåger; det var blændlygterne og lysstriberne, der skød sig ud af revnerne og åbningerne i metallet. Jeg så mig om i rummet, og vi syntes at sidde midt i et skinnende spindelvæv, for overalt krydsede tynde, lysende striber hinanden; det kunne ikke være andet end metalstrengene, jeg havde spændt over gulvet! Alt dette kunne jeg begribe, men jeg sad længe og grundede over, hvad det var for et besynderligt, levende lys, der hang i luften lidt nedenfor mine øjne, før det endelig gik op for mig, at det var metaldelene i mit lommeur. Hvert eneste lille tandhjul var synligt; fjederen spændtes og slappedes regelmæssigt, og sekundviseren kilede lystigt rundt midt i det hele!

Mens jeg gjorde alle disse iagttagelser, stod barneskikkelsen ubevægelig lige foran mig med hovedet vendt om mod noget, der befandt sig lige under det skinnende bur. Jeg siger ubevægelig, men det er kun i uegentlig forstand korrekt; for skikkelsen syntes at svaje og rokke som om den bevægedes af strømninger i det omgivende fluidum. Jeg havde en fornemmelse, som om jeg sad i en undervandsbåd og gennem det tykke glas så ud i strømmende vand og så tingene bevæge sig for strømningerne. Kan I så nogenlunde begribe, hvorledes det var?

Pludselig syntes barnet at blive skræmt op og forsvandt i løb. Jeg så efter det; den lille skikkelse trippede bort, omgivet af det

violette lys og var på et øjeblik uendelig langt borte fra mig. Samtidig hørte jeg et svagt skrig fra Morris og en undertrykt ed fra opdageren, og jeg kunne opfatte, hvorledes Johnson stødte sit våben ud i luften foran sig – og så var jeg atter i vor egen verden! Jeg sad i bælgmørke, og ved bordet ved siden af mig sad tre mænd, der var skræmt halvt til døde af noget, jeg ikke havde kunnet få øje på.

Jeg må sige, at de holdt sig tappert, trods alt! Hvad de så end havde set, så forlod de ikke deres vagt, og de ytrede ikke et ord, men sad musestille og ventede på dramaets sidste akt. Denne lod heller ikke vente længe på sig. Et kvarters tid efter hørte vi gennem mørket og stilheden vandet i brønden røre sig, og et øjeblik efter et tydeligt dryp-dryp! *Der var noget, der var ved at stige op af vandet foran os,* og samtidig strømmede en over al beskrivelse rædselsfuld, rådden stank os i møde.

Jeg tvang mig selv til at vente endnu et par sekunder. Så skreg jeg: "Nu!" og i det samme lod jeg buret brase ned i brønden samtidig med at de andre tændte deres blændlygter og rettede lyset mod brønden, hvor et underligt skue åbenbarede sig for vore øjne.

Omtrent en fuld alen af metalnettet stak op over brøndens rand, og inden i dette bur så vi en nøgen overkrop og et mandshoved med langt, dryppende hår og skæg. Et øjeblik var jeg stiv af rædsel, for jeg var vis på, at det var gengangeren af et druknet menneske; men denne fornemmelse gik straks over, da gengangeren begyndte at hoste og spytte, så det var en gru! Op af vandet dukkede en stor, bred næve, hvormed manden gned vandet af øjnene, og hvad i alverden var det, han holdt i sin anden, løftede hånd? Jo sandelig, det var hverken mere eller

mindre end et veritabelt fårelår, hvorfra udstrømmede en modbydelig stank!

"Kaptajn Tobias!" råbte Johnson og opdageren i kor, idet de knækkede sammen af latter foran den underlige fremtoning, der nu havde fået gnedet vandet af øjnene og missede med dem mod det skarpe lys, mens han klemte næseborene sammen med tommel- og pegefingeren.

"For Satan, lad mig komme ud af den forbandede fælde!" snøvlede manden. "Skynd jer dog, for Fanden, og hold op med den dumme grinen!"

Det varede lidt, inden de to politimænd kom til sig selv igen, og endnu prustende af latter bøjede de sig ned over buret, mens de løftede det med de disponible højrehænder; venstrehænderne var optaget af at holde stanken af det rådne kød væk fra de respektive lugteorganer. Ikke så snart var manden kommet fri af buret, før han kastede fårelåret langt bort og med lynets fart dukkede ned under vandet for at forsvinde igen; men de to mænd var ham for hurtige. I en håndevending havde de halet ham op af brønden og holdt ham nu, drivvåd og dryppende, ude på gulvet mellem sig. Jeg stod og stirrede dumt på denne højst uventede forestilling, mens den snusfornuftige Morris viste sig at være mere praktisk, idet han nemlig harpunerede fårelåret på en af høtyvene og i en fart transporterede det ud af lokalet.

Kaptajn Tobias blev anbragt på en stol og fik sig et glas whisky, og inden han havde endt sin historie, havde han alene tømt flasken til bunden.

To år i forvejen var kaptajn Tobias blevet arresteret for smugleri og havde siddet i fængsel indtil et par uger før

"spøgeriet" begyndte. Han var da vendt tilbage til sit gamle hjemsted, men havde fundet det optaget af fremmede, nemlig min moder og mig. Ind i kælderen var han kommet gennem brønden, og ad en løntrappe, som var skjult i kældergangen og førte op til en paneldør, havde han skaffet sig adgang til selve husets indre. Det var denne paneldør, der havde knaget, når jeg troede, at moder kom ud af sit sovekammer og bankede på rækværket.

Han ville ikke forklare, hvorfor han havde skaffet sig adgang til huset, men jeg forstod, at han havde gemt et eller andet værdifuldt, som han ville hente igen. Da han imidlertid blev klar over, at dette ikke lod sig gøre uden ved ligefremt indbrud, fattede han den plan at fordrive os ved at lege spøgelse og derved skræmme os til at flytte. Senere kunne han jo så leje huset igen, og ikke alene kunne han så i ro og mag hente sine skjulte værdigenstande, men også fortsætte sin smuglervirksomhed, takket være de udmærkede indretninger i bygningen. Han påviste os nemlig, hvorledes han ved at dukke ned i brønden og kravle gennem murbuen nåede ind i en snæver gang, som gik under haven og mundede ud i kapellet på kirkegården, og fra kapellets krypt gik atter løngange, som mundede ud i huler og klippekløfter på strandbredden lige neden for kirken. Formodentlig har huset alle dage været en gammel smuglerrede, og disse løngange forklarede bedre end noget andet, hvorledes smugleriet i umindelige tider var blevet drevet netop i denne del af landet uden at være blevet opdaget.

Altså begyndte kaptajn Tobias at "spøge". Udstyret med et par udtrådte morgensko og et råddent fårelår listede han sig gennem paneldøren op i huset, og da han fra gammel tid havde

nøgler til alle døre, var det ham en let sag at husere i samtlige stuer og smælde med alle dørene, ligesom hans sælsomme fodspor og den rådne stank, han spredte om sig, fik alle og enhver til at tro på gengangere fra kirkegården. Som klog mand havde han altid sørget for, at hans spor kun viste en vej, og hvis Morris og jeg ikke havde holdt vagt sidste nat, så han havde været nødt til at benytte sig af den almindelige kælderdør, havde vi næppe fanget ham. At flytte måtterne tilbage til deres oprindelige stilling havde naturligvis været ham en let sag. Kødet med maddikerne var tabt rent tilfældigt, og da vi fortalte ham, hvor skræmt vi var blevet af det, lo han højt og udtalte sin beklagelse over, at det ikke var faldet ham ind at bringe et så skrapt middel til anvendelse tidligere.

Han endte sin beretning med i al venskabelighed at foreslå mig at flytte, så han atter kunne leje huset. Dette havde jeg intet imod, og Morris slog hellere end gerne til. Overfor politiet frafaldt både han og jeg enhver tiltale mod kaptajn Tobias, så øvrigheden fik intet som helst at gøre med sagen. Dog tror jeg næppe, at kaptajn Tobias senere fik nogen fornøjelse af huset og dets bekvemmeligheder i smuglerøjemed; dertil havde Johnson og hans opdagere fået for meget at vide.

"Ja, det kan nu være meget godt," sagde Taylor, da Carnacki havde sluttet sin beretning. "Men hvorledes forklarer du det *virkelige* spøgeri i huset?"

"Jeg spurgte under fire øjne kaptajn Tobias, om han nogen sinde havde mærket noget til spøgeri, og dette bekræftede han. To gange havde han truffet den mystiske kvinde, som hjemsøgte huset, og hver gang var det, når han kom hjem fra et

smuglertogt og havde været forfulgt af toldvæsenet. I øvrigt havde han ikke taget sig spor af det, for damen havde aldrig generet ham, og han havde aldrig generet hende – for at bruge hans egne ord. Jeg må i det hele taget sige, at jeg aldrig har truffet et menneske, der var så kemisk renset for nerver som kaptajn Tobias."

"Men forklaringen?" vedblev Taylor.

"Så meget står fast, at huset hjemsøgtes af to spøgelser, en kvinde og et barn, men at disse manifesterede sig under højst forskellige omstændigheder. Således havde jeg kun set barnet, mens kaptajn Tobias havde set kvinden to gange i løbet af 10 år, og hun havde manifesteret sig for politibetjenten ved hans første tilstedeværelse i huset, for Morris ved begge hans nattevagter og for Johnson og opdagerne ved deres første vagt. På den anden side havde jeg ikke set hende, og flere mennesker havde boet mange år i huset uden nogen sinde at have bemærket hende.

Jeg har tænkt over sagen og er kommet til det resultat, at det er *frygt*, der danner nøglen til den usynlige verden om os. Ved en vis grad af frygtfølelse – tænk på kaptajn Tobias, da han slap hjem, skræmt af toldvæsenet – blev individernes øjne åbnet for den astralsfære, hvori kvinden opholdt sig, og dermed lod hun sig komme til syne for dem. De individer, som ikke følte frygt, mærkede intet til hende. Jeg for mit vedkommende har altså ikke været så sensitiv som de andre, og mit nervesystem har trods alt været mindre modtageligt for ligefrem frygtfølelse."

"Ja, men du så dog barnet," indvendte jeg. "*Du* så noget, som de andre *ikke* så, og både kvinden og barnet må dog have hørt til samme sfære."

"Nej," svarede Carnacki i en bestemt tone. "Husk på de mærkelige fænomener, der ledsagede barnets tilsynekomst. Mens kvinden viste sig for det almindelige, menneskelige øje, flyttedes jeg – eller mit astrallegeme – over i et andet eksistensplan, i en slags firdimensional verden. Kvinden bevægede sig i en sfære, der kun lå en grad højere eller lavere end vor verden, hvorimod barnets verden var endnu længere fjernet fra vor eksistenssfære. Ja, det er ikke sådan at forklare, men jeg kan ikke gøre det tydeligere.

På det tidspunkt var hele sagen mig fuldkommen uforklarlig; men nogle år senere, da jeg fandt Sigsand-manuskriptet, gav et par ord i dette mig noget af en nøgle til problemet. Her står nemlig: "Når et barn er dødfødt, da betyder det, at heksene har stjålet det." Det lyder besynderligt, men nu skal jeg forklare jer min teori.

Jeg har tit haft den tanke, at en fødsel må ses både fra et materielt og et immaterielt synspunkt, med andre ord, at der både er en legemlig og en åndelig fødsel, og at den legemlige fødsel først kommer i anden række. Forud for denne må gå en proces, hvor modersjælen må opsøge barnesjælen i dennes egen verden, og hvis barnesjælen ikke findes, da fødes kun det fysiske legeme til verden. Nu kan man tænke sig, at barnesjælen søger at undgå denne "indfangen" – husk på, hvor primitiv denne uudviklede sjæl må være – og det er antagelig en reproduktion af en sådan sjælefangst, der har manifesteret sig i huset. Når Sigsand-manuskriptet siger, at barnet er stjålet af hekse, da betyder det formodentlig, at barnesjælen på sin flugt for modersjælen er kommet til grænsen af sin sfære og så er blevet indfanget af "hekse", dvs. åndeverdenens dæmoner. Det

er ikke nogen hyggelig tanke, men al sandsynlighed taler for dens korrekthed. Vi må altså forestille os barnesjælen i ustadig ligevægt mellem menneskeverdenen og åndeverdenen, stadig jaget af væsener fra disse to verdener og i evig fare for at blive stjålet af dæmoner."

"Du mener altså," spurgte jeg, "at dette hus har været skueplads for en sådan tragedie, og at modersjælen stadig klynger sig til dette sted, hvor hun mistede sit barn inden dets åndelige fødsel?"

"Ja!"

"Men så kan der jo være mange sådanne huse ..."

"Der *er* mange sådanne!" afbrød Carnacki. "Men I gør bedst i ikke at tænke på det! Forsvind så!"

Spøgelseshesten

... thi Skabelsens hemmelighed er vilje og intet andet; derfor skal du kun ville det gode.

(Af Sigsand-manuskriptet.)

Da jeg den aften efter forudgående indbydelse besøgte Carnacki, rakte han mig som sædvanlig i tavshed sin hånd, men den venstre, og da jeg betragtede ham nærmere, opdagede jeg, at hans højre hånd lå i bandage, at hans ansigt var flænget og overkradset, og at han bevægede sig med synlig anstrengelse. Han ytrede dog ikke et ord, men rakte mig blot en bunke fotografier, øjensynlig for at jeg skulle have noget at underholde mig med, indtil de andre kom.

Uden at stille ham et eneste spørgsmål satte jeg mig hen ved lampen og gennemså fotografierne. De forestillede alle uden undtagelse en overordentlig smuk og indtagende ung pige, men der var ikke noget mærkeligt ved billederne, før jeg kom til det sidste. Her så man hende stå med sit skrækslagne ansigt vendt opefter, som om hun var blevet skræmt af en pludselig støj, og ned over hendes opadvendte åsyn sænkede sig en sort, skyggeagtig fremtoning, der mest af alt lignede en kæmpemæssig hestehov. Jeg var lige ved at bryde den engang vedtagne tavshed og rette et spørgsmål til Carnacki, men i det samme ankom Arkright, Taylor og Jessop, og jeg rakte derfor i tavshed fotografierne tilbage. Efter middagen placerede vi os som sædvanlig i rygeværelset, og Carnacki begyndte at fortælle, skønt det voldte ham synlig anstrengelse at tale:

Jeg er lige vendt tilbage fra oberst Hisgins i Lancashire, hvor jeg har haft en ret enestående oplevelse, der – som I kan se – har taget temmelig hårdt på mig.

Jeg fik for nogen tid siden telegram fra obersten, at han ønskede en konsultation, og da han i sit telegram nævnede ordet "spøgelseshesten", bad jeg ham komme med det samme. Jeg har før både læst og hørt om familien Hisgins' spøgelseshest, men aldrig anset den for at være andet end et almindeligt familiesagn. At den nu i det tyvende århundrede trådte ud i livet, kom mig som en stor overraskelse. Sagnet siger, at hvis familieoverhovedets ældste barn er en pige, da vil hun lige fra det øjeblik, hun trolover sig, blive forfulgt af spøgelseshesten, og forfølgelsen vil først høre op i det øjeblik, hun har giftet sig – hvis hun lever så længe. I de sidste syv generationer havde den ældste arving været en dreng, så sagnet var halvt gået i glemme; men i de syv foregående generationer havde fem af de ældste arvinger været pigebørn, og disse var alle kommet af dage efter at være blevet trolovede. Alle disse dødsfald kan forklares ad rent naturlig vej; men i beretningerne stod der yderligere, at alle fem pigebørn i deres trolovelsestid har udstået frygtelige sjælslidelser, hvilke altid stod i forbindelse med visse lyde, enten af en vrinskende eller galopperende hest. To gange var fæstemændene blevet skræmt af hesten og havde brudt trolovelsen, og så var spøgeriet straks hørt op, men i begge tilfælde var der indgået nye forbindelser, og da var historien endt tragisk for de ulykkelige, unge piger. Så meget kendte jeg til forhistorien, da oberst Hisgins besøgte mig.

Oberstens ældste barn var en pige, og hun havde hele sin barndom igennem fået at høre, at hun aldrig ville blive gift, men måtte leve og dø som gammel jomfru, for at ikke spøgelseshesten skulle komme efter hende. Alt dette var naturligvis blevet sagt i spøg, og hverken miss Hisgins eller hendes forældre havde andet end leet af det. Da hun derfor for et par måneder siden var blevet forlovet med marineløjtnant Beaumont, lød der intet andet end lykønskninger, og hverken familien eller det unge par skænkede spøgelseshesten en eneste tanke.

Men allerede på selve forlovelsesdagen, altså endnu før forlovelsen var kendt uden for den snævre familiekreds, skete der noget ganske sælsomt. I mørkningen gik det unge par arm i arm gennem en af de lange korridorer, da de pludselig i deres umiddelbare nærhed hørte en frygtelig vrinsken, og samtidig ramtes Beaumont af et slag eller spark, som brækkede hans højre arm. Familien og tjenestefolkene kom styrtende til med lys og undersøgte først korridoren og dernæst hele huset; men der var intet at opdage.

Der indtraf nu det ene mærkelige fænomen efter det andet, mens Beaumont opholdt sig på Hisgins Lodge for atter at blive rask.

Samme nat hørte både obersten og Beaumont tydelige hovslag af en hest, der galoperede rundt og rundt om bygningen. Tre nætter efter vækkedes Beaumont af en frygtelig vrinsken, der tilsyneladende kom fra miss Hisgins' værelse. Han løb ind til hendes fader, og begge gik ind til den unge pige, som de fandt lammet af rædsel over den gyselige lyd, som hun havde hørt lige ved siden af sin seng. Gang på gang siden da

havde det unge par hørt hovslag uden om og ved siden af sig, når de opholdt sig inde i slottet, særlig efter mørkets frembrud, og om natten hørte man hesten galopere rundt om huset under stadig vrinsken.

Der var nu gået to måneder siden forlovelsen, og Beaumont var fuldstændig restitueret; men samtidig havde fænomenet antaget sådanne dimensioner, at obersten fandt det nødvendigt at bede mig tage mig af sagen. Umiddelbart før han havde afsendt sit telegram, var den sidste mærkelige begivenhed indtruffet, men det ville obersten lade de unge mennesker selv aflægge beretning om.

Vi tog af sted med det samme, og straks efter min ankomst holdt jeg forhør over det unge par. For ikke at skræmme dem med alt for megen højtidelighed, lod jeg forhøret foregå på den måde, at de fortalte mig sagen, mens vi opholdt os i billardstuen og spillede et parti. Beretningen lød som følger:

Om aftenen havde de siddet inde hos hendes gamle tante, da de begge pludselig hørte lyden af tunge hovslag ude på brolægningen. I første øjeblik troede de, at det var oberst Hisgins, der kom hjem fra en ridetur, men da de i det samme hørte ham rømme sig inde i det tilstødende værelse, fik de en uhyggelig fornemmelse af, at spøgelseshesten på ny begyndte at husere. Beaumont søgte dog at berolige den unge pige og sagde leende, at nu ville han selv gå ud og konstatere, at der intet var at blive bange for.

Der var næsten helt mørkt ude i hallen, men han kunne dog tydeligt se de store, slebne ruder i inderdøren; han gik derhen og stirrede ud; hoveddøren var åben, men der var intet at se ude på kørevejen. For at blive helt sikker i sin sag rullede han

glasdøren til side og gik ud på vejen, men i det samme smældede den svære hoveddør i efter ham med et tordnende brag. Han fik en ækel fornemmelse af at være blevet lokket i en fælde og styrtede derfor tilbage til døren og greb om håndtaget for at lukke sig ind; *men der var nogen, der holdt på døren!* Han arbejdede, mere og mere nervøs, med håndtaget, og til sidst gav det pludselig efter, og han trådte atter ind i den mørke hal. Et øjeblik stod han stille lige inden for døren og hørte da tydeligt lyden af et fingerkys oppe fra hovedtrappen; han forstod, at miss Hisgins var gået ud af værelset, og gik derfor et par skridt ind i mørket for at møde hende, men blev pludselig overfaldet af angst. Der var atter blevet dødsstille i det mørke rum, og det gik pludselig op for ham, at lyden var frembragt for at lokke ham ind i mørket. Han sprang et par skridt tilbage, så han stod med ryggen til glasdøren, og i det samme hørte han den samme lyd, blot endnu nærmere. Han råbte da, så højt han kunne, at miss Hisgins skulle blive inde i værelset og under ingen omstændigheder forlade det. Han hørte hende svare oppe bag den lukkede dør, og så var det, som om det mystiske væsen fjernede sig med sagte, næsten lydløse skridt. Han strøg en tændstik, men hallen var tom, og han gik så langsomt hen mod trappeopgangen. Netop som han nåede det nederste trin, lød ude fra indkørslen tunge hovslag af en galoperende hest, og han skyndte sig derfor ind i værelset til sin forlovede uden at turde vende sig om.

Jeg var, ærlig talt, lidt skuffet over denne historie! På min forespørgsel erfarede jeg, at den gamle dame intet havde hørt til hesten udenfor, og selv om hun var halvdøv, var der følgelig al sandsynlighed for, at i hvert fald de første hovslag kun havde

eksisteret i de to unge menneskers fantasi. En smule gennemtræk kunne sagtens få hoveddøren til at smække i, når inderdøren blev lukket op, og når Beaumont ikke kunne få døren op igen, så kunne det simpelt hen ligge i, at døren bandt. Hvad endelig fingerkyssene og de sidste hovslag angik, da kunne trækvindens susen i forhallens palmer sagtens forklare det første fænomen, og hesten kunne have befundet sig ude på landevejen; der er intet, der i den grad tydeligt forplanter sig gennem rummet, som lyden af en hest, der galoperer på hård jord.

Alt dette forklarede jeg Beaumont og endte med at holde en lille tale om nervøsitet, hallucination og halvhysteri; derefter forlod vi billardværelset, men det var let at se, at det unge par var smækfornærmet på mig. Vi stod et øjeblik ude i korridoren, og jeg var netop ved endnu engang at gentage, at det hele var udslag af overnervøsitet, som ikke passede sig for voksne mennesker, da ordene pludselig døde på mine læber. *Fra billardstuen lød tunge trin som af en kæmpemæssig hest!*

Miss Hisgins gav et skrig fra sig og flygtede ned i den store hal, hvor hun råbte på sin fader. Beaumont udstødte et uartikuleret råb og tumlede tilbage mod korridorens væg, idet han greb mig i armen og næsten væltede mig omkuld.

"Der kan De selv høre!" hviskede han åndeløs. "Vil De *nu* tro os?"

Ja, *noget* var der derinde! Det lød nøjagtig som om en hest med langsomme, tunge trin stampede rundt og rundt om billardet. Uhyggelig regelmæssigt lød det stamp! stamp! stamp! så væggene rystede, og et billede faldt ned fra væggen derinde, så glasset knustes mod gulvet.

Beaumont og jeg må i vor skræk være veget mere og mere tilbage, for pludselig stod vi ved trappen ned til den store hal. Dernede lå miss Hisgins besvimet i sin faders arme, mens tjenestefolkene stod i kreds udenom, alle lyttende til den sælsomme lyd. Vi stod der i fulde fem minutter; så brød støjen brat af.

Jeg skyndte mig ind i mit værelse, hængte kameraet om halsen, stak revolveren i højre lomme og tog et knojern på venstre hånd, så jeg kunne slå fra mig og dog have hånden fri. Så løb jeg tilbage til Beaumont, der stod med sin pistol i hånden og en tændt lampe løftet over sit hoved. Jeg advarede ham mod at skyde i blinde, da det endnu ikke var afgjort, hvorvidt der ikke var ondskabsfulde mennesker på spil, og så gik vi ned mod billardværelset.

Ikke en lyd hørte vi, før vi stod to skridt fra døren. Da lød det igen, stamp! stamp! så vægge og gulv rystede ved det. Skridtene gik to gange rundt om bordet og bevægede sig så langsomt hen mod den lukkede dør. Beaumont og jeg veg tilbage, så vi stod op mod korridorvæggen foran døren, parat til at skyde. Lige inden for døren standsede de tunge trin; måske et halvt minut var der dødsstille, og vi stod med hamrende puls og revolverne krampagtigt knugede i hånden og ventede.

Det derinde havde betænkt sig, eller måske snarere samlet kraft til en ekstraordinær anstrengelse, for nu kom der to langsomme trin efter hinanden, og så lød de på gulvet lige foran os. *Hesten var gået igennem den lukkede dør!* Vi stod målløse af frygt, ude af stand til at røre os, og den dybe tavshed syntes at vare århundreder! Så begyndte trinene igen, og de bevægede

sig gennem korridoren ned mod hallen, langsomme og støtte, præget af grufuld ro og sikkerhed.

Med en voldsom kraftanstrengelse kom jeg til mig selv igen, rettede kameraet mod trappeåbningen og tændte bomben. Der var intet at se, men trinene var nu lige ved trappen, og med et hæst skrig affyrede Beaumont alle de seks skud, der var i hans revolver, ned mod hallen og råbte i dødsensangst: "Å, den er efter Mary! Skynd Dem, mr. Carnacki! Skynd Dem, for Guds skyld!"

Vi stormede ned mod hallen; hovslagene drønede nu ned ad trappetrinene, nåede det nederste af dem – og holdt så pludselig op!

Vi ventede lidt, men ikke en lyd hørtes. Det var, som om spøgelseshesten var standset neden for trappen og stod i hallen, men uden at rykke videre. Vi gik ned ad trappen, men få mig ikke til at beskrive, med hvilke følelser vi betrådte det nederste trin og hallens gulv nedenfor! Jeg ved ikke, hvad vi ventede, men der skete i hvert fald intet; heller ikke hørte vi trinene vende tilbage, hvor de kom fra!

Jeg bad nu familien bringe miss Hisgins til ro. Derefter bar obersten og jeg min kuffert op i hendes værelse, og efter at den unge piges seng var flyttet midt ud på gulvet, byggede jeg det elektriske pentakel op om hendes leje. Først havde jeg dog ladet hendes moder tage plads ved sengen og indtrængende formanet dem begge til ikke under nogen omstændigheder at gå uden for pentaklet. Dernæst tændte jeg alle værelsets lamper, og kammerjomfruen blev anbragt i en lænestol uden for pentaklet. Ligeledes bad jeg hendes fader tilbringe natten derinde, bevæbnet med en revolver.

Så gik jeg ud til Beaumont, som ventede udenfor, syg og elendig af rædsel og frygt. Jeg forklarede ham, at hans forlovede nu var sikret mod ethvert indgreb af usynlige dæmoner, og at hendes fader kunne beskytte hende mod menneskelig ondskab, hvis der var noget af den slags på spil. Men yderligere foreslog jeg ham, at vi begge skulle holde nattevagt foran døren, og dette foreslog jeg med velberåd hu; jeg havde nemlig en uforklarlig fornemmelse af, at det ikke så meget var miss Hisgins som ham selv, spøgelseshesten ville til livs. Senere begivenheder vil vise, om jeg havde ret i min formodning!

Natten skred hen, uden at vi hørte en eneste lyd; kun lige før daggry hørte jeg tunge hovslag, der dundrede rundt om huset, og da jeg lettede på døren og adspurgte oberst Hisgins, erklærede han, at han også havde hørt dem. Ellers skete der som sagt intet, og da det var blevet lyst, gik vi alle til ro og sov lige til frokost.

Ved frokostbordet traf jeg miss Hisgins igen. Hun havde tilsyneladende ganske forvundet sin skræk og takkede mig, fordi jeg havde skaffet hende en rolig søvn. Endvidere fortalte hun mig, at hendes fætter, Harry Parsket, havde telegraferet fra London, at han ville komme om aftenen, og i ham ville jeg få en udmærket medhjælp. De havde kendt hinanden fra børn og havde været som broder og søster hele deres liv, så der var ikke den ting, Parsket ikke ville gøre for hendes skyld.

Efter frokost gik de to unge sig en tur, og jeg undersøgte hele huset og hele terrænet i vid omkreds. Intet steds kunne jeg finde noget uforklarligt, og hverken i parken eller på jordvejene i nærheden fandt jeg spor af, at en hest nylig havde været der.

Dette var jeg ikke helt glad for; jeg havde allerhelst set mange og dybe hovspor!

Undersøgelsen varede til hen på eftermiddagen, og da jeg havde klædt mig om og kom ned til middag, blev jeg præsenteret for Harry Parsket. Han var en overordentlig smuk ung mand og gjorde indtryk af at være en modig, viljestærk, beslutsom karakter. Jeg foreslog ham, at vi skulle arbejde intimt sammen, og dertil var han mere end villig; dog tog han ikke min alvor helt højtideligt og troede absolut ikke, at der stak noget overnaturligt bagved. Det skulle han dog snart blive overbevist om!

Efter middagen var det unge par gået ud for at sværme, og mens Parsket var gået ovenpå for at pakke ud, havde jeg en konference med oberst Hisgins inde i hans værelse, hvor vi talte indgående om sagen. Jeg lagde ikke skjul på, at jeg var ret betænkelig ved det hele, og derfor var det mit absolutte råd, at miss Hisgins snarest muligt blev gift med Beaumont. Dels kunne han så være om hende altid, og dels var der jo al sandsynlighed for, at fænomenerne hørte op straks efter giftermålet. Obersten udtalte netop, at han var enig med mig i, at giftermålet måtte finde sted snarest, da pludselig den gamle butler kom styrtende ind i værelset, ligbleg af ophidselse, idet han råbte: "Miss Mary, hr. oberst! Der er noget galt på færde! Jeg kunne høre hende skrige i parken, og folkene siger, at de kan høre hesten!"

Obersten rev en riffel ned fra væggen og styrtede af sted, og jeg selv fløj op på mit værelse, greb mit fotografiapparat og en revolver og sprang ned ad trapperne, idet jeg kun gav mig tid til

i forbifarten at dundre på Parskets dør og råbe: "Hesten! Hesten!"

Nede fra parken lød nu revolverskud, og jeg løb efter lyden. På min vej passerede jeg et tykt buskads, og netop som jeg var midt ud for det, hørte jeg en afskyelig vrinsken lyde ud fra tykningen. Jeg standsede, fyrede min revolver af midt ind i buskene og tændte derefter magniumsbomben. I det opblussende lyn så jeg buskenes grene tegne sig skarpt mod den mørke baggrund, men andet kunne jeg ikke opdage. Jeg stod et øjeblik blindet af det voldsomme lys, og så hørte jeg Parsket komme løbende efter mig. Lidt efter stod han ved min side, greb mig i armen og gispede: "Hvad er der dog? Hvad er der i vejen?"

Jeg trak ham med mig, og vi løb ned til det sted, hvorfra støjen kom; efter os kom to skovfogeder med deres bøsser.

Vi fandt Beaumont stående med revolveren i hånden og blodet løbende ned over ansigtet fra et sår i panden. I græsset foran ham lå miss Hisgins bevidstløs; ved hendes side knælede den gamle oberst, og foran gruppen stod butleren med en stridsøkse, som han i farten havde medtaget fra en af forhallens våbendekorationer. Noget overnaturligt eller mystisk var imidlertid ikke at opdage.

Miss Hisgins blev bragt til ro, og jeg forbandt Beaumonts sår, der heldigvis kun var overfladisk. Derefter traf jeg de samme beskyttelsesforholdsregler for miss Hisgins som den foregående nat, og Beaumont, Parsket og jeg trak på vagt uden for hendes dør. Her fortalte Beaumont os så, hvad der var passeret.

Han og miss Hisgins var netop på vej tilbage til slottet, da de begge pludselig hørte lyden af en hest, som kom galoperende mod dem i det bløde græs. De blev naturligvis bange og bøjede af for lyden, men denne kom nærmere og nærmere ind på dem, og da de til sidst helt tabte besindelsen og flygtede op mod slottet, snublede miss Hisgins og gav et skrig fra sig; det var dette skrig, butleren havde hørt. Mens Beaumont hjalp sin forlovede på benene igen, kom hesten galoperende lige ind på livet af dem. Han affyrede da hele magasinet i sin revolver mod lyden, og han forsikrede, at han ved glimtene tydeligt så et kolossalt hestehoved lige foran sig. Netop i det øjeblik, han affyrede det sidste skud, fik han et voldsomt slag i panden og styrtede om, og så vidste han intet mere, før obersten og butleren stod bøjet over ham. Jeg krydsforhørte ham og lod ham gentage alle detaljer, men sagen syntes uomtvistelig korrekt fremstillet.

Natten forløb roligt, og ved frokosten næsten dag meddelte oberst Hisgins mig, at det i et familieråd var blevet bestemt, at det unge pars bryllup skulle fejres snarest muligt. Navnlig havde Parsket varmt tilrådet dette og havde tilbudt at besørge kongebrev etc.; men Beaumont havde ikke villet betro dette til nogen anden og var uopholdelig rejst til London for at få det i orden. Dette kunne kun glæde mig; efter min mening var det nemlig det eneste rigtige at gøre, og jeg besluttede ikke at lade miss Hisgins være uden opsigt, før ja-ordet var udtalt.

I nattens løb havde jeg fået den tanke at optage en række fotografier af miss Hisgins – eller rettere af hendes omgivelser – for at få konstateret, hvorvidt fotografipladen kunne opfatte noget, der lå uden for det menneskelige øjes rækkevidde; I ved,

hvor mange mærkelige resultater jeg i tidens løb har opnået ad denne vej! Dels af denne årsag, og dels for at få et påskud til hele dagen at være i den unge piges nærhed, foreslog jeg hende dette eksperiment, og hun indvilligede hellere end gerne. Følgelig tilbragte vi næsten hele dagen med at gennemvandre huset, og i hvert værelse tog jeg et eller flere billeder af hende.

Til sidst var kun kældrene tilbage, og for ikke at udsætte hende for nogen fare bad jeg obersten og Parsket ledsage os. Det gjorde de også gerne, obersten bevæbnet med en revolver, og Parsket bærende en lampe og et udspændt lærred, der skulle tjene til baggrund for fotografierne. Vi gik alle kælderrummene igennem, uden at der hændte noget, og jeg troede ekspeditionen endt, da Parsket smilende sagde: "Ja, så er der spøgelseskælderen tilbage!" Jeg så en skygge glide over oberstens ansigt ved disse ord.

"Spøgelseskælderen?" spurgte jeg.

"Å! Det er blot et navn, vi har givet den," svarede obersten, "og der har aldrig været tale om spøgeri! Den har i gamle dage været slotsfængsel og ser lidt uhyggelig ud, det er det hele. Men lad os blot komme derned!"

Vi gik gennem en lem i et af kældergulvene, ned ad en smal stentrappe og betrådte "spøgelseskælderen", et begsort, uhyggeligt hul uden vinduer og kun med en smal ventilationskanal op til kælderen ovenover. Jeg skyndte mig at blive færdig, for stedet tiltalte mig absolut ikke, og min sjette sans sagde mig tilmed, at det var "beboet". Jeg lod miss Hisgins stille sig op midt på gulvet, mens hendes fader og Parsket holdt lærredet bag hende, og jeg tændte magniumsbomben. I det samme hørte vi en gyselig lyd, en modbydelig,

gennemtrængende vrinsken, og lyden udsprang et eller andet sted over vort hoved. Jeg skreg øjeblikkelig til obersten og Parsket, at de skulle få miss Hisgins bort. De adlød; jeg skyndte mig efter dem og åndede først op, da jeg havde låset faldlemmen og forseglet den med et pentakel, hvori jeg indskrev Saaamaaa-ritualets første og ottende tegn.

Miss Hisgins blev overgivet til sin moder, og obersten og Parsket gik tilbage til kælderen sammen med mig. Mens jeg låsede lemmen op igen, kom jeg til at se ind i deres ansigter. Oberstens ansigt var fuldstændig fortrukkent og grimet af rædsel, og dette kunne jeg forstå; men til min overraskelse var Parsket, som jeg dog anså for at være en modig mand, fuldstændig dødbleg; hans øjne var slørede, hans underlæbe dirrede, og han rystede over hele legemet af nervøsitet.

Med et ryk trak jeg lemmen til mig og gik som første mand ned ad trappen, og snart stod vi alle tre dernede med lamperne løftet over vore hoveder. Intet! I flere timer undersøgte vi stedet og granskede hver åbning og hver revne, men til ingen nytte. Til sidst måtte vi gå med uforrettet sag, og jeg forseglede lemmen ligesom før. Efter middag fremkaldte jeg fotografierne, og naturligvis tog jeg "spøgelseskælderen" først. Her er det! Der er jo ingen tvivl om, at det er en kæmpemæssig hestehov, der har vist sig over miss Hisgins hoved, og såvel Parsket som jeg var naturligvis meget betaget af dette frygtelige fænomen, Parsket mest. Vi blev enige om intet at sige til den unge pige selv, men kun indvie hendes fader i sagen og så ellers fordoble vor agtpågivenhed. På de andre fotografier viste der sig intet som helst mærkeligt.

Om natten holdt Parsket og jeg vagt, mens obersten og hans hustru opholdt sig inde hos datteren; natten gled imidlertid hen, uden at der skete noget som helst.

Næste formiddag kom der telegram fra Beaumont, at alle formaliteter var i orden, og at han ville komme til Hisgins Lodge ved firetiden om eftermiddagen. Brylluppet blev så fastsat til klokken seks, og der gik straks bud til sognepræsten om at komme op på slottet ved den tid. Naturligvis summede hele huset som en bikube, og på alle ansigter læste man kun idel glæde over, at den unge pige nu snart var uden for fare.

I sidste øjeblik optårnede sig imidlertid hindring på hindring. For det første var Beaumonts tog forsinket, og han kom først klokken halv seks. Dernæst kom der bud fra sognepræsten, at han var kaldt bort; tre gange sendte vi vogn ned efter ham, men han var ikke kommet tilbage, og til sidst blev det så sent, at brylluppet måtte opsættes til næste dag.

Jeg havde på fornemmelsen, at der i denne den sidste nat før miss Hisgins' giftermål ville blive rettet et alvorligt angreb mod hende og hendes fæstemand, og jeg gjorde derfor alt for at beskytte hende.

Jeg beordrede butleren og to bevæbnede skovvogtere til at blive oppe og holde sig parat oppe på butlerens værelse. Jeg anbragte en klokkestreng fra korridoren og op til ham, og så snart jeg ringede, skulle de tre mand uophørlig indfinde sig. Miss Hisgins' værelse oplystes af fire lamper, en i hvert hjørne; sengen var anbragt midt på gulvet inden i det elektriske pentakel, og ved siden af sengen sad den unge piges moder. Lige indenfor den lukkede dør sad obersten og kammerpigen. Ude i korridoren sad Beaumont, mens Parsket og jeg, han med

en dobbeltløbet riffel og jeg med en revolver, sad ved hans side. På korridorvæggen lige overfor døren hang en lampe, og længere nede mod hallen hang ligeledes en lampe, så hele korridoren var oplyst.

Langsomt sneg timerne sig hen, og jeg hørte slotsuret slå elleve, tolv og et. Til sidst blev Parsket så nervøs og ophidset, at han ikke kunne forholde sig rolig, men rejste sig og gik op og ned gennem den lange gang. Jeg så hans ansigt, idet han gik under lampen; det var kridhvidt, hans øjne var halvt lukkede og hans gang slingrende. For at berolige ham rejste jeg mig ligeledes op, skød skoene af mine fødder og gik hen til ham. På vejen kom mit hoved imidlertid i berøring med noget; *det var klokkestrengen!* Jeg rev i den, men der hørtes ikke en lyd.

"Parsket!" hviskede jeg, "klokkestrengen er knækket!"

"Hvad siger De?" gispede han. "Vent lidt, så vil jeg se, hvad der er i vejen." Med disse ord tog han lampen ned fra væggen foran os og gik hen gennem korridoren. Jeg beundrede ham for hans mod, og – hvad der så end hændte siden – jeg beundrer ham endnu; for aldrig har jeg truffet så beslutsom en karakter!

Der gik et stykke tid, men Parsket kom ikke tilbage, og da hørte både Beaumont og jeg pludselig lyden af en hest, der kom galoperende uden for huset. Den kom nærmere og nærmere og standsede til sidst ude på kørevejen, men derefter herskede dyb tavshed. Jeg så klokkerebet hæve sig og vidste, at Parsket nu havde bragt forbindelsen i stand; blot han dog nu snart ville komme tilbage!

Der gik et par minutter, og vi sad med anspændte nerver. *Så kom hesten trampende op ad trappen,* og i det samme faldt lampen henne i korridoren til gulvet og knustes, så der herskede

bælgmørke. Jeg rev i klokkestrengen, rettede mit kamera ned mod trappeåbningen og brændte magniumsbomben af, men det voldsomme lys blændede mig, og jeg kunne intet skelne dernede. Så holdt jeg revolveren foran mig og råbte til oberst Hisgins om at komme ud med en lampe. Jeg hørte ham svare, men i det samme lød en skingrende vrinsken gennem korridoren, og hovslagene nærmede sig, langsomme og grufulde, i det tætte mørke! Endnu engang råbte jeg fortvivlet til obersten om at bringe lys; som svar kom imidlertid kun et skrig fra de tre kvinder og et dundrende brag mod sovekammerdøren, men denne forblev lukket! Den rædselsfulde tanke slog ned i mig, at uhyret var kommet ind i værelset, men i det samme lød den gyselige vrinsken igen, lige ved siden af mig. Jeg rykkede i klokkestrengen, men denne gav efter og jeg faldt baglæns om på gulvet. For tredje gang råbte jeg på obersten, men atter lød blot et dundrende brag mod døren. Jeg greb i lommen og fik fat i en æske tændstikker; jeg tændte fire-fem stykker på en gang, og i det svage lys så jeg et frygteligt syn. Op mod væggen sad Beaumont, stille og stiv; lige foran ham skimtede jeg et kolossalt hestehoved med skinnende vilde øjne, og over hans hoved svævede en kæmpemæssig hov, løftet til slag.

"Beaumont! Pas på! Den er lige ind på Dem!" skreg jeg, halvt vanvittig af rædsel. Så brændte tændstikkerne mine fingre, og der blev dybt mørke, men kun en brøkdel af et sekund. Da knaldede begge løbene af Parskets riffel, som han havde efterladt hos Beaumont, og jeg sekunderede ved at affyre tre revolverskud. I det samme lød den vrinskende lyd, og jeg ramtes af et forfærdeligt slag i hovedet, så jeg tumlede om,

halvt bevidstløs. Et øjeblik lå jeg således og opfattede kun, at sovekammerdøren knustes med voldsomme slag, samtidig med at jeg hørte Beaumont kæmpe som rasende med et eller andet. Jeg kom op og styrtede ham til hjælp, idet jeg greb vildt ud i luften foran mig. Jeg fik fat i noget loddent og håret; men mit greb besvaredes af en frygtelig vrinsken, og jeg fik et nyt slag, der kastede mig til jorden. Idet jeg segnede om, så jeg lys nede i korridoren og hørte nogen komme løbende. Det måtte være Parsket, og med min sidste kraft skreg jeg ud: "Parsket! Parsket!" så luften dirrede om mig. Jeg hørte sovekammerdøren knuses, så en blank sabel lyne i lampelyset derinde fra, – og så besvimede jeg!

Det varede efter oberstens sigende kun nogle sekunder før jeg kom til mig selv igen, og da mødte mine øjne et mærkeligt skue. I sovekammerdøren stod obersten med en blodig sabel i hånden; henne i korridoren stod butleren og de to skovfogeder, og på gulvet foran døren lå Beaumont og brødes med – *Parsket,* hvis pande blødte af et gabende sår. Af spøgelseshesten var intet spor at opdage!

Det var altså Parsket! Jeg fik ham vredet ud af Beaumonts greb og anbragt på stolen, og netop beredte jeg mig til at standse blodet fra hans sår, da der pludselig skete noget over al beskrivelse rædselsfuldt. *Nede fra hallen lød stamp! stamp! af langsomme, tunge trin, der drønede op ad trappen og bevægede sig hen imod os.* Jeg så forvildet på Parsket, for ham kunne det ikke være i dette øjeblik, og slået af rædsel veg vi alle tilbage for det usynlige uhyre, der styrede løs på os. Nærmere og nærmere kom de ubønhørlige, dumpe trin; jeg ruskede fortvivlet i Parsket, og til sidst åbnede han øjnene og stirrede vildt på mig.

Et øjeblik syntes han at være ganske sanseløs, men så opfattede han den gyselige lyd, og et ubeskriveligt udtryk af vanvittig skræk gled over hans blodige ansigt. Med voldsom kraft kastede han mig til side, sprang op og stillede sig i sovekammerdøren, mens han stirrede stift ud i rummet mod det usynlige væsen. Trinnene kom nærmere og nærmere, og til sidst standsede de lige foran Parsket. Jeg så ham samle sig sammen til en voldsom viljesanspændelse; hans øjne lyste som glødende kul, og en ubøjelig hård viljekraft talte ud af hans ansigt og hele skikkelse. Et par minutter var der dyb stilhed, kun afbrudt af en jamrende hulken inde fra soveværelset; så lød det igen stamp! stamp! men nu *fjernede* trinene sig. Langsomt gik de gennem korridoren, ned ad trappen, gennem hallen og ud i parken; til sidst svandt lyden helt bort, og i det samme styrtede Parsket om. Ved hans fald forsvandt den lammelse, der havde bundet vore lemmer; vi løftede ham op – han var død!

Carnacki tav, og vi sad lidt og ventede på forklaringen; men da han vedblev at tie, spurgte jeg til sidst: "Hvorledes hang så hele historien sammen?"

Carnacki syntes pludselig at vågne op, og jeg forstod, at han snarere havde talt med sig selv end fortalt os noget. "Forklaringen," sagde han, "ja, jeg kan ikke forklare det alt sammen, men noget ved jeg, og andet kan jeg tænke mig til.

Det hele bundede i, at Parsket var vanvittig forelsket i sin kusine og nærmest blev sindssyg, da han erfarede hendes forlovelse med Beaumont. I hans syge hjerne opstod så den plan at skræmme eller dræbe sin medbejler, og han besluttede at benytte sig af det gamle sagn om spøgelseshesten. Mens

familien har troet, at han var i London, har han hele tiden opholdt sig i slottets umiddelbare nærhed, og alle fænomenerne med hesten, der galoperede omkring huset, og hvis hovslag genlød ude på brolægningen, har været ham en let sag at fremstille; dertil behøvede han kun at ombinde hestens hove og fjerne ombindingen, hver gang han kom over et sted, hvor sporene ikke ville blive synlige. Det var også ham, der forsøgte at lokke Beaumont ind i forhallens mørke for dér at gøre det af med ham. Selv fænomenet i billardværelset min ankomstaften har han kunnet frembringe ved så simple midler som at gå gennem kælderen og kældergangen under værelset og korridoren og banke i loftet; kun der igennem kan jeg forklare, at lyden gik os lige ind på livet, men holdt op, da den nåede hallens gulv. Længere strakte kældergangen sig nemlig heller ikke! Naturligvis har det også været ham, som på forlovelsesaftenen overfaldt Beaumont i mørket og brækkede hans arm. Han har været optændt af vildt raseri, og hans rasende udbrud kan vel nok i Beaumonts opskræmte øren have lydt som vrinsken! Rigtig fart tog fænomenerne imidlertid først, da Parsket viste sig åbenlyst på slottet, mens ingen kunne tænke sig at nære mistanke til ham. Han overfaldt Beaumont i parken, mens jeg troede, at han var oppe på sit værelse, og til sidst forberedte han et afgørende angreb den sidste nat. Efter at det var mislykkedes for ham at få forhalet kongebrevet – I husker, at han tilbød at tage til London efter det – fik han under et falsk foregivende præsten lokket milevidt ud i landet, så brylluppet måtte opsættes. Mens han vandrede op og ned i korridoren, overskar han klokkerebet og låsede døren af til soveværelset; vi fandt bagefter nøglen i hans lomme. Da han gik

bort under påskud af at ville finde fejlen, tog han den ene lampe med sig og fastgjorde rebet i den anden, så han kunne skaffe mørke, når han ville, og da døren var låset, var det samtidigt umuligt for obersten at komme til hjælp. Dækket af mørket ville han så myrde Beaumont, snige sig bort igen og først optræde, når det hele var forbi. Læg mærke til, hvor snedigt han strammede klokkerebet, så jeg måtte tro, at han var langt borte, mens han faktisk var i vor umiddelbare nærhed! Det bulder mod sovekammerdøren, der fulgte på mine råb til obersten, skyldtes denne selv, som slog dørfyldningen ind og nåede at føre det afgørende slag i rette øjeblik."

"Ja, det er godt nok," indvendte Jessop, "men hesten! Både du og Beaumont så og hørte den, og til allersidst manifesterede den sig jo for jer alle. Hvorledes fremkom det fænomen?"

"Hm! Kan I huske franskmanden Guy Raignac's mærkelige eksperiment i 1899? Han havde den teori, at åndematerialisationer i virkeligheden var mediets eller den mest viljekraftige persons tanker, der tog materiel form, og han beviste det ved under en seance at materialisere et fabeldyr, så vidt jeg husker en basilisk; to af medierne blev for øvrigt dræbt, og han selv slap kun derfra med tabet af sin forstand. Nu var Parsket som sagt en mand med mægtig, ubøjelig viljestyrke, og hadet i hans omtågede hjerne har været så intenst og så grænseløst, at han i de givne øjeblikke ubevidst må have transfigureret sig selv eller af sin onde tanke og hensigt materialiseret det væsen, vi så og hørte som spøgelseshesten. Det lyder ganske vist uhyrligt; men tanker *er* nu ikke blot hjernefunktioner!"

"Du siger *ubevidst*," indskød Arkright, "men har han været ubevidst hele tiden?"

"Nej! Da vi stod i spøgelseskælderen, da gik det op for ham, at han ved sin stadige kredsen om spøgelseshesten havde sat frygtelige kræfter i bevægelse. Husk på hans udseende ved den lejlighed! Han opdagede da, at hans onde tanker ikke mere var afhængige af ham, men endog truede den, han elskede over alt i verden. Den sidste nat, ved I, bemærkede jeg, at han så ud akkurat som dengang; han skulle nemlig føre det sidste slag, og hadet til Beaumont har da fået overhånd, uden at den fare, miss Hisgins ville løbe, er gået op for ham. Da han mærkede, at ondskaben tog magten fra ham, gik han bort, men kom igen i mørket, omskabt til det uhyre, hans onde tanker havde fostret, og først mit sidste, vilde skrig, hvor jeg udråbte hans navn, er trængt ind i hans bevidsthed. I samme nu blev han atter sig selv, og da faldt oberstens sabelhug på hans pande. Gud må vide, hvad der var sket, hvis jeg ikke havde råbt!"

"Men den usynlige hest," vedblev Arkright, "og Parskets død? Var det da ikke selve spøgelseshesten, han dér havde vakt til live?"

"Jo! I husker nok, hvorledes man i længst forsvundne dage sikrede et hus' lykke ved at begrave et dyr levende i dets grundmur? Nuvel! Jeg lod gulvet i spøgelseskælderen bryde op, og da fandt vi … Nej, jeg *vil* ikke tale mere om det! Parsket købte sin elskedes liv ved at opofre sit eget. Med sine sidste kræfter bortmanede han det udyr, han mod sin vilje havde givet liv, og dermed sonede han sin brøde som en mand! Spøgelseshesten er ikke mere, og den vil aldrig mere true nogens liv!"

Det hjemsøgte skib

"Har du set noget til Carnacki for nylig?" spurgte jeg Arkright, da jeg mødte ham i City.

"Nej," svarede han. "han er sikkert ude på et af sine eventyr. En af dagene får vi et kort, hvor han inviterer os til at komme hen til Cheyne Walk 472, og så får vi hele historien. Han er en underlig fyr."

Han nikkede og gik videre. Det var nogle måneder siden vi fire – Jessop, Arkright, Taylor og jeg selv – sidst havde fået en af de sædvanlige indbydelser til at besøge Carnacki og høre om hans seneste sag. Og hvilke historier var det ikke! Fortællinger af alle mulige slags, og sande fra ord til andet, selv om de var fulde at mærkværdige og overnaturlige hændelser, der fik os til at lytte til ham i tavshed og beundring, indtil han var færdig.

Og sært nok ankom der netop den næste morgen et kort, som i afmålte vendinger tilsagde mig at give møde i nr. 472 præcis klokken syv. Jeg var den første, der ankom, Jessop og Taylor fulgte snart efter, og lige før middagen blev serveret, kom Arkright.

Da vi var færdige med at spise, lod Carnacki som sædvanlig røgvarerne gå rundt, satte sig mageligt til rette i sin yndlingslænestol og begyndte straks på den historie, vi vidste, vi var blevet inviteret for at høre.

"Jeg har været på en tur med et godt, gammeldags sejlskib," sagde han uden nogen indledende bemærkninger. "*Jarvee*, som min gamle ven kaptajn Thompson ejer. Det var mest for mit helbreds skyld, jeg rejste, men jeg valgte gamle *Jarvee*, fordi

kaptajn Thompson ofte havde sagt til mig, at der var noget underligt ved hende. Jeg plejede at udfritte ham, hver gang han kom i land, for at få ham til at fortælle mig noget mere om det; men det mærkelige var, at han aldrig var i stand til at sige noget præcist om, hvad der egentlig var så mærkeligt ved skibet. Han virkede altid, som han vidste det, men når det kom til at sætte ord på, hvad han vidste, var det ligesom om han syntes, at enhver form for virkelighed forsvandt for ham. Han endte som regel med at sige, at man "så" ting og sager, og så gøre en eller anden vag gestus. Men længere end som så strakte hans evner ikke til at videregive sin viden om det mærkelige, han mente at have bemærket ved skibet, bortset fra nogle få overfladiske detaljer.

"Man kan ikke holde på et mandskab," sagde han ofte. "De bliver bange, og de ser ting, og de mærker ting. Jeg har mistet flere mænd om bord på hende. De er faldet ned fra rigningen og sådan … du ved. – Hun har fået sig et dårligt rygte." Og så ville han ryste alvorligt på hovedet.

Gamle Thompson var ellers en guttermand i enhver henseende. Da jeg kom om bord, overlod han mig en hel, tom kahyt, som jeg kunne bruge til laboratorium og arbejdsværelse. Han gav tømmermanden ordre om at udstyre kahytten med hylder og forskellige bekvemmeligheder efter mine anvisninger, og i løbet af et par dage havde jeg fået alt mit udstyr – både mekanisk og elektrisk – som jeg havde brugt ved mine tidligere spøgelsesjagter, indskibet og stuvet smukt og ordentligt af vejen; jeg medbragte en hel del instrumenter, da jeg havde tænkt mig at holde mig beskæftiget med grundigt at

undersøge det mysterium, som kaptajnen udtalte sig så sikkert og dog så vagt om.

I de første fjorten dage anvendte jeg mine sædvanlige metoder til at undersøge sagen grundigt og til bunds. Jeg arbejdede med den yderste omhyggelighed, men fandt ikke noget unormalt af nogen art nogetsteds på fartøjet. Hun var et gammelt træskib, og jeg bankede på alle vægge og skotter og målte hver en bjælke fra for til agter, undersøgte enhver gennemgang og forseglede alle luger. Jeg tog disse og mange andre forholdsregler, men da der var gået fjorten dage, havde jeg hverken set noget eller fundet noget.

Den gamle bark var efter alt at dømme, blot en sund, gennemsnitlig gammel skude, der sejlede hyggeligt rundt fra den ene havn til den anden. Og bortset fra en ubestemmelig følelse af, hvad jeg nu kan beskrive som "unormal ro" over hele skibet, kunne jeg ikke finde noget, der kunne fyldestgøre den gamle kaptajns alvorlige og gentagne forsikringer om, at jeg tidligt nok ville få syn for sagn. Dette sagde han tit, når vi gik rundt på dækket sammen; hvorefter han standsede op for at kaste et langt, afventende og halvt frygtsomt blik ud over havet omkring os.

Og så på den attende dag skete der virkelig noget. Jeg havde spadseret op og ned ad dækket som sædvanlig sammen med gamle Thompson, da han pludselig standsede sin gang og så op på mesan-røjlen, der netop var begyndt at slå mod masten. Han kastede derpå et blik på vindposen, skød huen om i nakken og stirrede ud over havet.

"Vinden falder af, Carnacki. Vi får problemer i nat," sagde han. "Kan De se dér?" Han pegede mod luvart.

"Hvilket?" spurgte jeg og stirrede i den retning, han pegede, med en sær lille kildren ned ad ryggen, som skyldtes mere end blot og bar nysgerrighed. "Hvor?"

"Lige ved siden af bjælken der," sagde han. "Lige under solen."

"Jeg kan ikke se noget," svarede jeg efter at have stirret længe på den stadig mere rolige havflade, der allerede var faldet til en glasagtig, rolig flade, nu hvor vinden var døet hen.

"Skygger – dér," sagde den gamle mand og greb sin kikkert.

Han indstillede den og så længe gennem den, så gav han den til mig og pegede. "Lige under solen," gentog han. "Den kommer lige mod os med adskillige knobs fart." Han var mærkværdig rolig og dog mærkede jeg, at han var grebet af en vis ophidselse; jeg greb altså ivrigt kikkerten og stirrede gennem den i den retning, han angav.

Efter omkring et minut så jeg det – en vag skygge på den stille havflade, der syntes at bevæge sig hen imod os. Et øjeblik stirrede jeg fascineret på det, hvert øjeblik rede til at sværge på, at jeg intet kunne se, og samtidig sikker på, at der virkelig var noget derude på vandet, som tilsyneladende bevægede sig hen mod skibet.

"Det er kun en skygge, kaptajn," sagde jeg endelig.

"Netop, mester," svarede han bare. "Prøv at kaste et blik nordud over agterskibet." Han sagde dette ganske stille, som en mand taler, når han sikker på sig selv og som står overfor noget, han har oplevet før, men som hensætter hans virkelighedsfølelse i dyb og vedvarende uro.

Efter kaptajnens anvisning vendte jeg mig om og rettede kikkerten mod nord. Jeg søgte i nogen tid, drejede mit forstærkede blik frem og tilbage og det grå hav.

Og så fandt jeg denne ting i kikkerten – et eller andet vagt, en skygge på vandet, og denne skygge lod til at bevæge sig hen mod skibet.

"Det er underligt," mumlede jeg, med en sær lille følelse bagerst i struben.

"Og se nu mod vest, mester," sagde kaptajnen, stadig på denne mærkeligt stille måde.

Jeg så mod vest, og efter nogen tid fandt jeg den – en tredje skygge, der syntes at bevæge sig over havet, mens jeg iagttog den.

"Min Gud, kaptajn!" udbrød jeg, "hvad betyder dette?"

"Ja, det er jo netop det, jeg gerne vil vide, mester," sagde kaptajnen. "Jeg har set det før, og af og til har jeg troet, at jeg måtte være blevet gal. Sommetider er de klart synlige, andre gange næppe til at ane; sommetider ligner de noget levende, andre gange forekommer de mig ikke at være andet end tåbelige fantasier. Synes De nu, at det er så mærkeligt, at jeg ikke kunne sige Dem noget mere præcist om det?"

Jeg svarede ikke, for jeg stirrede nu forventningsfuldt mod syd over forenden af barken. Langt ude i horisonten opfangede min kikkert et eller andet mørkt og vagt på havoverfladen, en skygge, der syntes at blive mere og mere fast.

"Min Gud!" mumlede jeg igen. "Dette er virkeligt. Dette …" Jeg vendte mig igen mod øst.

"Ja, de kommer fra alle fire verdenshjørner, ikke sandt?" sagde kaptajn Thompson og blæste i sin fløjte.

"Tag røjlen ind," sagde han til styrmanden, "og bed en af gutterne om at sætte lanterne i vantjernene. – Og få folkene ned

i god tid før det bliver mørkt," sluttede han, idet styrmanden forsvandt for at udføre ordrerne.

"Jeg sender ikke nogen til vejrs i nat," sagde han til mig. "Jeg har mistet folk nok på den måde."

"Det er måske trods alt kun skygger, kaptajn," sagde jeg, mens jeg stadig så alvorligt ud på den fjerne grå skygge mod øst. "En tågebanke eller en lavtliggende sky." Men selv om jeg sagde det, troede jeg ikke på, at det virkelig var tilfældet. Og hvad angik gamle kaptajn Thompson, gjorde han sig ikke den ulejlighed at svare, men greb efter sin kikkert, som jeg gav ham.

"De bliver tyndere og forsvinder, når de kommer nærmere," sagde han så. "Jeg ved det, jeg har set dem ofte nok før. De ligger tæt rundt om skibet snart, men hverken De eller jeg vil kunne se dem, og heller ikke nogen andre, men de er der. Jeg ville ønske det var morgen. Det ville jeg virkelig!"

Han havde givet mig kikkerten tilbage, og jeg stirrede skiftevis på skyggerne, der alle stadig kom nærmere. Det var, som kaptajn Thompson havde sagt. Efterhånden som de kom nærmere, lod de til at sprede sig og blive tyndere og var nu så spredte, at jeg let kunne have forestillet mig, at det blot var fire små stumper af grå skyer, der udvidede sig ganske naturligt, indtil de blev umærkelige og usynlige.

"Jeg ville ønske, jeg også havde taget bramsejlene ind," bemærkede den gamle. "Men det er ikke til at tænke på at sende nogen op i nat; ikke, hvis det ikke er virkelig nødvendigt." Han forlod mig for at gå hen og kigge på barometeret i skylightet. "Spejlblank," mumlede han, da han kom tilbage, tilsyneladende tilfreds med dette.

Nu var hele besætningen kommet ned på dækket, og natten faldt på. Jeg iagttog de sære skygger, der opløste sig, som de kom nærmere.

Men som jeg gik frem og tilbage på agterskibet med gamle kaptajn Thompson, kan I nok forestille jer, hvordan jeg efterhånden havde det. Jeg greb mig ofte i at stirre bagud med et hastigt, rykvist blik; for det forekom mig, at der i de forhæng af tusmørke, der lå lige bag skanseklædningen måtte være en eller anden vag, fantastisk ting, der så ind over skibet.

Jeg udspurgte kaptajnen på tusind forskellige måder, men kunne ikke få meget mere ud af ham, end jeg allerede vidste. Det var, som om han ikke var i stand til at give den viden, han havde, videre til andre, og jeg kunne ikke spørge andre, for hele det øvrige mandskab var nylig påmønstret, selv styrmændene. Og dette var i sig selv en bemærkelsesværdig kendsgerning.

"De får at se, mester," var det omkvæd, kaptajnen parerede alle mine spørgsmål med, så det ligefrem begyndte at se ud, som om han nærmest frygtede for at give noget som helst, han vidste, udtryk i ord. Men en gang, da jeg netop havde vendt mig brat med en nervøs følelse af, at der var noget lige bag mig, sagde han ganske roligt: "Der er ikke noget at frygte, mester, ikke så længe De er på dæk og i lyset." Hans opførsel var ganske usædvanlig ved den måde, hvorpå han accepterede vor stilling. Han lod ikke til at nære nogen personlig frygt.

Natten gik roligt indtil omkring klokken elleve, da der pludselig og uden mindste varsel stod et stormstød ind over fartøjet. Der var noget monstrøst og unormalt ved denne vind; det var som om en eller anden magt brugte elementerne til sit eget djævelske formål. Men kaptajnen tog det roligt. Roret blev

lagt om, og sejlene blafrede i vinden. Bramsejlene løsnede sig og faldt ned, og derpå også de øverste topsejl. Men stadig brølede vinden over os, og druknede næsten sejlenes brag i natten.

"De bliver flået i stumper!" brølede kaptajnen i mit øre for at overdøve vinden. "Der er ikke noget at gøre ved det. Jeg sender ingen op i nat, hvis hun ikke ligefrem er ved at gå fra hinanden. Det bekymrer mig."

I næsten en time, lige til det slog otte glas ved midnat, viste vinden ingen tegn på at ville stilne af, men blæste stadig voldsommere op. Og hele den tid gik skipperen og jeg frem og tilbage på agterdækket, mens han fra tid til anden stirrede nervøst op gennem mørket efter sejlene, der stadig slog og blafrede.

Jeg selv kunne ikke andet en stirre rundt omkring mig igen og igen i den mere end sædvanligt mørke nat, som skibet syntes at være fast indhyllet i. Selve følelsen og lyden af vinden indgød mig en konstant rædsel, for der syntes at brede sig en unaturlighed i selve den atmosfære, der omgav os. Men hvor meget af dette der skyldtes mine overspændte nerver og ophidsede fantasi, kan jeg ikke sige. Trods alle mine erfaringer var jeg aldrig stødt på noget, der blot lignede, hvad jeg følte og udholdt under denne mærkværdige storm.

Ved otte glas, da den næste vagt kom på dæk, blev kaptajnen nødsaget til at sende alle mand op for at sikre sejlene, da han var begyndt at frygte for, at masterne ville gå overbord, hvis han tøvede længere. Det blev gjort, og barken blev roligere.

Men selv om dette forehavende blev heldigt gennemført, blev kaptajnens frygt gjort til virkelighed på en forfærdelig måde,

for da folkene var på vej op i rigningen lød der høje skrig og råb deroppefra, og et øjeblik efter lød der et brag på dækket, omgående efterfulgt af endnu et.

"Min Gud! To af dem!" råbte kaptajnen, idet han greb en lygte fra nathuset. Vi ilede ned på dækket. Det var, som han sagde. To af besætningen var faldet, eller – tænkte jeg – blevet kastet ned deroppefra og lå nu stille på dækket. Over os hørte jeg nogle få svage råb i mørket fulgt af en mærkværdig stilhed, når man ser bort fra vindens konstante brølen, hvis fløjten og hylen i rigningen kun understregede den fuldstændige, ængstelige tavshed hos folkene deroppe. Så opdagede jeg, at de hurtigt og ilsomt, den ene efter den anden, kom ned, hastigt sprang ned fra rigningen og stillede sig rundt om de to faldne mænd med udbrud og spørgsmål, der dog straks svandt hen i ny tavshed.

Og hele tiden var jeg mig den mest mærkværdige følelse af nedtrykthed og ængstelse og frygtsom forventning bevidst, for det forekom mig, dengang jeg stod ved siden af de døde under denne unaturlige vind, som om en ond magt udfyldte natten om skibet, og nye rædsler var nært forestående.

Den følgende morgen var der en højtidelig lille gudstjeneste, ganske enkel og simpel, men alligevel smuk og fyldt med ærefrygt, og de to mænd, der var faldet ned, blev vippet i havet fra et lugedæksel og forsvandt ud af syne. Idet jeg iagttog dem, som de forsvandt i det blå dyb, fik jeg en idé, og jeg brugte en stor del af eftermiddagen på at tale med kaptajnen om den, hvorpå jeg tilbragte resten af tiden indtil solnedgang med at opstille noget af mit elektriske udstyr. Så gik jeg på dæk og gennemgik alting nøje. Aftenen var smuk og rolig og ideel til det eksperiment, jeg havde i tankerne, for vinden var døet hen

med en mærkværdig pludselighed efter de to mænds død, og søen havde været spejlblank hele denne dag.

Jeg mente, at årsagen til de vage, men bemærkelsesværdige manifestationer, jeg havde bevidnet aftenen før, var uløseligt forbundet med de to sømænds død, hvilket også kaptajn Thompson var overbevist om.

Jeg troede, at oprindelsen til disse fænomener havde en mærkelig, men fuldt forståelig årsag, nemlig det fænomen, som teknisk benævnes "tiltrækkende vibrationer". Harzam peger i sin monografi "Tvungne hjemsøgelser" på, at den slags ufravigelig fremkaldes af "tvungne vibrationer", dvs. midlertidige vibrationer, som opstår af en eller anden ydre årsag.

Det vil føre for vidt at følge dette videre i en beretning som denne, men det var efter en længere overvejelse af disse ting, at jeg havde besluttet at gøre nogle eksperimenter for at se, om jeg ikke kunne frembringe en modsatrettet eller "frastødende" vibration, noget som Harzam havde haft held med ved tre forskellige lejligheder, og som jeg selv har haft delvis succes med en enkelt gang, hvor det kun slog fejl på grund af mit ufuldstændige udstyr.

Som jeg sagde før, kan jeg ikke forfølge dette emne videre i en kort beretning som denne, og for øvrigt tror jeg heller ikke, at det ville være af interesse for jer, som kun værdsætter den chokerende og mystiske side af mine undersøgelser. Men jeg har sagt nok til at vise jer grundlaget for min tankerække og gøre jer i stand til følge mine forhåbninger og forventninger til det, jeg håbede ville være "frastødende" vibrationer.

Derfor var det, at kaptajnen og jeg begyndte at holde udkig efter skyggerne, da solen var sunket til under ti grader fra horisonten. Nu opdagede jeg, lige under solen, den samme mærkelige fremkomst af noget gråt, der bevægede sig, ligesom det jeg havde set den foregående aften, og næsten samtidig fortalte kaptajn Thompson mig, at han så det samme mod syd.

I nord og øst bemærkede vi det samme fænomen, og jeg satte straks mit elektriske udstyr til for at sende en mærkelig, frastødende kraft ud mod de svage, fjerne, mystiske skygger, der bevægede sig uophørligt frem fra det fjerne mod vort fartøj.

Tidligere på aftenen havde kaptajnen taget alle de øverste sejl ind, for som han sagde: så længe denne stilhed varede, ville han ikke risikere noget. Efter hvad han sagde, var det altid ved roligt vejr, de mærkværdige manifestationer lod sig se. Og i dette tilfælde havde han virkelig ret, for en voldsom stormvind ramte skibet på mellemvagten, og rev det øverste stag med sig.

Da den kom, lå jeg og hvilede på en kistebænk i kahytten, men jeg ilede op på dækket, da fartøjet hældede sig under vindens enorme kraft. Luftpresset var overvældende og stormens brøl øredøvende. Og over det hele, gennem det hele følte jeg et eller andet unormalt, truende, som satte mine nerver på højkant på en højst ubehagelig måde. Denne *ting* var ikke naturlig.

Men selv om vinden havde taget foretopsejlet, blev ingen sendt op.

"Lad den tage dem alle!" sagde gamle kaptajn Thompson. "Jeg ville have taget alt ind, lige til de bare master, hvis det kun stod til mig!"

Fra dette tidspunkt blev jeg på dækket og vandrede frem og tilbage sammen med skipperen, mens jeg ofte standsede op for at se ud over det oplyste hoveddæk. Det var ved en af disse lejligheder, jeg så noget mærkværdigt. Det var som en vag flimren af en umulig skygge mellem mig og det hvide, velskurede dæk. Men mens jeg stirrede på det, var det væk igen, og jeg kunne ikke med sikkerhed sige, om jeg havde set noget som helst.

"Det var tydeligt nok at se, mester," hørte jeg kaptajnens stemme ved siden af mig. "Jeg har kun set det en gang før, og på den rejse mistede vi halvdelen af besætningen. Vi må hellere sætte kurs hjemefter, tror jeg. Ellers ender den nok med at slå hende til vrag."

Den gamle mands ro forvirrede mig næsten lige så meget som den bekræftelse, hans bemærkning gav mig på, at jeg virkelig havde set noget unormalt mellem mig selv og dækket otte fod under os.

"Herregud, kaptajn Thompson," udbrød jeg, "dette er jo ligefrem djævelsk!"

"Netop," sagde han. "Som jeg sagde, mester, De skulle nok få at se, hvis De ventede. Og dette er ikke engang halvdelen af det. Bare vent til De ser dem ligesom små sorte skyer ud over havet hele vejen rundt om skibet og når de forfølger os. Men jeg har nu kun set dem om bord én gang før. Det er nok sket med os."

"Hvad mener De?" spurgte jeg. Men selv om jeg udspurgte ham flere gange, kunne jeg ikke få noget tilfredsstillende svar ud af ham.

"De får at se, mester. Vent bare. Det er en sær én." Og det var så nogenlunde så langt hans forsøg på at oplyse mig gik.

Resten af vagten stod jeg og lænede mig ud over rækværket på agterdækket, mens jeg stirrede ned på hoveddækket og af og til sendte et hurtigt blik bagud. Kaptajnen var atter begyndt sin regelmæssige gang frem og tilbage på agterdækket, men af og til kom han hen til mig og spurgte mig roligt, om jeg havde set mere til *dem*. Flere gange så jeg det svage omrids af *noget* drive ind i lyset fra lanternerne og en slags bølgen i luften her og der som om der havde været en svag bevægelse, noget der var halvt synligt et øjeblik og væk igen, før min hjerne kunne opfatte noget som helst afgørende.

Hen mod slutningen af vagten så både kaptajnen og jeg noget meget usædvanligt. Han var netop kommet hen til mig og stod lænet op ad rækværket ved siden af mig. "Der er én til der," bemærkede han på sin rolige måde, idet han skubbede til min arm og nikkede over mod bagbords side af hoveddækket, et par meter til venstre for os.

I den retning, han angav, var der en svag, mat skygge, der så ud som om den hang i luften omkring en fod over dækket. Den blev mere synlig, og der kom efterhånden bevægelse i den og en konstant, olieagtig hvirvel fra midten og udefter. Tingen udvidede sig til flere fod i tværmål; man kunne se skibets oplyste planker svagt igennem den. Bevægelse fra midten og udefter var nu meget tydelig, indtil hele den mærkværdige form blev sort og mere fast, så at dækket nedenunder efterhånden var skjult.

Men netop som jeg stirrede med den mest intense interesse, gik der ligesom en fortyndende bevægelse over tingen, og næsten fra det ene øjeblik til det andet var den opløst og der var ikke andet at se end en vag, rund form af en skygge, der hang

mellem os og dækket nedenunder. Også denne fortyndedes gradvist og forsvandt, og vi stod begge tilbage og stirrede ned på et stykke dæk, hvor planker og mellemrum kunne ses tydeligt i lyset fra lanternerne, der nu hver aften blev ophængt i vantjernene.

"Det var ret sært, det der, mester," sagde kaptajnen eftertænksomt, idet han ledte efter sin pibe. "Ret sært." Så tændte han pigen og begyndte igen at gå frem og tilbage på dækket.

Kalmen varede en uge, hvor søen lå spejlblank, og hver nat gentog den voldsomme stormvind sig uden varsel, så at kaptajnen sørgede for at få alting surret ved solnedgang og ellers ventede tålmodigt på, at der atter kom en god passat.

Hver aften eksperimenterede jeg videre med mine forsøg på at opsætte "frastødende" vibrationer, men uden resultat. Jeg er ikke sikker på, om jeg burde sige, at mine forehavender var uden resultat, for kalmen blev lidt efter lidt mere og mere unaturlig og vedvarende, mens havet stadig mere lignede en slette af glas, der af og til svulmede med en lav, olieagtig rullen. For resten var der om dagen en så dyb stilhed, at det føltes uvirkeligt, for ikke så meget som én søfugl kom i sigte, og skibets bevægelser var så umærkelige, at de næppe engang kunne vedligeholde den konstante knagen fra spanter og spær, som ellers er det almindelige akkompagnement til vindstille.

Havet forekom mig nu at være blevet et symbol for trøstesløshed og øde, så at der ikke mere fandtes nogen kendt verden, men kun ét stort ocean, der bredte sig uendeligt i alle retninger. Om nætterne blev de mærkværdige storme stadig mere voldsomme, så det sommetider syntes som om planker og

spær ville blive flået ud af fartøjet, men heldigvis skete der ingen skader af denne art.

Som dagene gik, blev jeg mere og mere overbevist om, at mine eksperimenter faktisk gav nogle meget præcise resultater, omend de modsatte af dem, jeg ønskede at frembringe, for hver aften ved solnedgang viste der sig en slags grå sky, der lignede let røg, langt borte i alle verdenshjørner næsten umiddelbart efter, at jeg havde igangsat vibrationerne, med det resultat at jeg afstod fra længerevarende forsøg og i stedet forsøgte mig med nogle flere, kortere eksperimenter.

Endelig, efter at vi havde udholdt denne tingenes tilstand i en uge, havde jeg en lang samtale med gamle kaptajn Thompson, og han gav sit samtykke til, at jeg gennemførte et dristigt eksperiment af længere varighed fra ende til anden. Jeg ville holde vibrationerne i gang for fuld kraft fra kort før solnedgang og indtil morgenen gryede, og nøje nedskrive resultaterne undervejs.

Og med dette formål gjorde jag alting rede. De øverste dele af masterne blev taget ned, alle de øvrige sejl surrede, og alt over dæk blev sikret. Et drivanker blev lagt ud fra forstavnen i et langt kabel. Dette var for at sikre, at fartøjet stod op i vinden, hvis et af de mærkelige stormstød skulle ramme os fra siden i løbet af natten.

Sent om eftermiddagen blev folkene sendt under dæk med besked om, at de kunne underholde sig, som de havde lyst til, tørne ind eller hvad andet, de ville, men at de ikke måtte komme på dæk i løbet af natten, uanset hvad der skete. For at sikre dette, blev døre og luger låst. Derefter tegnede jeg det første og det ottende tegn af Saaamaaa-ritualet over for

hinanden på dørstolperne og forbandt dem med tredobbelte tråde, der var krydsede for hver syvende tomme. – Du er gået dybere i magiens videnskab end jeg, Arkright, så du ved, hvad det betyder. Derefter førte jeg en elektrisk ledning hele vejen rundt om forskibet og forbandt den med mit maskineri, som jeg havde stillet op i sejllageret agterude.

"Under alle omstændigheder," forklarede jeg kaptajnen, "løber De næppe anden fare end den, vi kan forvente i form af et vældigt stormstød. Den virkelige fare vil være for den, der 'blander sig'. Vibrationernes 'spor' vil danne en slags 'glorie' rundt om apparatet. Jeg må nødvendigvis være her for at kontrollere det, og den risiko er jeg villig til at løbe, men De må hellere gå ned i Deres kahyt, og styrmændene må gøre det samme."

Den gamle kaptajn nægtede dette, og de tre styrmænd bad om tilladelse til at "se på løjerne". Jeg advarede dem alvorligt om, at der kunne opstå en højst ubehagelig og uafvendelig fare, men de ville løbe risikoen, og jeg siger jer, at jeg bestemt ikke var ked af at have selskab.

Jeg gik altså i gang og fik dem til at hjælpe, hvor det behøvedes, og snart havde jeg alt mit udstyr klart. Så førte jeg mine ledninger op gennem skylightet fra kahytten og satte vibratoren op, idet jeg skruede den fast i agterdækket.

Jeg fik de tre styrmænd og kaptajnen til at sætte sig tæt sammen og advarede dem mod at gøre nogen som helst bevægelse, ligegyldigt hvad der skete. Derpå begyndte jeg at arbejde og tegnede med kridt en pentakel rundt om os alle sammen, inklusive mit apparatur. Derpå skyndte jeg mig at få opstillet mit *elektriske* pentakel omkring os, for det var næsten

blevet tusmørke. Så snart dette var gjort, satte jeg strøm til de lufttomme glasflasker, og straks skinnede det blege, sygelige skær omkring os, koldt og uvirkeligt i det sidste aftenlys.

Straks derefter startede jeg vibrationerne og satte mig ved siden af kontrolbrættet. Her udvekslede jeg et par ord med de andre, og advarede dem igen om, at ligegyldigt hvad de så eller hørte, måtte de ikke forlade pentaklet, hvis de havde deres liv kært. De nikkede til dette, og jeg vidste, at de var fuldt ud bevidste om den ukendte fare, vi udsatte os for.

Så satte vi os ned og ventede. Vi havde alle olietøj på, for jeg forventede, at eksperimentet ville få elementerne til at opføre sig på en højst mærkværdig måde, og således var vi nu rede til at gå natten i møde. Én anden ting, jeg var omhyggelig med, var at indsamle alle tændstikker fra de andre, så at ikke en skulle forglemme sig og tænde sin pibe, for lysstråler er "stier" for visse af de overnaturlige magter.

Jeg afsøgte hele horisonten gennem en søkikkert. Hele vejen rundt, men mange mil borte i aftenskumringen, syntes der at ligge en mærkelig, vag mørkning over havoverfladen. Denne blev efterhånden mere tydelig, og nu forekom det mig, at der lå en let, lavtliggende tåge langt borte rundt om skibet. Jeg iagttog den nøje, og kaptajnen og styrmændene gjorde det samme gennem deres kikkerter.

"Kommer mod os med flere knob, mester," sagde den gamle dæmpet. "Det her kalder jeg at lege med Helvede. Jeg håber bare, det går godt." Andet sagde han ikke, og derefter var der fuldkommen tavshed fra ham og de øvrige i de mærkværdige timer, der fulgte.

Som natten faldt over havet, kunne vi ikke mere se den underlige kreds af tåge, der kom mod os, og i nogen tid sad vi i intens, trykkende stilhed alle fem, tavse og stirrende i den elektriske pentakels blege glød.

Lidt efter kom der nogle sære, lydløse lyn. Med "lydløse" mener jeg, at skønt lynene lod til at være tæt på, og oplyste hele havet omkring os, var der ingen torden; ejheller – forekom det mig – var lynene virkelige. Det er måske noget mærkeligt noget at sige, men det beskriver meget godt mine indtryk. Det var, som om jeg så en gengivelse af lyn, og ikke nogen virkelig, fysisk elektrisk udladning. Jeg bruger naturligvis ikke dette udtryk i dets tekniske forstand.

Pludselig gik der en mærkelig skælven gennem fartøjet fra for til agter, som så straks døde hen igen. Jeg så forud og bagud og derefter på de fire mænd, der stirrede tilbage på mig med en slags stum, halvt frygtsom undren, men ingen sagde noget. Der gik omkring fem minutter uden en lyd, andet end den svage summen fra mit apparatur og intet at se nogetsteds ud over de lydløse lyn, der gentog sig igen og igen, lyn på lyn, og oplyste havet hele vejen rundt om fartøjet.

Så indtraf der en højst forunderlig ting. Den mærkelige skælven gik atter gennem skibet og døde hen. Den blev umiddelbart efterfulgt af en slags bølgende bevægelse i fartøjet, først fra for til agter, så fra side til side. Jeg kan ikke give jer nogen bedre forestilling om denne mærkelige bevægelse på det glasagtige hav, end at sige, at det var netop sådan en bevægelse, der kunne opstå, hvis en usynlig kæmpe havde løftet fartøjet op og leget med hende, vippet hende fra frem og tilbage i en bestemt, sær og temmelig kvalmende rytmisk bevægelse. Dette

varede vel omkring to minutter, så vidt jeg kunne regne ud, og sluttede med, at skibet blev rystet op og ned adskillige gange, hvorpå der igen kom den samme skælven som før, og så stilhed.

En fuld time må være passeret, hvor jeg ikke observerede noget, undtagen at skibet blev rystet lidt et par gange, og at der den anden gang påfulgte en dæmpet gentagelse af den mærkelige bølgebevægelse. Dette varede dog kun et par sekunder, og bagefter var der kun den unormale, trykkende nattestilhed, kun afbrudt fra tid til anden af de lydløse lynglimt. Under alt dette gjorde jeg mit bedste for at holde øje med havet og atmosfæren omkring skibet.

En ting var tydelig, nemlig at den omgivende mur af uklarhed var trukket nærmere til skibet, så at de stærkeste lyn nu kun viste åbent hav en kvart sømil rundt om os. Længere væk forsvandt udsigten i et mørke uden nogen dybde, men alligevel uden evne til at standse blikket på nogen bestemt afstand, så at man ikke vidste sikkert, om der var noget derude eller ej, kun at synet blev begrænset af et eller andet fænomen, der skjulte havet længere borte fuldstændigt. Kan I forstå, hvad jeg mener?

De mærkelige, lydløse lyn blev stadig mere klare og kom stadig oftere. Dette vedblev, indtil de næsten gik ud i ét, så at den nærmestliggende havflade kunne iagttages næsten uden afbrydelse. Men lynenes klarhed syntes ikke at have nogen magt til at dæmpe det blege lys af de underlige stumper af gløder, der nu kredsede i tavse flokke omkring os.

Det var omkring dette tidspunkt, jeg blev opmærksom på en mærkværdig fornemmelse af åndeløshed. Hvert åndedrag syntes at blive inddrukket med besvær og snart endog med en

følelse af ligefrem lidelse. De tre styrmænd og kaptajnen åndede i sære små gisp og den svage summen af vibratoren syntes at komme langt borte fra. For resten lå stilheden nu så tæt, at den gjorde sig bemærket som en dump, bedøvende smerte på hjernen.

Minutterne gik langsomt, og så opdagede jeg pludselig noget nyt. Der flød grå ting rundt i luften omkring skibet, der var så vage og dæmpede, at jeg i begyndelsen ikke var sikker på, om jeg overhovedet så noget som helst, men lidt efter kunne der ikke mere være nogen tvivl om, at de var der.

De viste sig efterhånden klarere i lynenes konstante lys, og blev mørkere og mørkere, samtidig med at de forøgede deres størrelse synligt. De syntes kun at stå nogle få fod over havoverfladen og antog lidt efter lidt puklede former.

I omkring en halv time, der forekom os uendelig meget længere, iagttog jeg disse sære pukler, som små høje af sorthed, der flød lige over vandfladen og bevægede sig rundt og rundt om fartøjet i en langsom, evig cirklen, som fik mig at føle mig, som om jeg befandt mig i en drøm.

Endnu noget senere opdagede jeg endnu en ting. Hver af disse store, vage høje var begyndt at vibrere, mens de bevægede sig rundt om os. Jeg var opfattede, at den samme vibrerende bevægelse på samme tid blev overført til fartøjet, til at begynde med så svagt at jeg ikke var sikker på, om hun overhovedet bevægede sig.

Skibets bevægelser steg til en konstant vippen, først forenden, så agterenden, som om hun var gjort fast midtskibs. Dette holdt så op, og hun faldt til ro på en støt køl under en

serie sære ryk, som om hendes vægt blev gradvist sænket ned mod vandets modsatte tryk.

Pludselig ophørte lynene og vi sad i absolut mørke, bortset fra den blege, svage glød fra det elektriske pentakel og den vage summen fra apparaturet, der lød som kom den langt borte fra til højre for os. Kan I forestille jer alt dette – vi fem, der sad der anspændte og vagtsomme og spekulerende på, hvad der nu ville ske.

Det begyndte blidt – et lille ryk opad til styrbords side af fartøjet, så et nyt ryk, et tredje, og hele skibet begyndte at hælde tydeligt til bagbord. Det fortsatte med en slags langsom, rytmisk vippen med underligt regelmæssige pauser mellem rykkene, og pludselig indså jeg, at vi var i virkelig fare, for *fartøjet var ved at blev vendt på hovedet* af en eller anden enorm kraft, i denne nats fuldkomne stilhed og mørke.

"Min Gud, mester, stands det!" hørtes kaptajnens stemme, hastig og meget hæs. "Hun er væk om et øjeblik! Hun er væk!"

Han havde lagt sig på knæ og stirrede omkring sig og greb ud efter dækket. Styrmændene greb også frem for sig efter dækket med håndfladerne for at forhindre, at de gled ned at den stejle skråning. I dette øjeblik vippede fartøjet en sidste gang og dækket rejste sig i vejret næsten som en mur. Jeg greb ud efter kontakten på vibratoren og vippede den.

Straks blev dækkets vinkel mindre, idet fartøjet rettede sig flere fod med et ryk. Denne bevægelse fortsatte med små rytmiske ryk, indtil skibet atter lå vandret.

Og mens hun rettede sig op, følte jeg en forandring i atmosfærens anspændthed og hørte en voldsom støj langt borte til styrbord. Det var den brølende lyd af vind. Et vældigt

lynglimt blev fulgt af andre, og tordenen bragede uafbrudt løs over os. Lyden af vinden fra styrbord steg til en høj hylen og nærmede sig til os gennem natten. Så holdt lynene inde, og tordenens dybe rullen tabte sig i vindens nærmere lyd, der nu kun var en sømil borte og skreg og brølede uhyggeligt. Den skingrende hylen kom over os ud af mørket og overdøvede enhver anden lyd. Det var, som om al denne nat på den side af fartøjet var en gigantisk klint, der sendte høje, uhyrlige ekkoer ned over os i natten. Det er en sær ting at sige, det ved jeg, men det kan måske hjælpe jer til at få en fornemmelse af det; for det beskriver ganske nøjagtigt, hvordan jeg følte det dengang – den sære, tomme genlyd over os, og al tomheden fyldt med lyd. Forstår I? Det var højst usædvanligt, og der et eller andet storslået over det hele, som om man pludselig stod på tærsklen til en eller anden uhyre, tabt verden.

Så ramte vinden os, og lammede os med sin lyd og kraft og voldsomhed. Vi var ved at kvæles og var halvt lammede. Fartøjet lagde sig på sin bagbords side alene ved trykket fra vinden på de nøgne master og side. Hele natten var én hylen, og skummet brølede og sneede ned over os i tonsvis. Jeg har aldrig oplevet noget lignende. Vi blev alle kastet omkring på agterdækket, søgte at holde fast i hvad som helst, vi kunne få fat i, mens pentaklet blev smadret til atomer, så vi befandt os i fuldstændigt mørke. Stormen havde slået ned på os.

Hen mod morgen stilnede stormen af, og næste aften sejlede vi for en smuk brise; men pumperne måtte til stadighed holdes i gang, for vi var sprunget temmelig alvorligt læk; det viste sig at være så slemt, at vi måtte gå i bådene to dage senere. Imidlertid blev vi samlet op af et andet skib samme aften, så det

varede kun kort. Hvad *Jarvee* angår, så ligger hun nu sikkert på bunden af Atlanten, og der må hun helst blive liggende for evigt.

Carnacki holdt inde og bankede sin pibe ud.

"Men du har ikke forklaret ..." protesterede jeg. "Hvorfor var hun sådan? Hvad gjorde hende anderledes end andre skibe? Hvorfor kom disse skygger og ting til hende? Hvad mener du?"

"Jo," svarede Carnacki, "efter min mening var hun et 'fokus'. Det er et teknisk udtryk, som jeg bedst kan forklare ved at sige, at hun besad den 'attraktive' eller tiltrækkende vibration, som fik hende til at trække enhver åndelig bølge i nærheden til sig, meget lig et medium. Hvorledes denne 'vibration' opstår – for atter at bruge et teknisk udtryk – er naturligvis kun noget, man kan gætte om. Hun kan have udviklet den gennem flere år, takket være nogle gunstige omstændigheder, eller den kan have været i hende ('om hende' er måske et bedre udtryk) fra den dag, hendes køl blev lagt. Jeg mener, at den retning hun lå i under bygningen, de atmosfæriske forhold, elektriske spændinger, selve de hammerslag og den tilfældige sammensætning af byggematerialer – alt sammen har kunnet bidrage til det. Og det er kun de ting, vi kender til. Det er formålsløst at prøve at spekulere på det uendelige ukendte ved en sådan kort samtale som denne.

Jeg vil gerne erindre jer om min idé om, at visse former for spøgerier kan have deres oprindelse i 'tiltrækkende vibrationer'. En bygning eller et skib – som jeg netop pegede på – kan udvikle 'vibrationer', ligesom sammensætningen visse materialer under de rette vilkår vil generere en elektrisk strøm.

Det er unyttigt at spekulere videre i denne retning. Jeg er mere tilbøjelig til at erindre jer om, at et glas vil vibrere, når en bestemt tone anslås på et klaver, og standse alle jeres bekymrede spørgsmål med et simpelt, lille, ubesvaret: Hvad er elektricitet? Når vi har fundet ud af det, er det måske tid til at tage det næste skridt. Vi spekulerer endnu kun på kysten af et mærkværdigt mysteriets land. Og i så tilfælde tror jeg, at det næste og bedste skridt for jer vil være at komme hjem i seng.

Og med denne kortfattede afslutning, fulgte Carnacki os ud i den stille kulde på Embankment, med et hjerteligt svar på enhver af vore forskellige afskedshilsener.

Ornen

Vi var færdige med middagen, og Carnacki havde trukket sin store stol hen til kaminen og tændt sin pibe.

Jessop, Arkright, Taylor og jeg havde hver for sig indtaget vore yndlingsstillinger og ventede på, at Carnacki skulle begynde.

"Hvad jeg vil fortælle jer nu, skete i værelset her ved siden af," sagde han, efter i nogen tid at have sendt røgskyer til vejrs. "Det var en rædselsfuld oplevelse. Det var dr. Witton, som først gjorde mig opmærksom på det. Vi havde slået en sludder af over en pibe henne i klubben over en artikel i *Lancet*, og Witton bemærkede, at han netop havde oplevet noget lignende hos en mand ved navn Bains. Jeg var straks interesseret. Det var et tilfælde af, hvad jeg kalder en fejl eller brist i et menneskes beskyttelsesbarriere. En fejl, der bevirker, at – kan man måske udtrykke det – den pågældende ikke er tilstrækkelig isoleret – åndeligt – mod fremmede uhyrligheder.

Efter hvad jeg kendte til Witton, ville han ikke være til nogen nytte. I kender jo alle sammen Witton. En anstændig fyr, praktisk og jævn og fantasiløs, glimrende til sit arbejde, når det drejer sig om et brækket ben eller en forstuvet skulder; men han ville aldrig have kunnet få noget ud af Bains tilfælde."

Carnacki bakkede nogen tid eftertænksom på sin pibe, mens vi ventede på, at han skulle gå videre med sin fortælling.

"Jeg sagde til Witton, at han skulle sende Bains hen til mig," fortsatte han, "og den næste lørdag kom han herop. En følsom lille mand. Jeg syntes om ham, i samme øjeblik, jeg så ham. Lidt

efter lidt fik jeg ham til at forklare, hvad det var, der nagede ham, og spurgte ham ud om det, doktor Witton havde kaldt hans 'drømme'.

"Det er mere end drømme," sagde han, "de er så virkelige, at de er ægte oplevelser for mig. De er simpelthen rædselsfulde. Og dog kan jeg ikke fortælle Dem nogen detaljer om deres indhold. De kommer som regel, når jeg er lige ved at falde i søvn. Jeg har næppe overskredet tærsklen til søvnen, før jeg pludselig befinder mig på et dybt, tåget sted, hvor der er en eller anden uforklarlig og frygtelig rædsel hele vejen rundt omkring mig. Jeg kan aldrig forstå, hvad det er, for jeg ser aldrig noget; men jeg har pludselig en slags klarhed, ligesom en advarsel – om at jeg er kommet til et frygteligt sted – en slags helvede, kunne jeg kalde det, hvor jeg aldrig har haft noget at gøre; og denne advarende fornemmelse er altid påtrængende – ligefrem bydende – og siger mig, at jeg må ud, ud, eller jeg vil blive overfaldet af en eller anden uhyrlig rædsel."

"Kan De ikke trække Dem tilbage?" spurgte jeg ham. "Kan De ikke vågne?"

"Nej," sagde han. "Det er netop det, jeg ikke kan, selv om jeg prøver. Jeg kan ikke lade være at gå rundt i denne helvedeslabyrint, som jeg selv kalder det, mod en eller anden forfærdelig, ukendt rædsel. Advarslen bliver gentaget, stærkere og stærkere – næsten som om mit levende jeg var vågent og bevidst. Noget synes at ville vække mig, fortælle mig, at hvad jeg end gør, må jeg vågne, og så vender min bevidsthed pludselig tilbage og jeg ved, at mit legeme ligger der i sengen, men at mit væsen eller ånd stadig befinder sig der nede i det helvede, hvor det så end er, i en fare, der både er ukendt og

uden udtryk, men så overvældende, at jeg har kvalme af rædsel helt ind i sjælen. – Jeg siger hele tiden til mig selv, at jeg må vågne," vedblev han, "men det er, som om min ånd stadig er dernede, og som om min bevidsthed ved at en enorm, usynlig magt kæmper imod mig. Jeg ved, at hvis jeg ikke vågner nu, vil jeg aldrig vågne igen, men gå dybere og dybere ned i en overvældende, sjæleødelæggende rædsel. Så kæmper jeg. Mit legeme ligger i min seng, og trækker i mig. Og denne magt dernede i labyrinten trækker også, og en følelse af fortvivlelse, større end noget, jeg nogensinde har kendt her på jorden, griber mig. Jeg ved, at hvis jeg giver efter og holder op med at kæmpe imod, og ikke vågner, så må jeg give op – overgive mig til denne monstrøse rædsel, der synes lydløst at kalde min sjæl til dens ødelæggelse. – Så gør jeg en sidste, overvældende indsats," fortsatte han, "og min hjerne synes at opfylde min krop ligesom et genfærd af min sjæl. Jeg kan endog åbne mine øjne og se med min hjerne – eller bevidsthed – ud af mine egne øjne. Jeg kan se sengetøjet, og jeg ved præcis, hvordan jeg ligger i sengen, men mit virkelige jeg er nede i dette helvede i en frygtelig fare. Kan De følge mig?" spurgte han.

"Fuldkommen," svarede jeg.

"Nå, men jeg kæmper altså, og bliver ved at kæmpe," fortsatte han. "Dernede i den store afgrund synes min inderste sjæl af vige tilbage fra en rugende rædsel, der lydløst trænger sig endnu lidt tættere på, stadig en lille smule tættere om et synligt hjørne; og hvis jeg går rundt om dette hjørne ved jeg, at jeg aldrig mere skal vende tilbage til denne verden. Jeg kæmper fortvivlet – hjerne og bevidsthed kæmper sammen for at

afvende det. Smerten er så stor, at jeg kunne skrige, hvis det ikke var fordi jeg ligger stiv og kold i min seng af frygt.

Og så, netop som min styrke næsten er opbrugt, vinder sjælen og legemet, og forbinder sig langsomt. Og jeg ligger der, udmattet af denne frygtelige, overmenneskelige kamp. Jeg føler stadig en forfærdelig rædsel hele vejen omkring mig, som om et rugende monster havde forfulgt mig op derfra, og hænger tavs og usynlig over mig, truer mig i min seng. – Gør jeg mig selv forståelig?" spurgte han. "Det er som en gigantisk usynligt Væsen."

"Ja," sagde jeg. "Jeg kan godt følge Dem."

Hans pande var virkelig dækket af sved, så intenst genoplevede han de rædsler, han havde gennemgået.

Lidt efter fortsatte han:

"Nu kommer den mærkeligste del af drømmen, eller hvad det nu er," sagde han. "Der er altid en lyd, jeg hører, når jeg ligger der udmattet i sengen. Den kommer, mens soveværelset stadig er fyldt med denne følelse af et Væsen, der synes at komme op sammen med mig, når jeg forlader dette sted. Jeg hører lyden, der kommer fra det vældige dyb, og det er altid lyden at *grise* – grise, der grynter. Det er simpelthen rædselsfuldt. Det er altid den samme drøm. Somme tider drømmer jeg den hver eneste nat i en hel uge, indtil jeg ligefrem kæmper for ikke at falde i søvn; men jeg er selvfølgelig nødt til at sove en gang imellem. Jeg tror, det er den måde, man kan blive vanvittig på, tror De ikke også det?" sluttede han.

Jeg nikkede, og så på hans følsomme ansigt. Stakkels fyr! Han havde vitterligt været igennem det alt sammen, det var sikkert.

"Fortæl mig noget mere," sagde jeg. "Denne grynten – hvordan lyder det helt præcist?"

"Det er fuldstændig som grise, der grynter," sagde han igen. "Blot meget mere frygteligt. Der er grynten og hvinen og hylen, som man hører det, når der er foder er på vej på en grisefarm. De ved nok, en af disse store grisefarme, hvor man holder hundredvis af grise. Og al denne grynten og hvinen og hylen blander sig til ét brutalt kaos af lyd – men det er alligevel ikke kaos. Det blander sig på en sær, frygtelig og harmonisk måde. Jeg har hørt det. En slags højlydt, svinsk melodi, som grynter og brøler og hviner i klumper, der er bundet sammen af flere hvin og gennemboret af grisehyl. Jeg har af og til ment, at der var en ligefrem rytme i det, for ind imellem kommer der et gigantisk GRYNT, som gennembryder brølet af de andre millioner af grisebrøl – en overvældende GRYNT, som kommer på et taktslag. Kan De forstå mig? Det synes at ryste alt … Det er som et åndeligt jordskælv. Denne hylende, hvinende, gryntende, rullende masse af svinsk støj vælter op fra dette sted, og så hæver det enorme GRYNT sig op gennem det hele, stadig gentaget op fra dybet – den vældige svinemoders stemme, der baner sig vej dernede fra gennem koret af vanvittige sulthyl … Nej, det nytter ikke! Jeg kan ikke forklare det. Ingen ville kunne forklare det. Det er ganske simpelt rædselsfuldt. Og jeg er bange for, at De siger til Dem selv, at jeg er syg; at jeg trænger til lidt luftforandring eller noget styrkende; at jeg må tage mig sammen, eller jeg ender i et galehus. Hvis De blot kunne forstå! Doktor Witton lod til at forstå noget af det, mente jeg; men jeg ved godt, at han kun har sendt mig hen til Dem som en slags

sidste håb. Han mente, jeg er klar til galeanstalten. Det kunne jeg mærke."

"Sludder," sagde jeg. "Lad være med at sige sådan noget vrøvl. De er lige så normal som jeg selv. Deres evne til at tænke klart over, hvad De vil sige til mig, og så at videregive det til mig så glimrende, at De får mit indre blik til at se noget af det, De selv har set, borger for Deres åndsevner.

Jeg vil undersøge Deres sag, og hvis det, hvad jeg mistænker, nemlig et af disse sjældne tilfælde af en "fejl" eller revne i Deres beskyttende lag (eller hvad jeg kunne kalde Deres åndelige isolering mod *Rædslen Udefra*), nærer jeg ingen tvivl om, at vi kan få det standset. Men vi må gå til sagen på den rette måde lige fra begyndelsen, og der vil ganske sikkert være fare ved det."

"Jeg vil vove det," svarede Bains. "Jeg kan ikke blive ved på denne måde længere."

"Udmærket," sagde jeg til ham. "Gå De nu blot, og kom tilbage klokken fem. Så vil jeg være rede til Dem. Og De skal ikke bekymre Dem om Deres forstand. De har det udmærket, og vi skal snart få bragt sagerne i orden for Dem igen. Hold Dem blot ved godt mod, og lad være med at ruge for meget over det."

Jeg tilbragte hele eftermiddagen med at gøre mit eksperimentværelse – det lige på den anden side af gangen – klar til hans sag. Da han kom tilbage klokken fem, var jeg færdig, og tog ham med ind i værelset.

Det bliver mørkt omkring ved halv syv-tiden, som I ved, og jeg havde akkurat tid til at gøre mit udstyr færdigt, før det

skumrede. Jeg foretrækker altid at være færdig, før mørket falder på.

Bains berørte min albue, idet vi gik ind i værelset.

"Det er noget, jeg burde have fortalt Dem," sagde han med et temmelig fåret udtryk. "Jeg følte mig lidt skamfuld over det."

"Frem med det," svarede jeg.

Han tøvede et øjeblik, og så kom det rykvis:

"Jeg har fortalt Dem om, hvordan grisene grynter," sagde han. "Nå, men *jeg* grynter også. Jeg ved, det er frygteligt. Når jeg ligger der i sengen og hører disse lyde, efter at jeg er kommet tilbage, grynter jeg tilbage, ligesom et svar. Jeg kan ikke lade være. Jeg gør det bare. Et eller andet får mig til det. Jeg har aldrig fortalt det til doktor Witton. Jeg kunne ikke få mig selv til det. – Nu er jeg sikker på, at De tror, jeg er gal," sluttede han.

Han så mig i ansigtet, bekymret og underlig skamfuld.

"Det er kun en naturlig udvikling af de unormale begivenheder, og jeg er glad for, at De har sagt det," sagde jeg og slog ham på skulderen. "Det følger logisk i tråd med, hvad De allerede har fortalt mig. Jeg har tidligere haft to sager, der lignede Deres i visse henseender."

"Hvad skete der?" spurgte han mig. "Fik de det bedre?"

"Den ene af dem lever og har det godt endnu i dag, mr. Bains," svarede jeg. "Den anden tabte besindelsen, og heldigvis for alle de implicerede er han død."

Jeg lukkede og låste døren, idet jeg sagde dette, og Bains stirrede omkring sig, temmelig foruroliget, tror jeg, over alt mit udstyr.

"Hvad vil De gøre?" spurgte han. "Vil det være et farligt eksperiment?"

"Farligt nok," svarede jeg, "hvis De ikke følger mine instrukser fuldstændig og i enhver henseende. Vi risikerer begge, at vi aldrig forlader dette værelse i live. Lover De mig, at jeg kan stole på, at De adlyder mig, ligegyldigt hvad der sker?"

Han stirrede rundt i værelset og så igen på mig.

"Ja," svarede han. Og jeg mærkede, at han ville vise sig at være af det rette stof, når øjeblikket var inde.

Nu begyndte jeg at gøre de sidste forberedelser til nattens arbejde. Jeg sagde til Bains, at han skulle tage sin frakke og sine støvler af. Derpå klædte jeg ham fra top til tå i en tyk gummiheldragt, med gummihandsker og en hjelm med øreklapper af samme materiale.

Jeg tog selv en lignende dragt på. Så begyndte jeg på næste del af mine forberedelser.

Jeg skal først sige, at rummet måler ni og tredive fod gange syv og tredive, og har et almindeligt bræddegulv, som er dækket af et halv-tomme-tykt lag af gummi.

Jeg havde ryddet gulvet fuldstændig, undtagen præcis i midten, hvor jeg havde anbragt et polstret bord med glasben, en bunke lufttomme glasrør, batterier, og tre specielle apparater, som var nødvendige for mit eksperiment.

"Nå, Bains," sagde jeg, "kom herhen og stil Dem ved siden af bordet. De må ikke bevæge Dem rundt. Jeg skal opstille en beskyttende 'barriere' rundt om os, og ingen af os må under nogen omstændigheder krydse den med så meget som en hånd eller en fod, når den først er bygget."

Vi gik ind til midten af værelset, og han stod ved siden af bordet med glasbenene, mens jeg begyndte at opstille glasrørene omkring os.

Jeg havde tænkt mig at bruge det nye spektralforsvar, som jeg har færdigudviklet for nylig. Dette består af syv lufttomme, cirkulære glasrør, den yderste er rød og de øvrige ligger inden i hinanden: orange, gul, grøn, blå, indigo og violet.

Rummet var stadig nogenlunde lyst, men en smule tusmørke syntes allerede at blande sig i atmosfæren, og jeg arbejdede hurtigt.

Pludselig, mens jeg var ved at sammenstille glasrørene, blev jeg opmærksom på en svag følelse af nervøs anspændelse, og jeg så hen på Bains, som stod ved siden af bordet. Jeg bemærkede, at han stirrede stift frem for sig. Han så ud til at være fuldstændig druknet i ubehagelige erindringer.

"For Guds skyld, hold dog op med at tænke på disse rædsler," råbte jeg til ham. "Senere hen vil jeg bede Dem tænke meget dybt på dem; men i dette særlige værelse er det bedst ikke at dvæle ved den slags, før skrankerne er sat op. Tænk på hvad som helst, almindeligheder, overfladiske ting – fx. teatret – tænk på det sidste stykke, De så på *Gaiety*. Jeg vil tale med Dem om et øjeblik."

Tyve minutter efter var "barrieren" færdig omkring os, og jeg satte batterierne til. Nu var lyset i rummet blevet gråt af det kommende tusmørke, og de syv forskelligtfarvede glasringe lyste voldsomt op med deres kolde skær.

"Ved Gud!" råbte Bains, "det er vidunderligt – vidunderligt!"

Resten af mit udstyr, som jeg nu begyndte at stille op, bestod af et specialfremstillet kamera, en art modificeret fonograf med hørerør i stedet for en tragt, og en glasplade sammensat af en mængde lufttomme glasrør ordnet i et særligt mønster. Det

havde to ledninger, der forbandt det med en elektrode, konstrueret til at sidde rundt om forsøgspersonens hoved.

Da jeg var færdig med at gennemgå og tilslutte disse tre ting, var natten næsten faldet på, og det mørke værelse var sælsomt oplyst af det mærkeligt opadvendte skær fra de syv lufttomme rør.

"Nu, Bains," sagde jeg, "vil jeg bede Dem lægge Dem på bordet. Læg Deres hænder ned langs siden og lig stille og tænk. De skal kun gøre to ting," sagde jeg til ham. "Den ene er at ligge der og koncentrere Deres tanker om enkelthederne i den drøm, De altid har, og den anden er, *ikke at forlade dette bord, ligegyldigt hvad De ser eller hører, eller hvad der så sker, med mindre jeg siger det til Dem*. Forstår De?"

"Ja," svarede han, "jeg tror nok, De kan regne med, at jeg ikke vil være dum. På en eller anden måde føler jeg mig tryg sammen med Dem."

"Det er jeg glad for," svarede jeg. "Men jeg vil ikke have, at De undervurderer faren alt for meget. For der kan være en frygtelig fare. – Lad mig nu blot fastgøre dette bånd omkring Deres hoved," tilføjede jeg, idet jeg forbandt elektroden. Jeg gav ham endnu nogle få anvisninger, idet jeg bad ham særligt koncentrere sine tanker om de lyde, han hørte, når han var ved at vågne, og jeg advarede ham igen mod at falde i søvn. "Sig intet," sagde jeg, "og tag Dem ikke af mig. Hvis De finder, at jeg forstyrrer Dem, så hold øjnene lukket."

Han lagde sig ned, og jeg gik hen til glaspladen for at anbringe kameraet foran den, således at linsen var lige overfor midten af pladen.

Næppe havde jeg gjort dette, før en bølge af grønt lys løb gennem pladens glasrør. Det forsvandt, og i måske et minut var der fuldkommen mørkt. Så bølgede det grønne lys atter en gang tværs over pladen – bølgede og vendte og begyndte at danse i forskellige nuancer fra en dyb, tung grøn til en væmmelig, gusten skygge; frem og tilbage, tilbage og frem.

Hvert halve sekund eller deromkring skød der et gult glimt på tværs af de forskellige grønne, en grim, tung, frastødende gul farve, og så pludselig fejede der et kraftigt, mudret-rødt slag over pladen. Dette døde hen lige så hurtigt det kom, og gav atter plads for de skiftende grønne bølger og de ubehagelige, onde gule glimt. Omkring hvert syvende sekund blev pladen dækket, og de øvrige farver et øjeblik udslettet af det kraftige, mudret-røde slag.

"Han koncentrerer sig om disse lyde," sagde jeg til mig selv, og jeg følte mig sært ophidset, mens jeg hastigt fortsatte med mine opstillinger. Jeg sagde henkastet over skulderen til Bains:

"Bliv ikke bange, ligegyldigt hvad der sker. De er sikker nok!"

Jeg begyndte nu at betjene kameraet. Det havde en lang rulle særligt præpareret papirbånd i stedet for film eller plader. Ved at dreje på et håndtag passerede strimlen gennem maskinen og eksponerede den.

Det tog omkring fem minutter for rullen at løbe igennem, og i al den tid var de grønne bølger fremherskende, omend de mudret-røde tunge slag ikke på noget tidspunkt ophørte at flyde hen over glasrørene i pladen hvert syvende sekund. Det var som et gentagent taktslag i en eller anden lydløs og på en eller anden måde ubehagelig melodi.

Jeg tog den eksponerede rulle papir ud af kameraet, og lagde den ned i de to holdere, jeg havde fastgjort til den på min modificerede grammofon. Hvor papiret var blevet påvirket af de forskellige farver lys, der havde vist sig på pladen, rejste der sig sære, uregelmæssige små bølger på den forberedte overflade.

Jeg rullede omkring en fod af strimlen op og fæstnede den løse ende til en tom spole – i den modsatte side af maskinen – som jeg havde forbundet med drivmekanismen i grammofonen. Så tog jeg membranen og satte den forsigtigt på plads over strimlen. I stedet for den sædvanlige nål var membranen udstyret med en slags metalbørste, omkring en tomme bred, som netop dækkede strimlen i dens fulde bredde. Denne fine og sarte børste hvilede let på den præparerede papirstrimmels overflade. Da jeg startede maskinen, begyndte strimlen at bevæge sig frem under børsten, og idet den bevægede sig, fulgte de fine metaltråde i børsten de bittesmå, uregelmæssige, bølgeformige ujævnheder på dens overflade.

Jeg satte hørerørene i ørene, og jeg vidste med det samme, at jeg havde haft held til at optage, hvad Bains hørte, mens han sov. I virkeligheden hørte jeg det også "mentalt" gennem hans erindring. Jeg lyttede til, hvad det syntes at være en svag hvinen og grynten af talløse svin langt borte. Det var særpræget, og samtidig i høj grad rædselsfuldt og modbydeligt. Det skræmte mig, og gav mig en følelse af pludselig og uventet at være kommet alt for nær til noget afskyeligt og overordentlig farligt.

Så stærk og påtrængende var denne følelse, at jeg flåede hørerørene ud af ørene og sad i nogen tid og stirrede rundt i

værelset, mens jeg prøvede at neddæmpe mine følelser tilbage til det normale.

Rummet så underlig vagt ud i den matte glød fra cirklerne, og jeg havde en fornemmelse af, at denne "afsmag" af noget monstrøst hang overalt i luften omkring mig. Jeg huskede, hvad Bains havde fortalt mig, om den følelse han altid havde, når han kom op fra "det sted" – som om en eller anden forfærdelig luft var fulgt med ham op og fyldte hans soveværelse. Jeg forstod ham til fulde nu – så godt, at jeg for mig selv havde brugt næsten nøjagtig det samme udtryk som han, da jeg prøvede at forklare mig, hvad jeg følte.

Idet jeg vendte mig om for at sige noget til ham, så jeg at der var noget mærkværdigt omkring centrum af "forsvaret".

Før jeg fortæller jer mere, må jeg forklare, at der er visse – hvad jeg kalder "fokuserende" egenskaber ved dette nye "forsvar", jeg prøvede.

Sigsand-manuskriptet udtrykker det nogenlunde sådan her: "Du skal undgå farvernes mangfoldighed; ejheller skal du stå bag de farvede lys, thi Satan fryder sig ved farvernes spil. Ej heller kan han dvæle i Dybet, hvis du går mod ham, bevæbnet med purpur. Værer advaret! Og forglemmer ej, at i blåt, som er Guds farve i Himlen, skal du finde sikkerhed."

Fra denne sætning i Sigsand-manuskriptet var det, jeg fik min første indskydelse til denne nye "forsvarsanordning". Jeg har haft til hensigt at gøre det til et forsvar, og samtidig at give det "fokuserende" eller "tiltrækkende" egenskaber, sådan som Sigsand antyder det. Jeg har eksperimenteret meget, og jeg har bevist, at rødt og violet – de to modsatte farver i spektret – er temmelig farlige; faktisk så meget, at jeg mistænker, at de

virkelig "tiltrækker" eller "fokuserer" kræfterne derude. Enhver form for "indblanding" fra eksperimentatorens side bliver vældig forstørret i sin effekt, hvis den sker fra et sted indenfor de barrierer, der er skabt af disse farver, i bestemte sammensætninger og nuancer.

På samme måde, som blå udgør et "generelt forsvar", er gul tilsyneladende neutral, og grøn en vidunderlig beskyttelse, dog med visse begrænsninger. Orange er, så vidt jeg kan skønne, let tiltrækkende, og indigo er begrænset farlig i sig selv, men i visse sammensætninger med andre farver bliver den et meget kraftigt "forsvar". Jeg har endnu ikke udfundet blot en tiendedel af de muligheder, der er i mine cirkler. Det er nærmest en slags farveorgel, som jeg tilsyneladende kan spille en melodi i farvekombinationer på, som kan være enten sikre eller djævelske i sine virkninger. Jeg har derfor et kontaktbord med en særlig afbryder til hver farvecirkel.

I kan nok forstå, hvad jeg følte, da jeg opdagede gulvets underlige udseende midt i "forsvaret". Det så ud som om en kredsformig skygge lå – ikke lige på gulvet, men nogle få tommer over det. Skyggen syntes at blive dybere og sortere fra midten, mens jeg så på det. Det spredte sig fra centeret og ud ad, og blev stadig mørkere.

Jeg var vagtsom og ikke så lidt overrasket, for den sammensætning af farver, jeg havde tændt, skulle udgøre et nogenlunde sikkert "almindeligt forsvar". I kan nok forstå, at jeg ikke havde til hensigt at skabe et fokuspunkt, før jeg vidste mere. Jeg havde faktisk ikke tænkt mig ved denne første undersøgelse at gå videre end en forsøgsvis udforskning af, hvad det var, jeg havde at gøre med.

Jeg knælede hurtigt ned og mærkede på gulvet med min håndflade, men det føltes ganske normalt, og det gjorde mig sikker på, at der ikke var noget Saiitii-ondskab på spil; det er nemlig en form for fare, der kan bruge selve "forsvaret" til sine egne formål. Det kan materialisere sig fra alt, undtagen ild.

Mens jeg lå der på knæ, blev jeg pludselig opmærksom på, at benene på bordet, hvor Bains lå, var delvis skjult i den stadig mere sorte skygge, og mine hænder syntes at udviskes, idet jeg befølte gulvet.

Jeg rejste mig og fjernede mig et par fod, så jeg kunne iagttage fænomenet lidt på afstand. Det slog mig da, at der var noget forandret ved selve bordet. Det lod til på en eller anden måde at være blevet lavere.

"Det må være skyggen, der skjuler benene," tænkte jeg. "Dette ser ud til at blive interessant; men jeg må nok ikke lade tingene gå alt for langt."

Jeg råbte til Bains, at han skulle holde op med at tænke så intenst. "Hold inde med koncentrationen lidt," sagde jeg; men han svarede ikke, og det forekom mig pludselig, at bordet så ud til at blive stadig lavere.

"Bains!" råbte jeg, "hold inde!" Og så indså jeg det pludselig. "Vågn op, mand! Vågn op!" skreg jeg.

Han var faldet i søvn – det absolut sidste, han burde have gjort, for det øgede faren mangefold. Intet under, at jeg havde fået så gode resultater! Den stakkels fyr var ganske udmattet af de forudgående søvnløse nætter. Han hverken bevægede sig eller talte, idet jeg gik over til ham.

"Vågn op!" råbte jeg igen og rystede hans skulder.

Min stemme gav et ubehageligt ekko i det store tomme værelse; og Bains lå der som en død.

Da jeg rystede ham igen, bemærkede jeg, at jeg syntes at stå i den runde skygge op til knæene. Det lignede åbningen til en skakt. Mine ben var udviskede fra knæene og ned. Gulvet under mine fødder føltes fast og solidt, når jeg trampede i det; men ikke desto mindre havde jeg en fornemmelse af, at tingene var ved at udvikle sig for langt, så jeg sprang over til kontaktbordet og tændte et "fuldt forsvar".

Jeg gik hurtigt tilbage til bordet. I det øjeblik så jeg med en rædsom, kvalmende fornemmelse at bordet var sunket betydeligt. Bordpladen var kun et par fod over gulvet, og benene havde dette forkortede udseende, man kan se, når man stikker en pind i vandet. De så vage og skyggeagtige ud i den mærkværdige kreds af mørke skygger, der på en så mærkelig måde lignede den sorte åbning til en skakt. Jeg kunne nu kun se bordpladen tydeligt med Bains liggende ubevægelig ovenpå; og det hele forsvandt, mens jeg stod og stirrede på det, ned i den sorte cirkel.

Der var ikke et øjeblik at spilde, og som et lyn greb jeg Bains om halsen og kroppen og løftede ham i armene op fra bordet. Netop idet jeg løftede ham, gryntede han som et stort svin i øret på mig.

Lyden sendte en iling af rædsel gennem mig. Det var, som om jeg holdt et svin i armene i stedet for et menneske. Jeg var lige ved at tabe ham. Så drejede jeg hans ansigt hen mod lyset og stirrede på ham. Hans øjne var halvt åbne, og det virkede, som om han var fuldstændig i stand til at se mig.

Så gryntede han igen. Jeg kunne mærke hans spinkle legeme skælve ved lyden.

Jeg råbte til ham: "Bains," råbte jeg, "kan du høre mig?"

Hans øjne stirrede stadig stift på mig, og mens vi således så på hinanden, gryntede han som et svin igen.

Jeg slap ham med den ene hånd og slog ham på kinden, en svidende ørefigen.

"Vågn op, Bains!" råbte jeg. "Vågn op!" Men jeg kunne lige så godt have slået på et lig. Han stirrede bare op på mig. Og pludselig bøjede jeg mig over ham og så ham nærmere ind i øjnene. Jeg har aldrig set en så indgroet, vanvittig rædsel, som jeg så dér. Det fyldte mig ligefrem med en pludselig væmmelse. Kan I forstå det?

Jeg så hurtigt over på bordet. Det stod på sin plads i sin normale højde; var på enhver måde som det plejede. Den mærkværdige skygge, jeg havde sammenlignet med den sorte munding til en skakt var forsvundet. Jeg følte mig lettet, for det lod til, at jeg ganske havde afbrudt enhver mulighed for, at der skulle opstå et "fokus" ved at slå det fulde "forsvar" til.

Jeg lagde Bains på gulvet, og rejste mig for at se rundt i værelset og finde ud af, hvad der nu var det bedste at gøre. Jeg turde ikke gå udenfor barriererne, før alle de "farlige spændinger", der måtte være tilbage i rummet, var opløst. Det var heller ikke godt – selv ikke bag det fulde "forsvar" – at have Bains til at sove den form for søvn, han nu lå i; ikke uden at der først havde været gjort visse forberedelser, som jeg imidlertid ikke havde foretaget.

Jeg kan godt sige jer, at jeg var forbandet bange. Jeg så ned på Bains, og fik pludselig et nyt chok, for den mærkelige

kredsformige skygge var atter ved at danne sig omkring ham, som han lå der på gulvet. Hans hænder og ansigt var allerede sært vage og forvredne, som om man så på ham gennem nogle tommer halvgennemsigtigt vand. Men hans øjne var på en eller anden måde klart i syne. De stirrede op på mig, stumme og forfærdelige, gennem den frygtelige, mørke skygge.

Jeg fo'r sammen, og med en hurtig bevægelse flåede jeg ham op fra gulvet i armene, og for tredje gang gryntede han som et svin. Det var en forbandet situation.

Jeg stod der bag barrieren, med Bains i armene, og så igen rundt omkring mig; derpå så jeg atter ned på gulvet. Skyggen lå stadig tyk omkring mine fødder, og jeg gik hurtigt om på den anden side af bordet. Jeg stirrede på skyggen og så, at den var forsvundet; derpå så jeg igen ned på mine fødder, og fik atter et chok, for skyggen viste sig svagt igen, rundt om det sted, hvor jeg stod.

Jeg bevægede mig et skridt til siden, og så skyggen blive usynlig; så begyndte den igen, som en langsom plet, at vokse frem rundt om mine fødder.

Jeg bevægede mig igen et skridt og stirrede rundt om mig. Jeg overvejede en flugt mod døren. Og så indså jeg, i dette øjeblik, at dette ville være umuligt, for der var et eller andet ubestemt i rummets atmosfære – noget, der bevægede sig, kredsede langsomt omkring barrieren.

Jeg kastede et blik ned til mine fødder, og så, at skyggen var blevet fastere omkring dem. Jeg gik et skridt til højre, og idet den forsvandt, stirrede jeg igen rundt i det store rum, og på en eller anden måde forekom det mig nu forfærdelig stort og ukendt. Jeg ved ikke, om I kan forstå det.

Nu så jeg igen dette ubestemmelige, der flød i luften i værelset. Jeg så stift på det i måske et minut. Det bevægede sig to gange hele vejen rundt om barrieren på den tid. Og pludselig kunne jeg se det mere tydeligt. Det så ud som en lille sky af sort røg.

Og så fik jeg noget andet at tænke på, for nu blev jeg opmærksom på en mærkværdig følelse af svimmelhed, og samtidig en fornemmelse af at synke: jeg sank – fysisk. Jeg fik ligefrem kvalme, idet jeg så ned, for jeg så i det øjeblik, at jeg var sunket ned næsten op til lænden, ned i noget, der så ud til at være den mørke, skyggeagtige, men umiskendeligt virkelige, åbning til en skakt. Forstår I? Jeg sank ned i denne – ting – med Bains i armene.

En følelse af voldsom vrede greb mig, og jeg svingede min højre støvle fremad med et voldsomt spark. Jeg sparkede ikke til noget håndgribeligt, for mit ben gik ret gennem siden af skyggen og ramte bordet. Jeg var kommet gennem noget, som gav mig myrekryb – noget usynligt, vagt "noget", det lignede en elektrisk spænding. Jeg følte, at hvis det havde været stærkere, ville jeg ikke have været i stand til at gennembryde det, sådan som jeg havde gjort. Har jeg gjort det tydeligt nok for jer?

Jeg hvirvlede omkring, men den frygtelige ting var væk; men som jeg stod der ved bordet, begyndte den langsomme grå, kredsformige skygge igen at danne sig rundt om mine fødder.

Jeg gik om på den anden side af bordet, og støttede mig et øjeblik til det: jeg rystede fra top til tå med en fornemmelse af en forfærdelig rædsel, der på en eller anden måde forekom mig anderledes end nogen anden form for rædsel, jeg nogensinde har følt. Det var, som om jeg et øjeblik havde været tæt på noget,

intet menneske for sin sjælefrelses skyld havde lov til at være i nærheden af. Og pludselig tænkte jeg, om jeg ikke blot et kort øjeblik havde følt noget af den rædsel, som den stivnede Bains netop i dette øjeblik gennemlevede, mens jeg holdt ham i armene.

Uden for barrieren var der nu adskillige af de sære små skyer. Hver af dem lignede præcis en sky af sort røg. De voksede, mens jeg så på dem, hvilket jeg gjorde i adskillige minutter; men hele tiden mens jeg så på dem, blev jeg ved at bevæge mig fra et sted til et anden bag "forsvaret", for at hindre skyggen i at danne sig rundt om mine fødder igen.

Nu fandt jeg, at min konstante skiften ståsted var blevet til en ensformig gang rundt og rundt i "forsvaret", og hele tiden måtte jeg bære rundt på stakkels Bains' unaturligt stive krop.

Dette begyndte at trætte mig, for skønt han var spinkel, gjorde hans legemsstivhed ham frygtelig uhåndterlig og trættende at bære, som I vel kan forstå, men jeg kunne ikke se, hvad jeg ellers skulle gøre, for jeg var holdt op med at prøve at ryste ham vågen, eller i det hele taget vække ham, af den simple grund, at hans bevidsthed var fuldstændig lige så vågen som jeg var, skønt han var fysisk ubevægelig, ved en af disse delvise, åndelige adskillelser, som han havde forsøgt at forklare mig.

Nu havde jeg tidligere slukket de røde, orange, gule og grønne cirkler, og havde tændt det fulde forsvar fra den blå ende af spektret – jeg vidste, at de frastødende vibrationer fra hver af de tre farver blå, indigo og violet strålede beskyttende ud i rummet; men de var tilsyneladende utilstrækkelige, og jeg havde valget mellem at gøre et eller andet fortvivlet for at provokere Bains til langt større viljesanspændelse, end jeg

troede, han var i stand til, eller løbe risikoen ved at eksperimentere med andre kombinationer af de beskyttende farver.

I dette øjeblik, skal jeg sige jer, voksede faren stadig, for efter udseendet af luften i rummet uden for barrieren var der ved at danne sig nogle voldsomt farlige spændinger. Men indenfor barrieren steg faren også; den stadigt gentagne dannelse af skyggen viste mig, at "forsvaret" var utilstrækkeligt.

Kort sagt, så frygtede jeg, at Bains i hans mærkværdige tilstand ligefrem dannede en port til "forsvaret", og hvis jeg ikke kunne vække ham eller finde den rette sammensætning af farvecirklerne for at skabe et stærkere frastødende vibrationsfelt mod denne særskilte fare, ville jeg skulle se nogle temmelig grimme muligheder i øjnene. Jeg følte, at jeg havde været utilgivelig forhastet ved ikke at have forudset muligheden for, at Bains faldt i søvn under den hypnotiske effekt ved med vilje at fremkalde forestillingen om søvn.

Hvis jeg ikke kunne forøge barrierens frastødende kraft eller vække ham, ville det være højst sandsynligt, at jeg blev nødt til at vælge mellem at forsøge en flugt gennem døren – hvilket omgivelsernes tilstand uden for barrieren fortalte mig, var umuligt i praksis – eller at *kaste* ham uden for barrieren, hvilket naturligvis var lige så umuligt.

I al denne tid gik jeg rundt og rundt bag barrieren, da jeg pludselig opdagede en ny udvikling af den fare, der truede os. Præcis i midten af "forsvaret" havde skyggen formeret sig til en intens sort kreds, omkring en fod i diameter.

Den voksede, mens jeg så på den. Det var rædselsfuldt at stå og bare se den vokse. Den voksede, indtil den var henved en

meter i diameter.

Jeg lagde hurtigt Bains på gulvet. En eller anden udefrakommende magt gjorde åbenbart et voldsomt forsøg på at komme indenfor "forsvaret", og det var nu op til mig at gøre en sidste indsats for at hjælpe Bains til at "vågne". Jeg tog min lancet og smøgede hans venstre ærme op.

Hvad jeg var i færd med, var frygtelig risikabelt, vidste jeg, for der kan ikke herske tvivl om, at blod virker tiltrækkende på en eller anden måde.

Sigsand-manuskriptet nævner det særskilt i et afsnit, der lyder nogenlunde sådan: "I Blodet er Stemmen, der råber gennem Universet. Dybets Uhyrer lytter, og når de hører Lyden, begærer de. Ligesådan haver det stærk magt til at kalde den Sjæl tilbage, som tåbelig vandrer fjernt fra det Legeme, hvori den haver sin naturlige bolig. Men Ve den, der lader Blodet flyde i Dødens time; for da vil der sikkerligen være Uhyrer, der hører Blodets Råb."

Den risiko måtte jeg løbe. Jeg vidste, at blodet ville råbe til de ydre magter; men jeg vidste også, at det ville påkalde den del af Bains "sjæl", der havde fjernet sig fra ham ned i dette dyb.

Før jeg skar, kastede jeg et blik på skyggen. Den havde bredt sig så vidt, at dens nærmeste kant ikke var mere end to fod væk fra Bains' højre skulder, og denne kant krøb stadig nærmere, som den mørknende rand af et brændende papir, mens jeg så på den. Tingesten havde nu en mindre skyggeagtig, mindre spøgelsesagtig skikkelse end nogensinde. Og den så fuldstændig ud som den mørke åbning til en skakt.

"Nå, Bains," sagde jeg, "tag dig sammen, mand. Vågn op!" Og samtidig med at jeg talte til ham, brugte jeg lancetten – hurtigt,

men overfladisk.

Jeg så den lille røde plet af blod vokse og løbe rundt om hans vrist og ned på gulvet. Og i det øjeblik, det faldt, skete det, jeg havde frygtet. Der kom en lyd som en lav buldren af torden i rummet, og sært døde lysglimt bølgede hist og her langs gulvet udenfor barrieren.

Endnu engang kaldte jeg på ham, prøvede at tale fast og roligt, mens jeg så, at den forfærdelige skyggekreds havde bredt sig til hele gulvet inden for "forsvaret". Det så ud, som om både Bains og jeg selv flød i luften over et ubeskrivelig sort tomrum – det sorte tomrum, som stirrede mig i møde fra den mørke skakt. Og i al denne tid kunne jeg alligevel mærke det faste gulv under mine knæ, mens jeg knælede ved siden af Bains og holdt hans arm.

"Bains!" råbte jeg igen, idet jeg forsøgte ikke at brøle som en afsindig ad ham. "Bains, vågn op! Vågn op, mand! Vågn op!"

Men han bevægede sig ikke, stirrede blot op på mig med et blik fyldt af stille rædsel, som syntes at komme ud fra en frygtelig evighed.

På dette tidspunkt var skyggen blevet fuldstændig sort omkring os, og jeg mærkede atter den sære, frygtelige svimmelhed gribe mig. Jeg sprang op og greb Bains i armene. Derpå gik jeg over den første af de beskyttende kredse – den violette, og stod mellem den og den indigo-farvede. Jeg holdt Bains så tæt ind til mig som muligt for at hindre, at nogen del af hans hjælpeløse legeme ragede udenfor den blå eller den indigo kreds.

Ud af den sorte, skyggeagtige åbning, der nu fyldte hele centrum af "forsvaret", kom der en svag lyd – ikke som om den

var særlig nær, men ligesom den kom op til mig fra en ukendt afgrund. Den lød meget, meget svag og langt borte, men jeg genkendte den: det var uden tvivl den umådelig fjerne *lyd af utallige svin*.

Og i samme øjeblik gryntede Bains som et svin i mine arme, ligesom om han besvarede lyden.

Der stod jeg mellem de lufttomme glasrør i cirklerne, og stirrede svimmel ned i denne sorte, skyggeagtige skakt, der forekom mig at føre direkte til Helvede fra et sted under min venstre albue.

Det hele var gået så langt videre end jeg havde forestillet mig, og det hele var kommet så gradvist og dog så pludseligt, at jeg virkelig var noget ved siden af mig selv. Jeg følte mig mentalt lammet, og kunne ikke tænke på andet end, at der ikke tyve fod fra mig var en dør og den virkelige verden udenfor; og jeg var *her*, ansigt til ansigt med en eller anden utænkelig fare, uden nogen som helst forestilling om, hvordan jeg skulle undgå den.

I vil nok kunne forstå dette bedre, når jeg siger, at det blålige skær fra de tre cirkler afslørede, at der nu var flere hundrede af de små, røglignende skyer, der kredsede rundt og rundt uden for barrieren i en uafbrudt, uforanderlig række.

Og hele tiden holdt jeg Bains' stive legeme i armene, mens jeg forsøgte ikke at give efter for den afsky, jeg følte, hver gang han gryntede. Det gjorde han hvert tyvende eller tredivte sekund, som om han svarede på de lyde, der næste var for svage til at kunne opfattes af min normale hørelse. Jeg kan fortælle jer, at det var som at holde noget, der var langt værre end et lig i armene, mens jeg stod der og balancerede mellem fysisk død på den ene side og nedbrydelse af min sjæl på den anden.

Pludselig kom der, fra det dyb, der lå så tæt ved, at min albue og skulder hang ud over den, igen den forunderligt fjerne lyd af svin, så langt borte fra, at lyden kun var et næsten forsvundet ekko.

Bains svarede med griseagtigt hvin, der fik hver fiber i min krop til at give sig af ren og skær menneskelig modvilje, og den kolde sved stod af mig fra top til tå. Jeg tog mig sammen og forsøgte at trænge ned gennem den store skygge, da der for anden gang lød en lav torden i rummet, og ethvert led i min krop syntes at give sig og brænde.

Da jeg vendte mig for at se ned i afgrunden havde jeg ladet en af Bains' fødder stikke en smule ud over den blå cirkel et øjeblik, og noget af "spændingen" uden for barrieren havde så åbenbart udladt sig gennem Bains og mig selv. Havde jeg stået inden for "forsvaret" og ikke været "isoleret" fra det ved den violette cirkel, ville sagerne utvivlsomt have været langt mere alvorlige. Som det var, oplevede jeg mentalt den rædsomme, smudsige følelse, som ethvert sundt menneske oplever, når det kommer i for tæt kontakt med visse *Ydre Uhyrer*. Kan I huske, hvordan jeg havde den selv samme fornemmelse, da Hånden kom for tæt til mig i sagen med "Porten"?

De fysiske effekter var interessante at bemærke; for Bains' venstre støvle var blevet flået op, og buksebenet var forkullet op til knæet, mens der over alt på benet var blå mærker af form som blålige spiraler.

Jeg stod der med Bains i armene og skælvede over det hele. Mit hoved smertede, og alle mine led var mærkeligt følelsesløse; men min fysiske lidelse var intet sammenlignet med de sjælelige. Jeg havde en følelse af, at vi var fortabt! Jeg havde ikke

plads til at vende mig eller bevæge mig, for afstanden mellem den violette – den inderste – og blå – den yderste – cirkel var en og tredive tommer, når man medregnede en tomme til den indigo mellem dem. I ser altså, at jeg var tvunget til at stå der som en statue, hvert øjeblik frygtende for, at jeg skulle få endnu et chok, og ganske ude af stand til at regne ud, hvad jeg skulle gøre.

Jeg vil tro, der gik fem minutter på den måde. Bains havde ikke gryntet siden "spændingen" havde ramt ham, og det var jeg taknemmelig for; skønt jeg må tilstå, at jeg i begyndelsen troede, at han var død.

Der var heller ikke kommet flere lyde op fra den sorte skakt på min venstre side, og jeg kom så meget til mig selv igen, at jeg begyndte at se mig omkring og atter var i stand til at tænke. Jeg bøjede mig atter for at komme til at se direkte ned i den skyggeagtige afgrund. Kanten af den kredsformige åbning var nu ganske tydelig og afgrænset, og havde et sært fast udseende, som om den var lavet af noget, der lignede sort glas.

Jeg kunne ane denne fasthed i betydelig afstand ned fra mundingen, omend på en lidt vag måde. Midten af dette særsyn var simpel og ublandet sorthed – et fuldkomment, fløjlsagtigt sort, der syntes at trække selve lyset fra værelset ned i sig. Jeg kunne ikke se andet, og hvis noget andet kom op fra det, bortset fra en fuldstændig stilhed, var det en fornemmelse af skrækkelige antydninger, der påvirkede mig mere og mere for hvert øjeblik.

Jeg vendte mig langsomt og forsigtigt om, for ikke at løbe nogen risiko for at enten Bains eller jeg selv blottede nogen del af os ud over den blå kreds. Nu så jeg, at tingene uden for den

blå kreds havde udviklet sig betydeligt; de sære, sorte røglignende skyer havde bredt sig voldsomt og blandet sig til en vældig, mørk, kredsformig mur af lodne skyer, der drejede rundt og rundt og skjulte resten af værelset for mig.

Der gik måske et minut, mens jeg stirrede på dette, og så – blev værelset rystet en smule. Rystelsen varede tre eller fire sekunder, og forsvandt så, men den kom igen efter omkring et halvt minut, og gentog sig tid efter anden. Det var en sær, jævnt svingende rystelse, som fik mig til at tænke på sagen med *Jarvee*. Den kan I vel godt huske?

Så kom rystelsen igen, og en bølge af dødt lys syntes at spille langs ydersiden af barrieren; derpå fyldtes rummet pludselig af en mærkelig brølen, en vældig, dyrisk skrigende, gryntende storm af svinelyde.

De svandt hen til fuldstændig stilhed, og den stivnede Bains gryntede to gange i mine arme, som om han svarede. Så kom stormen af svinelyde tilbage, rejste sig til et gigantisk kaos af dyriske lyde, der brølede gennem rummet, pibende, hvinende, gryntende, hylende. Og idet denne lyd svandt støt, lød der et enkelt, gigantisk grynt fra et eller andet frygteligt uhyres strube, og et øjeblik efter tordnede det brølende kor af ukendte millioner af svin atter gennem rummet.

Der lå mere i denne lyd end blot kaos – det havde en mægtig, djævelsk rytme. Pludselig faldt det igen til en mangestrubet svinsk hvisken og dæmpede grynt fra ufattelige millioner, og så kom atter det enlige, vældige grynt med et rullende, øredøvende brøl. Og som om det blev løftet af det, vendte brølet af millioner af dyr tilbage i rummet, og hvert syvende sekund – hvad jeg vidste uden at have brug for at se på mit ur – kom det

enlige, kæmpemæssige grynt fra det ukendte monster, og i mine arme gryntede Bains, mennesket Bains, i takt til svinenes melodi – et stift, gryntende uhyre i mine arme.

Jeg siger jer, jeg skælvede og svedte over det hele. Jeg tror nok, jeg bad, men hvis jeg gjorde det, ved jeg ikke, hvilken bøn. Jeg har aldrig før følt eller udholdt, hvad jeg følte der, stående i et en og tredive tommer bredt rum, med denne gryntende ting i armene, og den infernalske melodi tordnende op fra det store dyb; og på min højre side spændinger, der ville have flået mig til et bundt brændende kødstumper, hvis jeg overskred barrieren.

Og så, med en virkning som et uventet tordenbrag, standsede den vældige storm af lyde, og rummet var fuldt af stilhed og en rædsel, som I næppe kan forestille jer.

Stilheden vedblev. Jeg vil sige jer noget, som kan virke en smule tåbeligt: stilheden syntes at *sive* rundt i værelset. Jeg ved ikke, hvorfor jeg følte det på den måde, men mine ord beskriver nøje, hvad jeg mente at føle, som jeg stod der og holdt på den blidt gryntende Bains.

Den kredsformige, mørke mur af tætte sorte skyer dækkede barrieren så fuldt og helt som nogensinde, og bevægede sig rundt og rundt og rundt, i en langsom, "evig" bevægelse. Og bag denne sorte mur af kredsende skyer, sivede en dødsstilhed rundt i værelset, uden for min synsvidde. Kan I overhovedet fatte dette?

Det forekommer mig at vise meget tydeligt, hvilken tilstand af næsten vanvittig mental og psykisk spænding, jeg udholdt … Den måde, min hjerne insisterede på, at stilheden *sivede* rundt i rummet, finder jeg overordentlig interessant, for jeg befandt mig enten i en tilstand der lignede en bestemt fase af galskab,

eller også var jeg psykisk indstillet på en unormal højde af opmærksomhed og følsomhed, hvor stilhed var ophørt med at være en abstrakt egenskab, og for mig var blevet en virkelig, konkret genstand, noget lignende – for nu at benytte en rædsomt grov illustration – som at atmosfærens usynlige fugtighed bliver en synlig og konkret genstand, når det fortættes til vand. Tiltaler denne tanke jer mon på samme måde som den tiltaler mig?

Og så krøb en langsom bevidsthed ind på mig om at en yderligere rædsel var på vej. Følelsen eller bevidstheden eller hvad man skal kalde det, var så stærk, at jeg pludselig følte det, som jeg skulle kvæles … Jeg følte, at jeg ikke kunne bære mere, og at hvis der skete mere, ville jeg gribe min revolver og skyde Bains gennem hovedet, og derefter mig selv, og således få en ende på hele dette rædsomme foretagende.

Følelsen gik imidlertid snart over, og jeg følte mig stærkere og bedre i stand til at se tingene i øjnene igen. Desuden havde jeg fået den første, omend ufærdige, idé til, hvordan jeg skulle skaffe mig en større sikkerhed, men jeg var for omtåget til at indse, hvordan jeg skulle gebærde mig for at hjælpe mig selv på en effektiv måde.

Og så begyndte en lav, fjern klynken at indtage rummet, og jeg vidste, at faren var under opsejling. Jeg bøjede mig langsomt mod venstre, idet jeg passede på ikke at lade Bains' fødder komme ud over den blå cirkel, og stirrede ned i den sorte afgrund, der førte til det ukendte, under min venstre albue.

Den klynkende lyd døde hen, men langt nede i det sorte, var der et eller andet – kun en fjern, lysende plet. Jeg stod en

uhyggelig stilhed i måske ti lange minutter, og så ned på den. Den voksede hele tiden i størrelse, og var blevet langt mere synlig; men den var stadig langt, langt borte i det vældige dyb.

Idet jeg stod og stirrede, hørte jeg atter den lave, klynkende lyd krybe ind på mig, og Bains, som havde ligget som en død i mine arme hele tiden, besvarede den med et langt, dyrisk hvin, der på en eller anden måde var en ny vederstyggelighed.

Så indtraf der en højst mærkværdig ting, for hele vejen rundt langs kanten af skakten, der havde en så forunderlig lighed med sort glas, lyste en pludselig glød op. Den kom og gik, ulmede sært rundt og rundt langs kanten i modsat retning af den sorte, lodne mur udenfor barrieren.

Denne mærkværdige glød forsvandt endelig igen, og pludselig blev jeg opmærksom på, at der stod en forfærdelig følelse af monstrøs rædsel op fra afgrunden. Hvis jeg sagde, at det kom som en pludselig brise, ville det være en udmærket beskrivelse af det, men den åndelige kvalme, det gav mig, er jeg simpelthen ude af stand til at beskrive for jer. Det var noget, der fik mig til at føle, at jeg ville blive beskidt langt ind i mit inderste jeg, hvis jeg ikke afværgede det med ren og skær viljestyrke.

Jeg trak mig hastigt tilbage fra skakten og mod den yderste af de tændte kredse. Jeg ville sikre mig, at ingen del af mit legeme hang ud over skakten, mens denne afskyelige kraft slog op fra de ukendte dybder.

Og det var på den måde, mens jeg stirrede stift bort fra centret af "forsvaret", at jeg nu så noget nyt, for der var noget, ja, mange ting, forekom det mig nu, på den anden side af den

mørke mur, der bevægede sig i en evig kreds rundt langs ydersiden af barrieren.

Det første jeg bemærkede, var en sær forstyrrelse i den stadig kredsende skymur. Denne forstyrrelse var omkring atten tommer fra gulvet, og stod lige foran mig. Der var en mærkværdig, grumset bevægelse i den tågede mur, som om noget forstyrrede den. Denne sære lille forstyrrelse kan vel ikke have været mere end en fod i tværmål, og den forblev ikke på plads foran mig, men blev ført med rundt af den kredsende mur.

Da den kom forbi mig igen, bemærkede jeg at den bugnede en smule indad mod mig; og da den atter bevægede sig bort fra mig, så jeg en ny lignende forstyrrelse, og så en tredje og fjerde, alle forskellige steder i den langsomt hvirvlende sorte mur. Ingen af dem var mere end atten tommer fra gulvet.

Da den første igen var ud for mig, så jeg at den svage udbugning var vokset til en meget tydelig forhøjning i retning af mig.

Hele vejen rundt langs den kredsende mur var der nu opstået disse mærkelige buler. De fortsatte med at strække sig indad og blive længere, og hele tiden forblev de i konstant bevægelse.

Pludselig knækkede en af dem, eller åbnede sig den yderste ende og ud fra den stak et øjeblik, spidsen af en gustenbleg, men *meget tydelig tryne*. Den var væk igen med det samme, men jeg havde set den klart og tydeligt, og inden for et minut så jeg atter én pludselig stikke gennem muren på min højre side, og trække sig lige så hurtigt tilbage igen. Nu kunne jeg ikke se på den nederste del af den sære, sorte, kredsende cirkel omkring

barrieren uden at der alle vegne var en svinetryne, der stak frem et øjeblik, og straks trak sig tilbage.

Jeg stirrede på disse ting i en højst besynderlig sindstilstand. Der var så mange unormale ting omkring mig, foran og bagved og allevegne, at det i sig selv til en vis grad virkede som en slags modgift mod min frygt. Kan I forstå det? Det fik en midlertidig bedøvelse til at indfinde sig hos mig, hvor alting, også rædslen, blev mindre virkelig. Jeg stirrede på dem, som et barn stirrer ud fra et hurtigt tog på et hastigt forbipasserende nattelandskab, sært brudt af gløden fra ukendte industriers smelteovne. Jeg vil bede jer at forsøge at forstå.

I mine arme lå Bains stille og stiv; og mine arme og min ryg smertede, indtil hele min krop var en stor, dump smerte; men dette var jeg kun delvist bevidst om, da jeg et øjeblik skiftede fra min mentale til min fysiske bevidsthed for at flytte ham til en anden stilling, der for en tid var mindre belastende for mine trætte arme og ryg.

Så atter noget nyt – et lavt, men enormt, enkelt grynt, der kom rullende, brutalt og voldsomt gennem rummet. Det fik Bains ubevægelige legeme til at skælve, og han gryntede tre gange som svar, med en stemme som en ung gris.

Højt oppe i den kredsende mur om barrieren sås nu en udposning af de sorte, lodne skyer, og en griseklov og et ben stak ud og bevægede sig rundt i luften et øjeblik. Det var omkring ni eller ti fod over gulvet. Idet det gradvist forsvandt igen, hørte jeg en lav grynten fra den anden side af skysløret, der pludselig brød ud i en kakofoni af dyrelyde, grynten, hvinen og hyl, det hele formede sig til en lyd, der var bestiets grundmelodi – et gryntende, hvinende, hylende brøl, der

hævede sig, brøl for brøl, hyl for hyl og hvin for hvin til et crescendo af rædsel – de dyriske længsler, nydelser og gerninger i en af Helvedes huler … Nej, det nytter ikke, jeg kan ikke vise jer det. Jeg bliver stum ved min manglende evne til at fortælle jer, hvad denne gryntende, hylende, brølende melodi bibragte mig. Den havde noget så uforklarligt, langt under sjælens synskreds i al sin monstrøsitet og frygtelighed, at den almindelige, simple frygt for døden, med alle dens tilhørende lidelser og rædsler og sorger, forekom som en tanke på noget fredfyldt og umådelig helligt sammenlignet med angsten for de ukendte elementer i den rædselsfulde, brølende sang. Og lyden var hos mig inde i dette rum – i rummet *sammen med mig*. Men jeg syntes ikke at kunne opdage de omgivende vægge, kun genlyden fra gigantiske korridorer. Mærkværdigt! Det var de to ord, jeg havde i tankerne – gigantiske korridorer.

Som det rullende kaos af svinenes sang slog mod mig fra alle sider, kom der drønende gennem den et enkelt grynt, det enlige, gentagne grynt fra *ORNEN*; for jeg vidste nu, at jeg virkelig og uden nogen tvivl hørte rytmen fra dette monster, *ORNEN*:

I Sigsand-manuskriptet er det beskrevet noget i denne retning: "Ornen som den Almægtige alene har magt over. Hvis du i din søvn eller i din farestund hører Ornens røst, skal du straks standse. Thi denne Orne ere et af de Ydre Uhyrer, og ej skal noget menneske nogen sinde komme ham nær eller vedblive sin id, når han hører Hans røst, for i sit forrige liv i Verden havde Ornen magt, og skal atter få det ved Dommedag. Og fordi Ornen engang havde magt i Verden, således begærer han at få det igen. Og forfærdelig skal din sjæls kvide være,

såsom du vedbliver din id, og lader Bestiet komme dig nær. Og jeg siger til jer alle, at såsom du haver bragt denne digre fare over Jer, skal I få erindring om Korset, thi af alle Tegn bringer Det Ornen rædsel."

Der er meget mere, men jeg kan ikke huske det hele, og dette er så nogenlunde hovedindholdet.

Der stod jeg med Bains, som under det hele fremhylede de forfærdelig grynt med et svins stemme. Jeg undrer mig stadig over, at jeg ikke blev vanvittig. Det var, tror jeg, den bedøvelsens modgift, som opstod af anspændelsen, der hjalp mig igennem det.

Et minut senere, eller måske fem minutter, fik jeg pludselig en ny følelse, som en advarsel, der skar gennem mine sløvede sanser. Jeg drejede hovedet, men der var intet bag mig, og da jeg bøjede mig ud til venstre, så jeg ned i det sorte dyb, som lå under min venstre albue. I dette øjeblik holdt den brølende støj af svinelyde inde og det forekom mig, at jeg stirrede ned i mil efter mil af sort intet, hvor der hang – et gustenblegt hoved, der flød rundt, fjernt, langt nede – *et stort svinehoved*.

Og mens jeg så på det, voksede det. Et tilsyneladende ubevægeligt, blegt svinehoved, der steg opad, ud af dybet. Og pludselig indså jeg, jeg virkelig så på Ornen.

I måske et helt minut stirrede jeg ned gennem mørket på denne ting, der ligesom svømmede rundt som en fjern, død hvid planet i det vældige intet. Og så vågnede jeg helt enkelt – bang, som man siger, i fuld besiddelse af alle mine åndsevner. For lige så sikkert som et overmål af anspændelse havde indgivet mig den sløvende, bedøvede følelse, der havde hjulpet mig igennem, således bevirkede denne pludselige,

overvældende virkelige rædsel, at jeg blev bragt fra sløv betragtning til handling. Jeg skiftede på et øjeblik fra apati til voldsom handlekraftighed.

Jeg vidste, at jeg ved en eller anden uheldig omstændighed var brudt igennem alle grænser og at jeg stod, hvor ingen menneskelig sjæl havde lov til at være, og at jeg om nogle få af de usle minutter, der udgør denne verdens tidsregning, kunne være død.

Om Bains havde passeret over skillelinjen eller ej, kunne jeg ikke sige. Jeg lagde ham forsigtigt men hurtigt ned på siden, mellem de to inderste kredse – altså den violette og den indigo – hver han lå og gryntede langsomt. Idet jeg mærkede, at det frygtelige øjeblik var inde, trak jeg min automatpistol. Det forekom mig bedst at være sikker på vort endeligt, før denne ting i dybet kom nærmere: for hvis Bains i sin nuværende tilstand kom inden for rækkevidde af, hvad jeg kan kalde uhyrets "induktive kræfter", ville han ophøre med at være menneskelig. Der ville ske det samme, som i tilfældet med Aster, der blev udenfor pentaklet i sagen om det Sorte Slør; noget der kun kan beskrives som en patologisk, åndelig forandring – eller med andre ord, en virkelig ødelæggelse af sjælen.

Og så var der noget, der syntes at beordre mig til ikke at skyde. Det kan måske lyde en smule overtroisk, men i det øjeblik havde jeg virkelig til hensigt at dræbe Bains, og det der standsede mig var en tydelig meddelelse udefra.

Jeg vil sige jer, at det sendte en skælven af håb gennem mig, for jeg vidste nu, at de kræfter, der styrer den ydre kreds greb ind. Men netop denne indgriben beviste mig igen den vældige,

åndelige fare vi havde bragt os i; for denne uudgrundelige *Beskyttende Kraft* blander sig kun, hvor talen er om den menneskelige sjæl og de Ydre Uhyrer.

I det øjeblik jeg modtog budskabet, rejste jeg mig som et lyn og vendte mig mod afgrunden, gik over den violette cirkel og lige ind i mørkets mund. Jeg var nødt til at løbe risikoen for at komme hen til kontaktbordet, der lå på glashylden under bordpladen i midten. Jeg kunne ikke ryste den rædsel af mig, som tanken om at jeg måske kunne falde ned gennem det forfærdelige sorte mørke. Gulvet føltes solidt nok under mig, men jeg syntes at gå på det tomme intet over et sort tomrum, som en omvendt stjerneløs nat, med hovedet af den sig nærmende Orne, der steg op dernede fra, langt under mine fødder – en tavs, ubegribelig ting fra afgrunden – et gustenblegt, flydende svinehoved, indrammet af det vældige sorte.

To hurtige, nervøse skridt bragte mig over til bordet, der stod der i centrum med glasbenene tilsyneladende hvilende på intet. Jeg greb kontaktbordet, og skød ebonitpladen med kontakten til den blå kreds ud. Batteriet, der forsynede denne kreds var den til højre i en række på syv, og hvert batteri var mærket med et påmalet bogstav, der svarede til dens kreds, så at jeg i nødstilfælde straks kunne finde det rette batteri.

Idet jeg slog B-afbryderen, fra fik jeg en advarsel om de ukendte farer, jeg udsatte mig for ved disse to korte skridt; for den rædselsfulde følelse af svimmelhed vendte pludselig tilbage, og i et forfærdeligt øjeblik så jeg alting gennem et tågeslør, som om jeg så gennem vand.

Under mig, langt nede under mine fødder kunne jeg se Ornen, som på en eller anden måde så anderledes ud nærmere på; den kom stadig nærmere, og den var enorm. Jeg havde en fornemmelse af, at den var kommet mig langt nærmere på et øjeblik. Og pludselig følte jeg, at jeg faldt.

Jeg havde en fornemmelse af en voldsom kraft, der skubbede mig ud over kanten af skakten, men med hver eneste fiber af viljestyrke, jeg havde i mig, kastede jeg mig ind i den tåge, der skjulte alting, og nåede den violette kreds, hvor Bains lå foran mig.

Her satte jeg mig på hug, og med mine to arme strakt ud foran mig pressede jeg neglene på mine pegefingre ind under det ebonitlag, som den blå kreds hvilede på, og løftede den langsomt, så at jeg, da det var løftet højt nok op fra gulvet, kunne presse mine fingre ind under den. Jeg passede på ikke at strække fingrene længere end til den inderste kant af det glødende rør, som hvilede på den to tommer brede base af ebonit.

Ganske langsomt rejste jeg mig, idet jeg samtidig løftede den blå kreds. Mine fødder var mellem den indigo og den violette kreds, og kun den blå kreds var mellem mig og en pludselig død; for hvis den var knækket under det usædvanlige pres, jeg lagde på den ved at løfte den på den måde, vidste jeg, at jeg sandsynligvis ville bukke under ret hurtigt.

I kan altså forestille jer, hvordan jeg havde det. Jeg var bevidst om en ubehagelig, svag prikken, som var stærkest i fingerspidserne og håndleddene, og den blå kreds syntes at vibrere, som om bittesmå partikler af et eller andet prikkede til den i millionvis. Langs de skinnende glasrør kogte og hvirvlede

en sær tåge af små gnister et par fod til hver side af mine hænder, som en sær slags glorie.

Idet jeg gik fremad over den indigo kreds, skubbede jeg den blå kreds ud mod den langsomt kredsende mur af sorte skyer, hvilket fik en bølge at små blege lyn til at stå ind over røret. Disse lyn løb langs det lufttomme rør, indtil de kom til det sted, hvor den blå kreds krydsede den indigo, og der forsvandt de ud i rummet med små skarpe knald.

Idet jeg bevægede mig langsomt og forsigtigt fremad med den blå kreds, skete der noget bemærkelsesværdigt, for den kredsende mur af skyer gav efter for den og syntes at fortyndes foran den. Idet jeg lagde min del af kredsen på gulvet, skrævede jeg over Bains og lige ind i mundingen af afgrunden, og løftede den anden side af kredsen over bordet. Den knirkede og knagede, som om den var at brække over, da jeg løftede den, men til sidst kom hel over.

Da jeg igen kiggede ned i dybet, så jeg under mig det frygtelige, blege hoved af Ornen flydende i en kreds af nat. Det slog mig, at det glødede ganske let – blot en vag lysning. Og det var ganske nær – forholdsvis. Det var umuligt at bedømme afstande i det sorte intet.

Jeg samlede kanten af den blå kreds op igen ligesom før, og flyttede den videre, indtil den var halvvejs klar af den indigo kreds. Så samlede jeg Bains op og bar ham over til den del af gulvet, der var beskyttet af den del af den blå kreds, der var klar af "forsvaret". Så løftede jeg røret og begyndte at bevæge det fremad så hurtigt jeg vovede, skælvende hver gang samlingerne gav sig og hele røret stønnede under det pres, jeg udsatte det for. Og hele tiden gav den kredsende mur af lodne skyer plads

for kanten af den blå kreds, veg tilbage for den på en vidunderlig måde, som om den blev blæst væk af en uhørlig vind.

Fra tid til anden glimtede små lyn over den blå kreds, og jeg begyndte at spekulere på, om den ville være i stand til at holde "spændingen" ude, indtil jeg havde fået den trukket helt klar af "forsvaret".

Når den var det, håbede jeg det voldsomme pres ville fjerne sig fra os, og igen koncentrere sig om "forsvaret" og den negative "spændings" tiltrækning.

I det øjeblik hørte jeg et skarpt knæk bag mig, og den blå kreds rystede, idet den nu var kommet helt over de violette og indigo kredse, og faldt ud på gulvet. Samtidig lød der en lav rullende lyd som af torden, og en mærkværdig brølen. Den sorte, kredsende mur var tyndet ud rundt om os, og jeg kunne atter se rummet klart, men det var intet andet at se end et mærkeligt blåt glimtende lys, som bølgede langs gulvet.

Jeg vendte mig for at se på "forsvaret", og bemærkede, at det var omgivet af den kredsende mur af sorte skyer, og så fremmedagtig og mærkværdig ud udefra. Det lignede en let svajende, tyk skorsten af hvirvlende sort tåge, der rakte fra gulv til loft, og gennem det kunne jeg se de indigo og violette kredses glød, skiftevis vage og tydelige. Og så, mens jeg så på det, syntes hele rummet pludselig at blive fyldt med et forfærdeligt væsen, der trykkede mig ned med en tung vægt af rædsel – den inderste essens af åndelig død.

Som jeg knælede ned der i den blå kreds ved siden af Bains, var mine evner til at handle bedøvede og midlertidigt lammede. Jeg kunne ikke tænke på videre flugtplaner, og var

tilsyneladende også ligeglad med alting i øjeblikket. Jeg følte, at jeg allerede var undsluppet øjeblikkelig ødelæggelse, og følte mig nu opløftet til en forbløffende grad af ligegyldighed overfor enhver ringere rædsel.

Bains havde under alt dette ligget stille på siden. Jeg drejede ham rundt og undersøgte hans øjne; på grund af hans tilstand passede jeg nøje på ikke at stirre direkte ind i dem, for hvis han havde overskredet grænsen for at vende tilbage, var han farlig. Det jeg mener er, at hvis den "omvandrende" del af hans ånd var blevet overtaget af Ornen, ville Bains være psykisk tilgængelig og måske allerede kun en ydre skikkelse af at menneske, opladet af Ornens vældige ego, og derfor i stand til, hvad jeg i mangel af et mere præcist udtryk kalder en "psykisk smitsom kraft" – en kraft, der overførtes lettere gennem øjnene end på nogen anden måde, og i stand til at skabe en hjernestorm af voldsom og farlig karakter.

Bains' øjne havde imidlertid et mærkværdigt forpint, indadvendt udseende – ikke selve øjet, men en slags refleks fra det "mentale øje" til det fysiske, der gav det fysiske øje et udtryk af tanker i stedet for syn. Er det til at forstå for jer?

Pludselig udbrød der atter fra alle hjørner af værelset lyden af klove, som fik rummet til at give genlyd af en lyd som af tusinder af svin, der i et og samme øjeblik var begyndt et vildt løb efter at have ligget fuldkommen stille. Hele dette kaos af dyrelyde syntes at samle sig i én bølge mod den sært svajende, kredsende skorsten af sorte skyer, der rejste sig fra gulv til loft rundt om de violette og indigo kredse.

Da lydene hørte op, så jeg noget, der steg op gennem midten af "forsvaret". Det steg med en langsom, stadig bevægelse. Jeg

så den, bleg og enorm gennem den svajende sky-skorsten – en monstrøs, gustenbleg tryne, der steg op fra den umålelige afgrund … Den steg højere op, som en vældig, bleg høj. Gennem et tyndere sted i skyen kunne jeg se et enkelt, lille øje … Jeg vil aldrig igen kunne se et svins øjne igen uden at føle lidt af det, jeg følte i det øjeblik. Et svineøje med en slags helvedeslys af ondskabsfuld forståelse og bevidsthed længst inde.

Og så overvældedes jeg pludselig af en forfærdelig rædsel, for jeg så begyndelsen til enden af, hvad jeg hele tiden havde frygtet – jeg så gennem den langsomme kredsen af skyforhænget, at den violette kreds var begyndt at hæve sig fra gulvet. Den blev trukket op på den vældige tryne.

Jeg anstrengte mine øjne for at se gennem den svajende skorsten af skyer, og så at det violette rør var smeltet og løb ned ad trynens blege sider i en strøm af violetfarvet ild. Og alt eftersom den smeltede, indtraf der en forandring af rummets atmosfære. Den sorte skorsten skinnede med en bleg, dyster rød farve, og en tung rød glød opfyldte rummet.

Forandringen indtrådte på samme måde, som man kunne opleve, hvis man så på en lyskilde gennem et beskyttelsesglas, og dette glas så pludselig blev fjernet. Men der var en anden forandring, som jeg opfattede gennem mine følelser. Det var, som om det frygtelige væsen i rummet havde nærmet sig til min egen sjæl. – Jeg er ikke sikker på, at jeg forklarer alt dette godt nok. – Før havde det nedtrykket mig en smule, på samme måde som et dødsfald på en meget dyster og kedelig dag virker nedtrykkende på én. Men nu var der en vild og truende følelse, en virkelig følelse af noget frygtelig smudsigt tæt ved mig. Det var rædselsfuldt, ganske enkelt rædselsfuldt.

Og så bevægede Bains sig. For første gang siden han var faldet i søvn, forsvandt stivheden fra ham, og idet han pludselig rullede om på maven, tumlede han på en underlig dyrisk måde op på hænder og fødder. Så skød han som en pil tværs over den blå kreds mod tingen i "forsvaret".

Med et skrig sprang jeg efter ham for at trække ham tilbage, men det var ikke min stemme, der standsede ham. Det var den blå kreds. Han trak sig tilbage for den, som om en usynlig hånd med et ryk havde kastet ham bagover. Han kastede rundt med hovedet som et svin, hvinede med en stemme som et svin, og begyndte at løbe rundt langs indersiden af den blå kreds. Rundt og rundt løb han, og forsøgte to gange at springe over den til rædslen i den svajende skyskorsten. Hver gang blev han kastet tilbage, og hver gang hvinede han som et stort svin; lyden gav ekko i rummet på en frygtelig måde, som om det kom fra et sted langt borte fra.

Nu var jeg temmelig sikker på, at Bains virkelig havde overskredet tærsklen, og denne viden gav mig en ny og mere håbløs følelse af rædsel og medlidenhed, og en mere uhyggelig frygt for mit eget vedkommende. Jeg vidste, at hvis det var sådan, var det ikke Bains, der var sammen med mig i den blå kreds, men et uhyre, og at min egen sidste mulighed for at komme i sikkerhed var at få ham ud af kredsen.

Han var ophørt med sin utrættelige styrten rundt og rundt, og lå nu på siden og gryntede blødt og vedvarende på en trist og misfornøjet måde. Da de langsomt hvirvlende skyer igen tyndede lidt ud, så jeg atter det gustenblege ansigt ret klart. Det steg stadig, men langsomt, meget langsomt, og atter rejste der sig et håb i mig om, at det måske kunne holdes tilbage af

"forsvaret". Jeg så ganske tydeligt, at rædslen så på Bains, og i det øjeblik frelste jeg kun mit eget liv og sjæl ved at sænke blikket. Der, tæt ved mig på gulvet, var denne ting, der lignede Bains, med hænderne strakt ud for at gribe efter mine ankler. Et sekund mere, og jeg ville være blevet væltet udad. Er I klar over, hvad det ville betyde?

Der var ingen tid til tøven. Jeg sprang simpelthen i vejret og faldt ned igen med knæene på ryggen af Bains. Han lå roligt efter en kort kamp; men jeg tog mit bælte af og bandt hans hænder på ryggen. Jeg skælvede ved den blotte berøring af ham, som om jeg rørte ved noget uhyrligt, monstrøst.

Da jeg var færdig, så jeg at den røde glød i rummet var blevet betydelig dybere, og at hele værelset var mørkere. Ødelæggelsen af den violette kreds havde formindsket lyset mærkbart, men det mørke, jeg taler om, var andet og mere end det. Det var, som om noget var kommet ind i rummets atmosfære – en slags tungsindighed, og trods lyset fra den blå kreds, og den indigo inde i skyskorstenen, var der nu mere rødt lys end noget andet.

Overfor mig syntes det vældige, skyindhyllede uhyre i den indigo kreds at være ubevægelig. Jeg kunne skelne omridset af den hele tiden, og kun når skyskorstenen blev tyndere, kunne jeg se den tydeligt – en vældig høj med tryne, vag og med et hvidt skær, med den ene gigantiske side vendt mod mig, og tæt ved højens fod en smal sprække, gennem hvilken der skinnede et hvidligt øje.

Nu opdagede jeg gennem den tynde, dystre tåge noget, der dræbte ethvert håb i mig og vækkede en rædselsfuld fortvivlelse, for nu blev den indigo kreds, den sidste forsvarsbarriere, løftet i vejret – Ornen var igen begyndt at stige. Jeg kunne se dens

rædselsfulde tryne hæve sig opad bag skyen. Langsom, meget langsomt, steg trynen op, og det indigo rør løftede sig sammen med den.

I rummets dødsstilhed fik jeg en underlig følelse af, at selve evigheden var anspændt og fuldstændig tavs, som om visse magter kendte til denne rædsel, jeg havde bragt ind i verden … Og så blev jeg ramt af bevidstheden om noget, der var på vej … noget der kom langt, langt borte fra. Det var, som en eller anden skjult, ukendt del af min hjerne kendte det. Kan I forstå det? Der var etsteds i rummets dybder et lys, der kom nærmere. Jeg syntes ligefrem at kunne høre det komme. Jeg kunne akkurat skelne Bains' krop på gulvet, sammenkrøben og formløs og ubevægelig. Bag det svajende tågeslør så jeg uhyret som en umådelig, bleg, selvlysende høj, med en vældig tryne – en infernalsk klippeknold af et uhyre, gustenblegt og dødbringende i det røde lys, der gennemtrængte rummets atmosfære.

Noget sagde mig, at det forsøgte en sidste afgørende indsats mod den hjælp, der var undervejs. Jeg så, at den indigo kreds nu var nogle tommer hævet over gulvet, og hvert øjeblik ventede jeg at se den blive til strømme af indigo ild, der løb ned ad trynens blege skråninger. Jeg kunne se kredsen begynde at bevæge sig opad med synlig fart.

Uhyret triumferede.

Der lød en lav, vedvarende torden fra en eller anden fjern sfære. Denne ting fra de fjerne højder nærmede sig hurtigt, men den ville aldrig kunne nå frem i tide. Tordenen voksede fra en lav, fjern mumlen til en dyb, stadig rullen af lyd … Den blev højere og højere, og som den voksede, så jeg at det indigo rør,

der nu skinnede gennem det røde mørke, var en hel fod over gulvet. Jeg mente at skelne en svag sprutten af indigo lys … Den sidste kreds i barrieren var begyndt at smelte.

I det øjeblik blev den torden, jeg hørte så tydeligt inde i hovedet, til en verdensrystende brølen af fart, der fik rummet til vippe og skælve til en uendelig, umådelig lyd. Et sært glimt af blå flammer flåede et øjeblik skyskorstenen op fra gulv til loft, og jeg så i ét kort nu Ornen fuldt ud, et vældigt, gustenblegt uhyre, skærende hvidt og rædselsfuldt.

Så samledes skyerne igen og skjulte tingesten fra mig, da skorstenen hurtigt blev oversvømmet af en kuppel af tavst blåt lys – Guds egen farve! Og et øjeblik efter var det, som om skyen var forsvundet, og fra gulv til loft, som et frygteligt og majestætisk, levende væsen, viste der sig en kuppel af blå ild med tre ringe af grønt lys i lige stor afstand fra hinanden. Der var ingen lyd eller bevægelse, ikke engang en flimren, og jeg kunne heller ikke se noget i lyset, for at se ind i det var som at se ind i himlens kolde blå rum. Men jeg var sikker på, at der var kommet en af disse uudgrundelige magter til vor hjælp, som styrer den ydre kreds, thi denne kuppel af blåt lys, med de tre grønne bånd af tavs ild, var det ydre, synlige tegn på en enorm kraft, utvivlsomt af en defensiv natur.

I fulde ti minutter af fuldkommen stilhed stod jeg der i den blå kreds og betragtede fænomenet. Minut for minut så jeg det tunge, afskyvækkende røde lys blive drevet ud af rummet, som samtidig blev mærkbart lysere. Og som det lysnede, begyndte Bains legeme at udskille sig fra en formløs masse af skygge, lidt efter lidt, indtil jeg igen kunne se det bælte, jeg havde brugt til at binde hans håndled sammen.

Mens jeg iagttog ham, bevægede hans legeme sig lidt, og med en svag, men fuldkommen normal stemme sagde han:

"Jeg har haft den igen! Min Gud! Jeg har haft den igen!"

Jeg knælede hurtigt ned ved siden af ham, og løsnede bæltet, idet jeg hjalp ham med at vende sig og sætte sig op. Han greb mig vildt i armen med begge hænder

"Jeg faldt alligevel i søvn," sagde han. "Og jeg har været dernede igen. Min Gud! Den fik mig næsten. Jeg var nede i det rædselsfulde sted, og det syntes at være lige rundt om hjørnet, og jeg blev forhindret i at vende tilbage. Jeg føler det som om jeg har kæmpet og kæmpet i årtier. Jeg var ved at blive vanvittig. Gal! Jeg har næsten været i selve Helvede. Jeg kunne høre Dem råbe til mig fra en vældig højde. Jeg kunne høre Deres stemme give genlyd gennem gule gange. De var gule. Det ved jeg, de var. Og jeg prøvede at komme, og jeg kunne ikke."

"Så De mig?" spurgte jeg ham, da han stønnende holdt inde.

"Nej," svarede han, idet han lagde hovedet mod min skulder. "Jeg siger Dem, det fik mig næsten denne gang. Jeg vil aldrig være i stand til at sove igen, så længe jeg lever. Hvorfor vækkede De mig ikke?"

"Det gjorde jeg," fortalte jeg ham. "Jeg holdt Dem i mine arme det meste af tiden. De blev ved at se mig i øjnene, som om De vidste, jeg var der."

"Det ved jeg," sagde han. "Jeg kan huske det nu; men De forekom mig at stå oppe på randen af et forfærdeligt hul, mange mil fjernet fra mig, og disse rædsler gryntede og hvinede og hylede, og forsøgte at fange mig og holde mig dernede. Men jeg kunne intet se – kun de gule vægge i disse

gange. Og stadig var det, som om der var noget lige rundt om hjørnet."

"Under alle omstændigheder er De i sikkerhed nu," fortalte jeg ham. "Og jeg garanterer Dem, at De vil være sikker for fremtiden."

Rummet var blevet mørkt, bortset fra lyset fra den blå kreds. Kuplen var forsvundet, den kredsende skorsten af sorte skyer var væk, Ornen var væk, og lyset var døet ud i den indigo kreds. Og rummets atmosfære var sikker og normal igen, hvilket jeg beviste ved at dreje på kontakten, der lå ved siden af mig, for at dæmpe den defensive kraft i den blå kreds og gøre mig i stand til at "føle" spændingen udenfor. Så vendte jeg mig mod Bains.

"Kom med," sagde jeg. "Vi vil gå ned og få noget at spise, og hvile os."

Men Bains sov allerede som et udmattet barn, med hovedet hvilende på den ene hånd. "Stakkels lille djævel!" sagde jeg, idet jeg samlede ham op i armene. "Stakkels lille djævel!"

Jeg gik over til hovedafbryderen og afbrød strømmen; derpå bar jeg Bains ud i den herlige, sunde normale verden. Det var vidunderligt at komme ud af dette rædselskabinet, og det var vidunderligt at se døren til mit soveværelse på sin vante plads, vidåben, med sengen, der så lige så blød og hvid ud som sædvanlig – så almindeligt og menneskeligt. Kan I forstå det?

Jeg bar Bains ind og lagde ham på sofaen; og så forstod jeg først, hvad jeg havde været oppe imod, da jeg ville tage en drink og tabte flasken, så jeg måtte finde en ny.

Efter at jeg havde fået et glas i Bains, lagde jeg ham på sengen.

"Nå," sagde jeg, "se mig lige i øjnene. Kan De høre mig? De vil nu sove en sund og rolig søvn, og hvis noget forstyrrer Dem, skal De adlyde mig og vågne op. Sov nu – sov – sov! "

Jeg strøg hænderne over hans øjne en halv snes gange, og han faldt i søvn igen som et barn. Jeg vidste, at hvis der igen opstod nogen fare, ville han adlyde mig og vågne. Jeg vil gøre ham rask, dels ved hypnose, dels ved en særlig form for elektrisk behandling, som jeg vil få doktor Witton til at give ham.

Den nat sov jeg på sofaen, og da jeg næste morgen gik hen for at se til Bains, fandt jeg ham stadig sovende, så jeg lod ham være og gik ind i forsøgsværelset for at undersøge mine resultater. Jeg fandt dem højst forbløffende.

Inde i det værelse fik jeg en underlig følelse, som I nok kan forestille jer. Det var mærkeligt at stå der i det sære blålige lys fra de "behandlede" vinduer, og se den blå kreds stadig ligge der og gløde, hvor jeg havde forladt den, og "forsvaret", der lå kreds inden i kreds, alle slukkede, og i midten bordet med glasbenene, stående der, hvor det få timer tidligere havde været opslugt af den rædselsfulde, uhyrlige Orne. Jeg siger jer, det forekom mig som en vild og frygtelig drøm, da jeg stod der og så på det hele. Jeg har før foretaget nogle temmelig mærkværdige forsøg derinde, som I ved, men jeg har aldrig været nærmere en katastrofe.

Jeg lod døren stå åben for ikke at føle mig lukket inde, og derpå gik jeg over til "forsvaret". Jeg var voldsomt nysgerrig efter at se, hvad der rent fysisk var foregået under indflydelse af så stærk en magt som Ornen. Jeg fandt umiskendelige tegn, der beviste, at det hele virkelig havde været en Saiitii-manifestation, for den smeltede violette kreds havde ikke været

nogen psykisk eller fysisk illusion. Der var intet tilbage af den, bortset fra en ring af smeltede glasstumper. Ebonitlejet var fuldstændig bortsmeltet, men gulvet og alt andet var intakt. Saiitii kan i visse former ofte angribe og ødelægge, ja ligefrem gøre brug af, selve de materialer, der bliver brugt i forsvaret mod dem.

Da jeg gik over den yderste kreds for at se nærmere på den indigo kreds, så jeg, at den også var smeltet igennem flere steder. En brøkdel af tid, og Ornen ville have været fri til at brede sig som en usynlig tåge af rædsel og ødelæggelse i hele verdens atmosfære. Og så, i netop dette øjeblik, var frelsen indtruffet. Kan I mon forestille jer, hvad jeg følte, da jeg stod der og stirrede ned på den ødelagte barriere?"

Carnacki begyndte at banke sin pibe ud, hvilket altid var et tegn på, at han havde endt sin beretning og var rede til at svare på de spørgsmål, vi måske ville stille.

Taylor kom først. "Hvorfor anvendte du ikke det elektriske pentakel sammen med dine nye spektralkredse?" spurgte han.

"Fordi," svarede Carnacki, "pentaklet er kun defensivt, og jeg ønskede at være i stand til at fremstille et 'fokuspunkt' i begyndelsen af eksperimentet, og så, i det kritiske øjeblik, at skifte farvesammensætningen, så jeg havde et forsvar mod resultaterne af 'fokuspunktet'. I kan nok følge mig.

– Fordi," vedblev, da han så, vi ikke havde fattet hans mening, "der kan ikke være noget 'fokuspunkt' indenfor et pentakel. Det er kun defensivt af natur. Selv om jeg havde afbrudt strømmen til det elektriske pentakel, ville jeg stadig være underlagt den særlige og utvivlsomt defensive kraft, som selve dets form

udøver, og dette ville have været nok til at forstyrre 'fokuspunktet'."

I denne nye forskning, jeg driver, skal jeg nødvendigvis bruge et 'fokuspunkt', og derfor er brugen af pentaklet udelukket. Jeg er imidlertid ikke sikker på, at det overhovedet betyder noget. Jeg er overbevist om, at dette nye 'spektralforsvar' vil vise sig fuldkommen usårligt, når jeg først har lært at bruge det, men det vil tage nogen tid. – Denne sidste sag har lært mig noget nyt. Jeg havde aldrig tænkt på at kombinere grønt med blåt; men de tre grønne bånd i den blå kuppel har fået mig til at tænke mig om. Hvis jeg blot kendte den rette sammensætning! Det er sammensætningerne, jeg skal lære. I vil måske bedre kunne forstå vigtigheden af disse sammensætninger, når jeg erindrer jer om, at grøn alene – omend indenfor et meget begrænset område – er langt mere dødbringende end selv rød – og rød er farven for fare frem for dem alle."

"Sig os, Carnacki," sagde jeg, "hvad *er* Ornen? Kan du fortælle os det? Jeg mener, hvad slags uhyrlighed er det? Så du den virkelig, eller var det hele en eller anden frygtelig, farlig drøm? Hvordan ved du, at det var et af de Ydre Uhyrer? Og hvad er forskellen mellem denne form for fare, og så den ting, du så i sagen om *Porten til Helvede*? Og hvad ...?"

"Rolig!" lo Carnacki. "En ting ad gangen! Jeg skal nok svare på alle jeres spørgsmål, men jeg tror ikke, jeg vil følge jeres rækkefølge. For eksempel, når man taler om virkelig at *se* Ornen, kunne jeg sige – sådan i generelle vendinger – at ting fra åndeverdenen ikke ses med øjnene, de ses med det indre øje, der har denne psykiske evne – der ikke hos alle er udviklet

til noget anvendeligt – ved siden af dets normale opgave, der består i at fortælle hjernen, hvad vore fysiske øjne opfatter.

I må forstå, at når vi ser 'spøgelser' er det ofte det indre øje, der sørger for dette – altså: samtidig med at det passer sin opgave med at fortælle hjernen, hvad det fysiske øje ser, viser det, hvad det selv ser. De to synsfunktioner blander sig sammen på en måde, der giver os indtryk af at vi faktisk ser det hele gennem det fysiske øje.

På denne måde får vi et indtryk af at se både den virkelige – materielle – og uvirkelige del af et 'unormalt' sceneri, for hver del bliver modtaget og gengivet for hjernen ved et maskineri, der passer til formålet, og hver for sig synes lige virkeligt – altså forekommer lige materielt. Kan I følge mig?"

Vi nikkede bekræftende, og Carnacki fortsatte:

"På samme måde er det, at når noget truer vort psykiske legeme, bør vi almindeligvis få det indtryk, at det er vort fysiske legeme, der bliver truet, fordi de psykiske følelser og indtryk blandes med de fysiske, ligesom vort psykiske og fysiske syn blandes sammen.

Vore følelser blander sig på en sådan måde, at det er umuligt at adskille, hvad vi føler fysisk og psykisk. Jeg skal prøve at forklare det bedre. Et menneske kan have fornemmelsen af virkelig at falde, i et 'spøgelseseventyr'. Altså at falde i den fysiske betydning, men i virkeligheden er det måske hans psykiske jeg, eller væsen – hvad man nu vil kalde det – der falder. Men det indtryk, hjernen modtager, er samlet set følelsen af at falde. Forstår I?

Husk også, at faren ikke bliver mindre af, at det er det psykiske legeme, der falder. Jeg tænker på den følelse af at falde,

jeg havde, dengang jeg gik tværs over åbningen til den afgrund. Mit fysiske legeme kunne uden besvær gå over den og jeg mærkede det faste gulv under mig; men mit psykiske legeme var i en særdeles virkelig fare for at falde. Man kan måske ligefrem sige, at jeg bar mit psykiske legeme med over, og bevarede det i mig ved hjælp af selv min inderste livskraft. For mit psykiske legeme var afgrunden lige så virkelig som en mineskakt ville have været det for min fysiske krop. Det var kun min livskraft, der forhindre mit psykiske legeme i at forlade mig, og falde ned i de evige dybder, adlydende uhyrets vældige tiltrækning.

Som I husker, var tiltrækningen fra Ornen for stærk til, at min livskraft kunne modstå det, og psykisk begyndte jeg altså at falde. Straks opfattede min hjerne en følelse, der var identisk med den, jeg ville have opfattet, hvis min fysiske krop faldt. Det var en vanvittig risiko, jeg løb, men som I ved, måtte jeg nødvendigvis løbe den for at komme hen til kontakten og batteriet. Da jeg mærkede denne fysiske følelse af at falde og syntes at se de sorte, tågede sider af skakten rundt om mig, var det mit indre øje, der fortalte hjernen, hvad det så. Mit psykiske legeme var faktisk begyndt at falde, og befandt sig virkelig under randen af afgrunden, omend det stadig var i forbindelse med mig. Med andre ord, mine fysisk-magnetiske og psykiske "auraer" var stadig blandede. Mit fysiske legeme stod stadig fast og sikkert på værelsets gulv, men hvis jeg ikke hele tiden ved min styrke eller vilje tvang mit fysiske legeme over mod siden, ville mit psykiske legeme være faldet uden for min rækkevidde, og forsvundet som et spøgelsesagtigt meteorit, der adlød Ornens tiltrækning.

Den mærkværdige følelse, jeg havde af tvinge mig igennem et modstræbende fluidum var overhovedet ikke en fysisk følelse, som vi forstår ordet, men snarere den psykiske følelse af at tvinge mit legeme til atter at krydse det gab, der allerede var dannet mellem mit faldende psykiske legeme ned i afgrunden og mit fysiske legeme, der stod på rummets gulv. Og dette gab var opfyldt af en kraft, der stræbte at forhindre krop og sjæl i at genforene sig. Det var en forfærdelig oplevelse. Kan I huske, hvordan jeg stadig kunne se med min hjerne gennem mit psykiske legemes øjne, selv om det allerede var faldet et godt stykke bort fra mig? Det er en usædvanlig og ganske særegen ting at huske.

Men for nu at komme videre: ethvert spøgelsesfænomen er ekstremt flygtigt i normaltilstanden. De bliver først virkelig fysisk farlige i de tilfælde, hvor de er koncentrerede. Den bedste fremstilling jeg lige kan komme i tanker om, er den almindelige, velbekendte elektricitet – en kraft, som vi for øvrigt er alt for tilbøjelige til at tro, vi forstår, fordi vi har givet den navn og tæmmet den, for nu at bruge et populært udtryk Men vi forstår den overhovedet ikke! Den er stadig et fuldstændigt grundlæggende mysterium. Altså, elektricitet i sin flygtige – ikke-koncentrerede – tilstand er noget "forestillet" og uhåndgribeligt, men koncentreret er det pludselig, omgående død. Er i med?

Tag for eksempel denne forklaring som en meget, meget grov illustration af, hvad Ornen er for en genstand. Ornen er en af disse millioner-af-mile-lange tågeskyer, der ligger i den Ydre Kreds. Det er derfor, jeg benævner disse skyer af kraft "Ydre Uhyrligheder".

Hvad de egentlig virkelig er, er et enormt spørgsmål at skulle besvare. Jeg spekulerer sommetider på, om Dodgson dér har tænkt over, hvor umulige nogle af hans spørgsmål er."

Carnacki lo.

"Men lad mig gøre et kort forsøg. Rundt om denne planet, og sandsynligvis også andre, ligger der bælter af, hvad man kan kalde "udstråling". Det er en umådelig let gas, eller æter. – Den stakkels æter, hvad den dog ikke har været brugt til.

Tænk et øjeblik tilbage på jeres skoledage, og husk på, at engang var Jorden blot en kugle af ekstremt varme gasser. Disse gasser trak sig sammen til forskellige faste stoffer, men der findes nogle, som endnu ikke er overgået til fast form – luften, for eksempel. Nuvel, vi har en jordkugle af fast stof, som vi kan trampe rundt på, det bedste vi har lært, og rundt om denne kugle ligger der en ring af gasser, hvis bestanddele findes i stort set alt liv, eller hvad vi forstår ved liv. Altså, luft.

Men det er ikke den eneste ring af gas, der flyder omkring os. Der er, har jeg måttet konkludere, større og tyndere gasbælter, der ligger, den ene zone uden om den anden, langt ud fra og rundt om os. De danner, hvad jeg vil benævne de indre kredse. De er igen omgivet af en kreds eller et bælte af det, jeg i mangel af et bedre ord har kaldt 'udstråling'.

Denne kreds, som jeg har kaldt den *Ydre Kreds* kan ikke være nærmere Jorden end hundrede tusinde mil, og har en tykkelse, som jeg vil antage ligger et eller andet sted mellem fem og ti millioner mil. Jeg tror, men kan ikke bevise, at den ikke drejer sig i samme retning som Jorden, men modsat, en antagelse, som man kan finde et plausibelt grundlag for i studiet af den teori, en bestemt elektrisk maskine er konstrueret efter.

Jeg har grund til at tro, at denne Yderste Kreds' omdrejning fra tid til anden bliver forstyrret af grunde, jeg ikke kender, men som jeg tror har deres årsag i fysiske fænomener. Nuvel, den Yderste Kreds er den psykiske kreds, men den er også fysisk. For at illustrere, hvad jeg mener, må jeg igen henvise til elektriciteten, og bemærke, at præcis som elektricitet har vist sig for os som noget ganske forskelligt fra vores tidligere opfattelse af stof, således er den Psykiske, eller Ydre Kreds forskellig fra vores hidtidige opfattelse af stof. Og dog er det ikke desto mindre fysisk i sin oprindelse, og i samme forstand, som elektricitet er fysisk, er også den Ydre, eller Psykiske Kreds fysisk i sine bestanddele. Billedligt talt er det, fysisk, i forhold til den Indre Kreds, hvad den Indre Kreds er i forhold til de øverste luftlag, og hvad luften – sådan som vi kender denne os nærliggende gasart – er i forhold til vandet, og vandet i forhold til det faste land. Kan I følge mig?"

Vi nikkede alle, og Carnacki vedblev:

"Nuvel, lad mig nu anvende alt dette i forhold til det jeg vil frem til. Jeg foreslår, at disse millioner-af-mile-lange monstrøse skyer, der flyder i den Psykiske eller Ydre Kreds, er født af denne kreds' bestanddele. De er vældige psykiske kræfter, født af dens bestanddele på samme måde som en blæksprutte eller en haj er født af havet, eller en tiger eller en hvilken som helst anden fysisk kraft er født af de elementer, der udgør dens jord-og-luft omgivelser.

For at gå lidt videre, et fysisk menneske er sammensat helt og fuldt af bestanddele fra jorden og luften, hvorved jeg også medregner sollys og vand og 'krydderier'! Med andre ord, uden jorden og luften ville han ikke kunne EKSISTERE! Eller for at

udtrykke det på en anden måde, jord og luft skaber ud af sig selv de stoffer, der udgør hjernen og kroppen, og derfor antagelig også selve intelligensen.

Anvend nu denne tankerække på den Psykiske eller Ydre Kreds, som, skønt så fortyndet, at jeg i grove træk må antage den at svare til vore forestillinger om æteren, dog indeholder alle de nødvendige bestanddele til skabelsen af visse faser af kraft og intelligens. Men disse bestanddele befinder sig i en form, der lige så lidt ligner fast stof som udsondringen af en duft ligner duften selv. På samme måde ligner den Ydre Kreds' kraft-og-intelligens-skabende evne ikke jordens og luftens liv-og-intelligens-skabende evne mere end den Ydre Kreds' frembringelser ligner jordens og luftens frembringelser. – Jeg tvivler på, jeg har gjort det forståeligt.

Men således forekommer det mig, at vi har en forestilling om en vældig psykisk verden, født ud af den fysiske, der ligger langt uden for denne verden og indeslutter den fuldstændig, når man ser bort fra de 'døre', jeg håber at kunne fortælle jer om en anden aften. Denne enorme psykiske verden i den Ydre Kreds 'avler' – hvis jeg må bruge dette ord – sine egne psykiske kræfter og intelligenser – væsener, dyr, insekter osv., monstrøse eller ej.

Monstrøsiteterne i den Ydre Kreds er ondartede i forhold til alt, hvad vi finder positivt og ønskværdigt, præcis på samme måde som en haj eller en tiger kan anses for at være fjendtlige, på den rent fysiske måde, overfor alt, hvad vi holder af. De er aggressive – som enhver positiv kraft er aggressiv. De har tilbøjeligheder overfor os, som er uendelig meget mere rædselsfuld for os, når vi kan fatte dem, end et intelligent får

ville anse vore tilbøjeligheder i forhold til dets kadaver. De plyndrer og ødelægger for at tilfredsstille deres begær og sult, præcis som andre eksistensformer plyndrer og ødelægger for at tilfredsstille deres begær og sult. Og disse uhyrers begær er først og fremmest – om ikke altid – rettet med menneskets psykiske del, eller sjælen.

Men det er nok så meget, som jeg kan fortælle jer i aften. En anden gang vil jeg fortælle jer om mysteriet om de Psykiske Døre. Indtil da – har jeg gjort tingene en smule mere klare for dig, Dodgson?"

"Ja – og nej," svarede jeg. "Du har virkelig været en knop til at forsøge, men der stadig omkring ti tusinde andre ting, jeg gerne vil vide."

Carnacki rejste sig. "Forsvind så!" sagde han, idet han brugte sin sædvanlige frase i et venligt tonefald. "Forsvind så! Jeg trænger til at sove."

Og idet vi alle gav ham hånden, forsvandt vi ud i den stille gade.

Et fund

Efter at have modtaget et af Carnackis sædvanlige kort med en middagsinvitation, ankom jeg i god tid i Cheyne Walk, hvor Arkright, Taylor og Jessop allerede var ankommet, og et par minutter senere sad vi alle hyggeligt bænket ved bordet.

Vi spiste godt som sædvanlig, og som det næsten altid var tilfældet ved disse middage, talte Carnacki om løst og fast under middagen, kun undtaget det ene emne, som vi alle ventede på. Det var først, da vi alle sad komfortabelt i vore respektive lænestole, at han begyndte.

"Et meget simpelt tilfælde," sagde han og bakkede på sin pibe. "En ganske enkel mental analyse. Jeg havde snakket med Jones fra *Malbrey og Jones*, redaktørerne af *Bibliophile and Book Table*, og han nævnte, at han var faldet over en bog med titlen *Dumpley's Acrostics*. Nu er det sådan, at det eneste kendte eksemplar af denne bog ligger i Caylen-museet. Dette nye eksemplar, som var blevet fundet af en vis mr. Ludwig lod til at være ægte. Både Malbrey og Jones erklærede, at det var det, og dette udsagn ville være tilstrækkeligt bevis for enhver, der kendte deres omdømme.

Jeg fik historien om bogen fra min gamle ven van Dyll, en hollænder, der tilfældigt var i klubben til frokost.

"Hvad ved De om en bog betitlet *Dumpley's Acrostics*?" spurgte jeg ham.

"De kunne lige så godt spørge mig om, hvad jeg ved om Deres by, London, min ven," svarede han. "Jeg ved alt, hvad der er at vide, hvilket er meget lidt. Der blev kun trykt ét eksemplar af

denne usædvanlige bog, og dette eksemplar befinder sig nu i Caylen-museet."

"Netop hvad jeg også mente," sagde jeg til ham.

"Bogen blev skrevet af John Dumpley," vedblev han, "og foræret til dronning Elizabeth på hendes fyrre års fødselsdag. Hun havde en forkærlighed for lege med ord af den slags – det er jo blot en slags litterær akrobatik, men Dumpley forfinede det til usædvanlige højder af indforstået og skandaløst ordspil, som han bruger til at fortælle misliebige historier fra hoffet med et vid og en foregiven uskyld, som er ligefrem utrolig i sin ondskabsfulde dygtighed.

Satsen blev aflagt og manuskriptet brændt efter trykningen af det ene eksemplar til dronningen. Bogen var en gave til hende fra lord Welbeck, der betalte John Dumpley tyve engelske guineas og tolv får om året samt tolv halvankre af møller Abbott's bedste øl for at holde tand for tunge. Lord Welbeck ønskede, at man anså ham selv for at være forfatteren, og det var da også uden tvivl ham, der havde forsynet Dumpley med de skandaløse og intime detaljer angående de personer ved hoffet, som bogen handler om.

Han fik sit eget navn indsat i stedet for Dumpleys, for selv om det, at en vel opdragen mand kunne skrive godt dengang ikke var noget, man var stolt af eller anså for væsentligt, ville en god spøg som '*Acrostics*' være noget, der vakte anerkendelse ved hoffet."

"Jeg have ingen anelse om, at den var så berømt, som De der fortæller," sagde jeg.

"Den er skam meget berømt – i en snæver kreds," svarede van Dyll, "fordi den på samme tid er unik og af stor værdi både

historisk og i sig selv. Der findes samlere, der ville ofre deres sjæl for et nyt eksemplar, hvis et sådant blev fundet. Men det er umuligt."

"Det umulige synes at være sket," sagde jeg. "Mr. Ludwig har sat et nyt eksemplar til salg. Man har bedt mig om at foretage nogle undersøgelser. Det er derfor, jeg er interesseret."

Van Dyll eksploderede nærmest.

"Umuligt!" brølede han. "Det kan kun være svindel!"

Så smed jeg min bombe.

"D'hrr. Malbrey og Jones har udtalt, at det uden tvivl er ægte," sagde jeg, "og de er, som De ved, hævet over enhver mistanke. Mr. Ludwigs beretning om, hvorledes han købte bogen ved en auktion i Charing Cross Road virker ganske ligefrem og tilforladelig. Han købte den hos Bentloes, og dér kommer jeg lige fra. Mr. Bentloes siger, at det er muligt, omend ikke sandsynligt. For resten er han temmelig ærgerlig over det. Det kan man jo heller ikke undre sig over!"

Van Dyll rejste sig.

"Kom med hen til Malbrey og Jones," sagde han ivrigt, og vi gik direkte hen til deres kontor, hvor Dyll var velbekendt.

"Hvad betyder alt dette?" råbte han, næsten inden han var kommet inden for døren i redaktørens private kontor. "Hvad betyder alt dette om *Dumpley's Acrostics*, hvad behager? Lad mig se den. Hvor er den?"

"Det er det nyopdagede eksemplar af *Acrostics*, professoren spørger om," forklarede jeg mr. Malbrey, der sad ved sit skrivebord. "Han er en smule oprørt over de nyheder, jeg netop har fortalt ham."

Malbrey ville næppe uden videre have overgivet det nye eksemplar af den sjældne bog til nogen anden mand i England, når undtages dets lovmæssige ejermand. Men van Dyll hører til blandt de største, når det kommer til bibliofili, og Malbrey drejede sig blot om i sin kontorstol og åbnede et stort pengeskab. Derfra tog han en bog, der var pakket ind i silkepapir, og idet han rejste sig op, overrakte han den højtideligt til professor Dyll.

Van Dyll nærmest flåede den ud af hænderne på ham, rev papiret af og løb hen til vinduet for at få et bedre lys. Der undersøgte han bogen i henved en time, mens vi så på i tavshed, idet han med et forstørrelsesglas studerede trykket, papiret og indbindingen.

Endelig lænede han sig tilbage og fo'r med hånden over panden.

"Nå?" spurgte vi.

"Den ser ud til at være ægte," sagde han. "Men før jeg udtaler en endelig dom, ville jeg godt have lejlighed til at sammenligne den med det autentiske eksemplar på Caylen-museet."

Mr. Malbrey rejste sig fra sin stol og lukkede skrivebordet.

"Jeg vil med største fornøjelse ledsage Dem derhen med det samme, professor," sagde han. "Vi vil blive glade for at kunne få Deres vurdering med i det næste nummer af *Bibliophile*, som vi planlægger skal være et særnummer om Dumpley, for interessen omkring dette fund vil være enorm blandt samlerne."

Da vi alle tre ankom til museet, sendte van Dyll sit kort ind til overbibliotekaren, og vi blev alle inviteret ind i hans private gemakker. Her fortalte professoren i al korthed

kendsgerningerne i sagen og viste ham bogen, som han havde bragt med.

Bibliotekaren var særdeles interesseret, og efter en kort undersøgelse af den, gav han udtryk for, at den tilsyneladende var ægte, men at han gerne ville sammenligne den med det originale eksemplar.

Han fandt altså denne frem, og de tre eksperter sammenlignede det nyfundne eksemplar med museets i noget over en time, imens jeg lyttede ivrigt og fra tid til anden skrev mine egne konklusioner ned i min notesbog.

Dommen fra alle tre var til slut entydig: at dette nyfundne eksemplar af *Acrostics* utvivlsomt var ægte og trykt på samme tid og med de samme typer som museets.

"Mine herrer," sagde jeg, "eftersom jeg er her på vegne af d'hrr. Malbrey og Jones, må jeg så stille Dem to spørgsmål? For det første, vil jeg gerne spørge bibliotekaren, om museets eksemplar nogen sinde har været udlånt fra museet?"

"Bestemt ikke," svarede bibliotekaren. "Så sjældne udgaver udlånes aldrig, og bliver endog kun sjældent taget frem, undtagen i overværelse af museets personale."

"Tak," sagde jeg. "Det burde være tilfredsstillende. Det andet spørgsmål, jeg vil stille Dem, er, hvorfor De alle er så fuldstændig overbeviste om, at der kun skulle eksistere et eneste eksemplar?"

"Fordi," sagde bibliotekaren, "som både mr. Malbrey og professor Dyll også vil kunne fortælle Dem, bemærker lord Welbeck i sin memoirer, at der kun blev trykt ét eksemplar. Han lader til at have været meget fast bestemt på dette, åbenbart for at forøge værdien af sin gave til dronningen. Han erklærer klart

og tydeligt, at han fik trykt ét eksemplar, og at trykningen foregik under hans personlige tilstedeværelse i trykkeriet House of Pennywell i Lamprey Court. De kan selv se navnet her i begyndelsen af bogen. Han overvågede også personligt, at satsen blev aflagt og manuskriptet brændt, lige indtil prøve-aftrækkene, som han skriver. Hans udtalelser på dette punkt er virkelig så præcise og umisforståelige, at jeg til enhver tid ville benægte autenticiteten af et nyt yderligere eksemplar, medmindre det lod sig underkaste en så grundig prøvning som dette har været. Men her er det altså," fortsatte han, "utvivlsomt ægte, og vi bliver nødt til at anerkende de beviser, vore sanser leverer os, frem for lord Welbecks udtalelser. Fundet af denne bog er et slags litterært lyn fra en klar himmel. Hvis jeg ikke tager meget fejl, vil den vække en ikke ringe opstandelse i samlernes rækker!"

"Hvad ville De anslå dens mulige værdi til?" spurgte jeg ham.

Han trak på skuldrene.

"Det er umuligt at sige på forhånd," svarede han. "Hvis jeg var rig nok, ville jeg glad og gerne give tusinde pund for at eje den. Professor Dyll her, som er noget bedre udstyret med jordisk rigdom, ville antagelig overbyde mig ganske nådesløst! Jeg vil tro, at hvis d'hrr. Malbrey og Jones ikke køber den, vil den tage turen over Atlanten ligesom halvdelen af resten af Jordens skatte."

Vi tog afsked og gik hver til sit. Jeg tog hjem hertil, fik mig en kop te og satte mig ned for at tænke længe og grundigt over sagen, for jeg var overhovedet ikke sikker på, at alting var så ligefremt og tilforladeligt, som det så ud til.

"Nuvel," sagde jeg til mig selv, "lad os se sagligt og fordomsfrit på sagen, og se, hvad der kommer ud af det.

For det første er der den tilsyneladende uimodsigelige erklæring i lord Welbecks memoirer, at der kun blev trykt et eksemplar af *Acrostics*. Denne betitlede herre gik tilsyneladende til yderligheder for at være sikker på, at der ikke blev trykt noget andet eksemplar, og brændte selv prøvetrykkene. Så dette eksemplar er altså ikke sammenstillet af prøvetryk; de tre eksperters undersøgelse modbeviser denne teori fuldstændig. Alt dette peger mod, hvad jeg kan kalde 'Sikre kendsgerninger nr. 1': Der blev kun trykt ét eksemplar.

Men nu – kommer vi til det næste trin – det er i dag bevist, at der eksisterer et eksemplar nr. 2. Det er 'Sikre kendsgerninger nr. 2'. Og disse to udgør tilsammen en umulighed – et paradoks. Selv om jeg af disse to fakta i sidste ende kan være tvunget til at anerkende nr. 2, kan jeg ikke acceptere, at lord Welbecks udtalelser i hans memoirer skulle være fuldkommen modbeviste. Der er mere i denne sag, en man ser ved første blik."

Carnacki bakkede tankefuldt på sin pibe et par minutter, før han fortsatte sin fortælling.

"I de næste par dage," fortsatte han, "blotlagde jeg ved simple følgeslutninger og kendsgerninger, idet jeg fulgte de spor, de pegede på, det mest snedigt planlagte lille drama, jeg nogensinde har været stillet overfor.

Jeg var i forbindelse med Scotland Yard, mine klienter d'hrr. Malbrey og Jones, fundets ejer Ralph Ludwig og bibliotekaren mr. Notts. Jeg fik en detektiv fra Yarden til at møde os alle på

det bibliofile tidsskrifts kontor, og det lykkedes mig at overtale Notts til at medbringe museets eksemplar af *Acrostics*.

På denne måde fik jeg alle involverede samlet og scenen sat i det hundredårige *Collectors' Weekly*'s lærde omgivelser.

Mødet var fastsat til kl. tre om eftermiddagen, og da alle var ankommet, bad jeg dem lytte et par minutter til, hvad jeg havde at sige.

"Mine herrer," sagde jeg, "jeg vil bede Dem om at være så gode at følge mig i nogle ræsonnementer, som jeg vil forelægge Dem. For to dage siden bragte mr. Ludwig et eksemplar af en bog til dette kontor – en bog, som der kun antages at eksistere ét eksemplar af. En undersøgelse af hans fund af tre eksperter, måske de tre største eksperter på dette område i England, viser, at den uden al tvivl var ægte. Dette er kendsgerning nummer et. Kendsgerning nummer to er, at der findes de allerbedste grunde til at antage, at der ikke kan findes to originale eksemplarer af netop denne bog.

Men nu er vi altså tvunget til, efter eksperternes opfattelse, at acceptere den første kendsgerning som uomtvistelig. Der mangler imidlertid endnu en forklaring – eller bortforklaring – af den anden kendsgerning, altså grunden til at antage, at der kun blev trykt et eksemplar af denne bog.

Jeg har fundet, at skønt jeg var tvunget til at acceptere, at man havde fundet endnu et eksemplar, kunne jeg ikke se, hvordan man skulle bortforklare den anden kendsgerning, jeg nævnte. Da jeg derfor ikke følte, at min forstand var tilfredsstillet med tingene, som de var, begyndte jeg en undersøgelse i den retning, hvor min utilfredsstillelse pegede hen. Jeg gik altså til Caylen-museet og stillede nogle spørgsmål.

Jeg havde allerede fået at vide af mr. Notts, at de sjældneste udgaver aldrig blev udlånt. Og en undersøgelse af registrene viste da også, at *Acrostics* kun havde været besigtiget af tre forskellige personer i de sidste to år, og da, efter hvad jeg vidste, hver gang overvåget af et medlem af museets personale. Dette forekom mig at være bevis nok for, at jeg måtte være på falsk spor, men min fornuft sagde mig, at der stadig var nogle uforklarede punkter. Jeg gik altså hjem og tænkte det hele igennem igen.

Én følgeslutning blev resultatet af alle disse timers tankevirksomhed. Det var, at de tre forskellige mænd, der havde set bogen i de sidste to år måtte være den eneste mulighed for at fremskaffe en forklaring, der var tilbage. Jeg havde deres navne: Charles, Noble og Waterfield. Mine overvejelser pegede på, at jeg havde brug for en håndskrift-ekspert, og sammen med en sådan besøgte jeg atter museet – med det resultat, at min forstand ikke havde ledt mig på vildspor. Eksperten erklærede, at de tre mænds håndskrift stammede fra en og samme person.

Mit næste skridt var enkelt. Jeg gik her hen på kontoret med håndskrifteksperten og spurgte, om jeg kunne se et eksempel på mr. Ralph Ludwigs håndskrift. Det fik jeg, og eksperten forsikrede mig om, at mr. Ludwig var manden, der havde indskrevet sig under tre forskellige navne i museets protokol.

De næste trin er følgeslutninger fra min side, men må nødvendigvis være den eneste mulige måde, mr. Ludwig har kunnet arbejde på. Jeg kan kun antage, at han på en eller anden måde må være faldet over et blindeksemplar af *Acrostics*, måske i det bundt bøger, han siger, han købte ved Bentloes' auktion. Et

sådant – utrykt – eksemplar kunne være fremstillet af trykkeriet og bogbinderen, for at lord Welbeck kunne se, hvordan bogen ville komme til at se ud. Det er almindelig brugt hos forlæggerne, som De nok ved. Indbindingen kan være en nøjagtig kopi af det færdige produkt, men der er ikke andet inden i end blanke sider af samme tykkelse og papirkvalitet som det, bogen vil blive trykt på. På denne måde kan udgiveren på forhånd se, hvordan bogen vil komme til at se ud.

Jeg er ret overbevist om, at jeg hermed har beskrevet det første trin af mr. Ludwigs sindrige lille plan. Han foretog kun tre besøg på museet og som De om et øjeblik vil se, ville han ikke kunne have udført den med mindre end fire, hvis han ikke i forvejen var i besiddelse af en faksimile af bindet. Med mindre jeg tager fejl i min vurdering, var det netop ved at komme i besiddelse af denne faksimile, han udtænkte det hele. Er det ikke korrekt, mr. Ludwig?" spurgte jeg ham. Men han nægtede at svare på mit spørgsmål og sad blot og så temmelig slukøret ud.

"Nuvel, mine herrer," fortsatte jeg, "resten er enkelt og ligefremt. Han gik første gang hen på museet for at undersøge deres eksemplar, hvorved han behændigt byttede det ud med faksimilen, som han havde medbragt. Vagten tog kopien – som i det ydre var fuldstændig identisk med originalen – og lagde den i dens kassette. Dette var naturligvis den eneste store risiko ved mr. Ludwigs lille eventyr. En mindre risiko var, at nogen skulle spørge efter bogen, før han kunne bytte den ud med originalen igen, for det var, hvad han havde tænkt sig, og faktisk gjorde, efter at have affotograferet samtlige sider. – Er

det ikke korrekt, mr. Ludwig?" spurgte jeg ham; men han nægtede stadig at åbne munden.

"Dette," vedblev jeg, "forklarer hans andet besøg, hvor han lagde originalen tilbage og begyndte på en håndpresse at trykke de fotografiske plader, han havde fremstillet. Da siderne var bundet ind i faksimilen, gik han atter til museet og byttede de to eksemplarer ud, idet han denne gang tog museets eksemplar for at beholde det, og efterlod den glimrende kopi i dens sted. Ved hvert besøg benyttede han, som De ved, et nyt navn og en ny håndskrift, og sikkert også en eller anden forklædning, for han havde intet ønske om senere at kunne sættes i forbindelse med museets eksemplar af bogen. Dette er så alt, hvad jeg har at sige Dem; jeg tror imidlertid ikke, mr. Ludwig vil gøre sig den ulejlighed at benægte min beretning – vel, mr. Ludwig?"

Carnacki bankede sin pibe ud; han havde afsluttet sin fortælling.

"Jeg kan ikke forstå, hvorfor han stjal den," sagde Arkright. "Han kan da aldrig have gjort sig noget håb om at sælge den."

"Nej, det er rigtigt," svarede Carnacki. "I hvert tilfælde ikke på det åbne marked. Han ville være nødt til at sælge den til en eller anden samvittighedsløs samler, der naturligvis ville være klar over, at den var stjålet, give ham en latterlig sum for den, og oven i købet måske ville overgive ham til politiet. Men hvis han kunne sørge for, at museet stadig havde sit ægte eksemplar, så ville han kunne sælge sit uden frygt, og på det åbne marked til højestbydende, som et autentisk nyt eksemplar, der pludselig var kommet for dagen. Han var fornuftig nok til at vide, at hans eksemplar ville blive nådesløst undersøgt og dets ægthed

bestridt, og derfor foretog han den tredje udskiftning, hvor han efterlod kopien og tog det ægte eksemplar med sig."

"Men de to bøger ville jo blive sammenlignet før eller siden," indvendte jeg.

"Rigtigt, men museets eksemplar ville man ikke være så mistænksomme overfor. Alle anså dét for at være hævet over mistanke. Hvis de tre eksperter havde været lige så opmærksomme i forhold det falske eksemplar i museet, som de hele tiden anså for originalen, tror jeg ikke et øjeblik på, at denne lille historie ville være blevet fortalt. Det er et glimrende eksempel på, hvordan folk tager tingene for givet. – Forsvind så!" sagde han så venligt; det var hans sædvanlige måde at afskedige os på.

Og få minutter senere befandt vi os ude på gaden.

Om "Porten til Helvede"

Forfatter: William Hope Hodgson (1877-1918).
Originaludgaver mm.:

Den flyvende død: "*The Thing Invisible*", i *The New Magazine*, London (Cassel & Co.) januar 1912.

Porten til Helvede: "*The Gateway of the Monster*", i *The Idler Magazine*, London januar 1910.

Blodregnen: "*The House Among the Laurels*", i *The Idler Magazine*, London februar 1910.

Dian Tiansay's sang: "*The Whistling Room*", i *The Idler Magazine*, London marts 1910.

Huset ved kirkegården: "*The Searcher of the End House*", i *The Idler Magazine*, London maj 1910.

Spøgelseshesten: "*The Horse Invisible*", i *The Idler Magazine*, London april 1910.

Det hjemsøgte skib: "*The Haunted Jarvee*", i *The Premier Magazine*, London (Amalgamated Press) marts 1929.

Ornen: "*The Hog*", i *Weird Tales*, New York januar 1947.

Et fund: "*The Find*", i *Carnacki, the Ghost-Finder*, Mycroft & Moran, Sauk City, Wisconsin 1947)

Denne udgave baseret på: William H. Hodgson: *Porten til Helvede og andre fortællinger*, oversat fra engelsk efter "*Carnacki, the Ghost Finder*" af H(elge) Marks-Jørgensen (1890-1950). Gyldendalske Boghandel/Nordisk Forlag, København 1929. *Det hjemsøgte skib,*

Ornen og *Et fund* er oversat til denne udgave af Kim N. Jensen (f. 1955).

Der er grund til at bemærke, at Marks-Jørgensens oversættelser ikke er en-til-en udgaver af den engelske tekst, snarere en gendigtning. Det har desuden ikke været muligt at finde en engelsk udgave med de indledende citater af Sigsand-manuskriptet, som optræder i starten af de fortællinger, han har oversat.

Redigeret af: Kim N. Jensen.

Forside: Kim N. Jensen. Skitsen af Carnacki er tegnet af Florence Briscoe, f. Schulke (1890?-?) til "hovedet" af de fem fortællinger, som blev trykt i *The Idler* i 1910.

ISBN 978-87-7628-260-8

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-288-3 (Ølstykke 2013).

© 2025 eBibliotek 1800

www.ebib1800.dk